

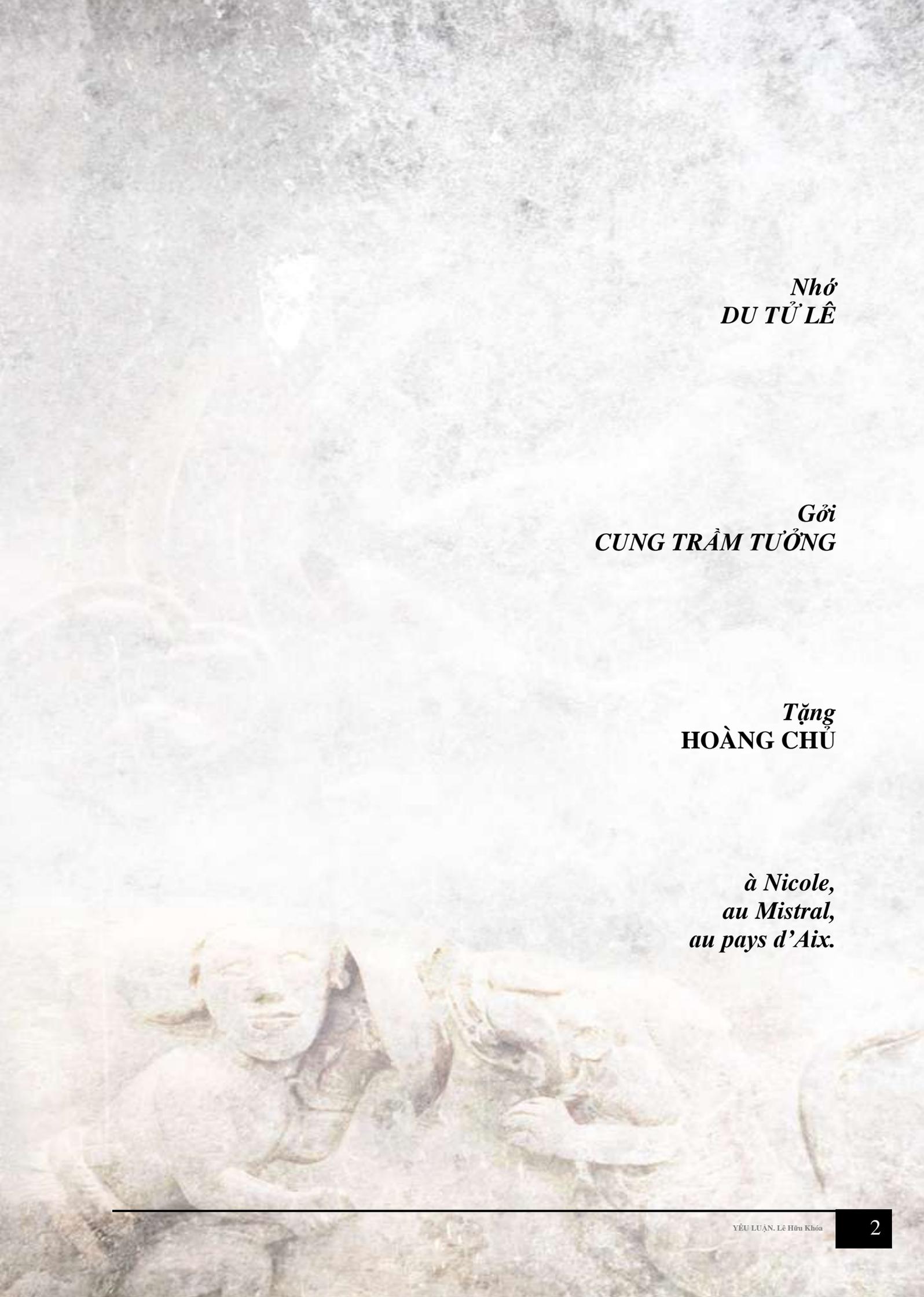
LÊ HỮU KHÓA

# YÊU LUẬN

*tình yêu phân bày,  
yêu đương phân búa*



Anthropol-Asie



*Nhớ*  
**DU TỬ LÊ**

*Gởi*  
**CUNG TRÂM TƯỜNG**

*Tặng*  
**HOÀNG CHỦ**

*à Nicole,  
au Mistral,  
au pays d'Aix.*



*Ai mang tình yêu chôn chôn trời sâu ?  
Tôi vẫn đi hoài sao chẳng tới...*

# MỤC

## *Nhập yêu*

*Tình yêu xí xóa*

## *Tình yêu phân bày*

*Một bó niềm tin  
Nụ hôn tin yêu  
Chiếc lòng chân trời  
Giá mây túi gió  
Vất não đọc tình  
Siết ngực viết yêu  
Khuôn nét trời sâu  
Đi đâu? - Đi thôi!*

## *Yêu đương phân búa*

*Vòng tay lau sậy  
Chiếc gối chia yêu  
Não yên thân phẳng  
Cõi ngực chón môi  
Bếp thân lửa máu  
Biển tình khơi yêu  
Đừng nhắm đừng quên  
Một giọng hoài hồi*

## *Kết yêu*

*Môi sinh luận tình yêu*

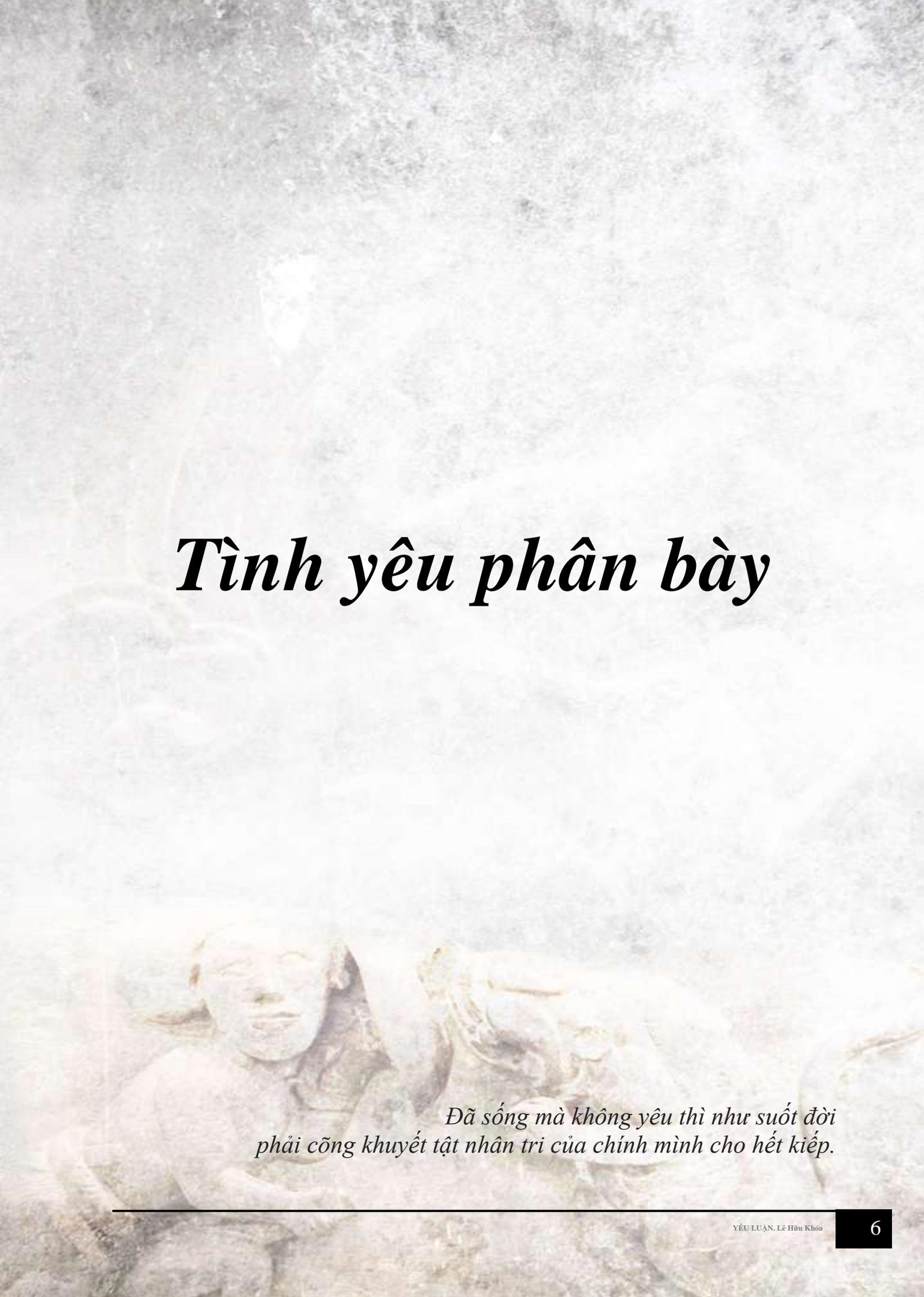
## ***Nhập yêu***

### **Tình yêu xí xóa**

Hãy đi tìm, hãy tìm lại *tình yêu* trong *Yêu Luận* này qua không gian của kẻ biết yêu, có đam mê, có ham muốn, có luôn cả mong cầu, chờ đợi, thấy cả dày vò, dày đọa của kẻ biết yêu trước sự thờ ơ, lãnh đạm của kẻ không biết người khác đang yêu mình.

Những kẻ không biết yêu vì vô minh trước tình yêu, vô tri trước người đang yêu mình, hãy cứ ráng sức mà tìm chỗ đứng, ghé ngồi, giường nằm trong *Yêu Luận* này nhé!

Mà muốn đứng vững, ngồi bền, nằm lâu trong không gian tình yêu, còn phải biết một động từ linh diệu của tình yêu *xí xóa*: *Yêu nhau chín bỏ làm mười*.



# *Tình yêu phân bày*

*Đã sống mà không yêu thì như suốt đời  
phải công khuyết tật nhân tri của chính mình cho hết kiếp.*

## MỘT BÓ NIỀM TIN

Khi ta tới gặp người yêu, ta mang một bó hoa để tặng người yêu, nếu người yêu hiểu là mỗi lần bó hoa có trong tay ta tới tận tay người yêu tức là tình yêu đang hiện diện, nhìn khuôn mặt của người yêu sau khi nhận hoa đã trở thành khuôn mặt của tình yêu, thì ta mừng vô kể!

Nhưng ta thường hay quên, lắm khi là không tự suy nghĩ là trước khi ta tặng người yêu một bó hoa, thì trước đó tâm não của ta đã tặng cho người yêu: *một bó niềm tin!* Một bó là vài niềm tin, có khi là hàng chục niềm tin, có bận lên hơn chục niềm tin... có những niềm tin vững chắc sống lâu với tuổi thọ của tình yêu, nhưng cũng có những niềm tin mù quáng, khi tình yêu bị bội bạc vì người yêu bội phản, nên tình yêu chết yểu với tuổi bụi của nó. Nhưng không có một, vài, chục làm thành *một bó niềm tin* thì chắc chắn sẽ không có tình yêu!

Trong *một bó niềm tin* này có một niềm tin chủ đạo nó được mở lối đưa đường bằng một mãnh lực vừa làm ta xúc động mạnh, vừa làm ta hoảng hốt trong vui sướng, ta không biết gọi tên nó là gì, thì tổ tiên Việt đã gọi nó là: *duyên* rồi! Chữ *duyên* thật nhẹ nhàng trong hiền lành, nhưng sao lần đầu tiên gặp được gặp người yêu thật là dữ dội, *long trời lở đất*; người yêu ngẫu nhiên như trên trời rơi xuống đất, làm *động đất* rồi động tâm, động não, mà dư chấn sao bao năm vẫn còn đây.

Trong khoái cảm hoang mang dẫn tới cảm xúc hoang đàng, khi ta lần đầu gặp người yêu nên ta tưởng đây là *tiên giáng trần*, không biết có phải là tiên không? Nhưng đã giáng vào não bộ của ta một đòn không phải là *thập tử nhất sinh*, mà là: *thập cảm nhất yêu*, đến độ ta phải thấy-đề-thấu đây là người mà ta sẽ «*trao thân gởi phận*». Trong chớp nhoáng, số phận của ta giờ đây là số kiếp của một *bó hoa niềm tin*, mà ta đang tung lên trời mà khi nó rơi lại xuống đất thì phần số nó sẽ ra sao? Rồi một ý thức đột nhiên lộ dạng trong tâm tư sâu thẳm của ta là ta đang đi trên một lưỡi dao, mà hai bên là hai bờ vực thẳm, đời ta sẽ ra sao?

Tại sao ta lại đặt niềm tin này vào một người chỉ vừa mới gặp, rồi tự đặt tên để tự an ủi mình đây là: *tiếng sét ái tình!* Có những tiếng sét làm ta điếc tai, chóa mắt, điếng môi. Ngược lại có tiếng sét làm ta sáng mắt, thính tai, thuận ngôn trong tỉnh táo và hòa ngữ trong sáng suốt, có khi biến tiếng nói thành lời ca, nên khi ta yêu ta thường hát nhiều, tâm trạng

sương vì yêu đã thành tâm lý yêu thích hát. Khi tình yêu có mặt thì tiếng người thành tiếng hát, một tiếng hát vừa vui, lại vừa liều, vì ta biết là ta đã liều, đã *trao xác lẫn hồn* cho người mình yêu, mà mình chưa biết hết từ đâu tới? Chưa biết rõ tâm hồn lẫn tâm địa của người yêu này. Ta chưa chắc bắm là người yêu này có dám cùng ta trong *đồng vợ đồng chồng, tát bể Đông cũng cạn* hay không? Mà ngay trong nội dung của câu này cũng là thuộc loại ngạn ngữ liều, chỉ được sử dụng bởi những kẻ liều, thí hồn rồi thí thân, thí đời rồi thí mạng cho tình yêu, vì chỉ có hai người thì làm sao tát cạn bể Đông!

Niềm tin của tình yêu là niềm tin sử dụng, vận dụng, tận dụng cảm xúc vì tình yêu để *đấu giá* về hai niềm tin (có khi giống nhau, có khi khác nhau) của hai kẻ yêu nhau. Họ *mặc cả* bằng quyết đoán, họ *trả giá* bằng quyết chí; mà có khi là quyết đoán liều sinh ra quyết chí loạn. Khi đi vào tình yêu, thì quyết đoán trong phiêu bồng, quyết chí trong phiêu lưu, nên tình yêu chính là cuộc phiêu bạt.

Phiêu bạt trong phiêu lưu có khi không cần chân trời của tương lai, có khi không cần phương hướng ngay trong hiện tại. Có khi bất chấp cả quá khứ không đẹp, không hay, không lành của nhau để xây dựng một viễn cảnh chẳng dính dáng gì với quá khứ. *Một bó niềm tin* sáng lên như đuốc hải đăng giữa biển khuya đưa hai kẻ yêu nhau phải *vượt biên* trên biển cả.

*Phiêu bồng* rồi *phiêu lưu* chấp nhận luôn *phiêu bạt*, thì đây rõ ràng là một cuộc mạo hiểm! Mạo hiểm trong tình, mạo hiểm giữa đời, mạo hiểm với *một bó niềm tin*, giờ đã thành bó đuốc soi đường kẻ đang bị mù lòa vì tình yêu. Mạo hiểm để *thay đời đổi kiếp*, hai kẻ yêu nhau họ thách thức thách nhau bằng *góc bể chân trời*, rồi bằng *chớp bể mưa nguồn*. Nên khi hai kẻ yêu nhau mà nhớ nhau họ biến *nhân sinh quan* của họ thành *vũ trụ quan* của tình yêu: *Đêm qua chớp bể mưa nguồn/ Hỏi người bên ấy có buồn hay không?*

Những kẻ ích kỷ đếm tiền rất kỹ nên không thấy người, thì làm sao thấy được tình yêu, họ vụ lợi vì tư lợi, nên khi nghe *phiêu bổng* là họ sợ, thấy *phiêu lru* là họ hoảng, nhận ra *phiêu bạt* thì họ lùi. Họ mong cầu tình yêu, nhưng cho tới dứt kiếp không sao họ gặp được tình yêu. Vì họ không dám mạo hiểm vào một chốn không có toan tính lời lỗ, không có mưu tính kiểu *tiền trao cháo múc*. Vì tình yêu chỉ có trao, mà chẳng cần toán học của lợi nhuận là phải nhận rồi đếm; khi chỉ biết nhận-rồi-đếm thì nên đi chỗ khác, đừng ở trong cõi yêu mà *bội nhục hóa*, mà *ghẻ lạnh hóa*, mà *âm binh hóa* tình yêu! Những kẻ ích kỷ, vụ lợi vì tư lợi, có tiền thì mua được một bó hoa, nhưng cho tới mãn kiếp họ không sao có được *một bó niềm tin*.

Khi hai kẻ yêu nhau, họ cầm *một bó niềm tin* của tình yêu trên tay, thì họ nhận ra là tình yêu khác nhiều với tình dục chỉ là ham muốn tức khắc qua đăm mê tức thời. Từ đây, họ càng nhận ra là họ nên đóng cửa không cho tình đồng chí bén mảng tới *cõi tin* của tình yêu, vì tình đồng chí là gần nhau qua ý thức hệ, chứ không gần nhau qua tình yêu. Mà ý thức hệ chỉ là một ý thức của tính toán trên một hệ tư tưởng có toan tính, nó *sớm nở tối tàn*, vì nó dễ bị lật mặt nạ trước sự thật của nhân phẩm; dễ bị vạch mặt chỉ tên trước chân lý của nhân bản; dễ bị lật trần trước lẽ phải của nhân tâm. Còn tình yêu thì đi trên lưng, trên vai, trên đầu mọi ý thức hệ để tới tận nơi, dò tận chốn: nhân diện của nhân tình, nhân dạng của nhân ái, nhân cách của nhân nghĩa.

Trong tình yêu chỉ có hai người yêu nhau có mặt trong cõi yêu, gia đình vắng nhà, xã hội vắng mặt, bạn bè vắng tanh, nên hai kẻ yêu nhau thờ cùng nhau rồi hôn nhau bằng thách đố *tát cạn bể đông*, bằng thách thức *trao thân gửi phận*, bằng thử thách *góc bể chân trời*... Những người yêu nhau khi họ chọn tình yêu thì họ không hề do dự, nên họ cảm tình đồng chí bén mảng tới cõi yêu của họ. Có khi họ xua cả bạn bè ra khỏi cõi này, thậm chí cả gia đình quyến thuộc cũng không được lai vãng tới cõi (thiên) yêu này, nói chi tới xã hội đừng mong xen vào nội chất làm nên nội giới của tình yêu. Nên *một bó niềm tin* này chỉ có một người được nhận, đó là người được yêu, không ai khác cả, ý thức hệ hãy tránh xa ra, gia đình nên lùi ra, bạn bè hãy mau tháo bước, xã hội nên khuất dạng để *một bó niềm tin* thành *một bó của đời-thân-mệnh-kiếp*, trao tất cả, và biết là trao rồi thì khó lấy lại được!

*Đi đâu cho thiếp theo cùng/ Đói no thiếp chịu, lạnh lùng thiếp cam,*  
những kẻ không biết yêu nghe câu ca dao này như *nước đổ đầu vịt*,  
những kẻ chưa biết yêu nghe câu ca dao này như *nước xuôi mái chèo*.  
Nhưng những kẻ đã yêu nghe câu ca dao này có khi *rùng mình rợn tóc*  
vì sự thật sắc nhọn của nó; còn lại là những kẻ đã yêu nhưng vì hoàn  
cảnh ngặt nghèo đã phải bội bạc với tình yêu, bội phản với người yêu,  
nghe ca dao này có khi phải *nhức óc buốt tim!* Vì *một bó niềm tin* mà  
không biết nâng niu, ôm ấp, ấp ủ... thì giờ đây chỉ là một bó nhang  
tàn...

*Một bó niềm tin!* Khi ta dần thân trọn vẹn trong thách thức yêu nhau *cởi áo cho nhau*; khi ta dần kiếp tròn đầy trong nhân kiếp *một duyên hai nợ ba tình*, thì ta không còn ngần ngại gì mà không gọi nó là: *lòng tin!*

## NỤ HỒN TIN YÊU

*Nụ hôn tin yêu có trước nụ hôn tin yêu, đây là nụ hôn có lẽ đẹp nhất trong tình yêu, hôn nhau với niềm tin tròn đầy, trao nhau những nụ hôn với lòng tin tuyệt đối vào tình yêu. Nụ hôn của bạn là thời khắc và không gian mà bạn trao *nụ hôn* của bạn cho người yêu, mong sao người yêu biết giữ tâm hồn lẫn linh hồn của bạn. Giữ đầy đủ, giữ trọn vẹn với mong cầu là *nụ hôn* được trao bằng *nụ hôn*, được giữ trọn kiếp yêu giữ cho đến khi... tình yêu bị khai tử.*

Nụ hôn thì ai cũng hiểu vì dễ tưởng tượng ra nó, không tưởng tượng ra được nụ hôn là gì thì hãy ôm người yêu trong vòng tay, rồi hôn đắm thắm, nhẹ nhàng để chìm đắm trong sâu thắm, thì sẽ biết nụ hôn là gì. Những kẻ hôn cuồng nhiệt người yêu làm nụ hôn bị ngấu ngiến, nụ chưa ra đời để làm hoa, giờ đã bị vò nát bởi những cái hôn cuồng loạn. Những kẻ hôn hững hờ người yêu biến những nụ hôn thành nguội lạnh, mới là nụ chưa là hoa đã bị đông giá đến vây phủ tới chết cứng.

Hãy tự suy nghĩ rồi tự nhận xét: không phải yêu nhau là biết hôn nhau; không phải khi yêu nhau rồi là sẽ có những *nụ hôn tin yêu*; có kẻ yêu nhiều nhưng suốt đời không trao được một *nụ hôn tin yêu*; đến khi tình yêu chết gục rồi mà vẫn chưa hề nhận được một *nụ hôn tin yêu* nào của người yêu. Bạn ơi đường vào để gặp tình yêu là đường đi nẻo về của những *nụ hôn*, hai yêu người yêu nhau bằng những *nụ hôn* biết trao: «*Môi riêng xin một chút này làm tin!*». Nên trong yêu đã có *tin* rồi, khi biết trao niềm tin bằng *nụ hôn* là đã đặt nhân phẩm trong nhân cách của chính mình khi hôn người yêu.

Yêu nhau, hôn nhau, vì đam mê, vì ham muốn nhau, nên chuyện trao thân rồi nhập thân nhau là chuyện bình thường trong tình yêu. Nhưng biết trao tới người yêu những *nụ hôn tin yêu* để người yêu nhận ra đây là những *nụ hôn tin yêu*, để khi ham muốn nhau, đê mê nhau thì chuyện nhập thân với nhau có tầm vóc của trời cao, có bản lĩnh của đất rộng, có kích thước của sông dài tới tận chân trời. Trời cao, đất rộng, sông dài vừa là hình tượng, vừa là biểu tượng của *tin yêu* biến *mê yêu* thành *quý yêu*. Tình yêu luôn cần sự chăm sóc của niềm tin, chính niềm tin là trời cao, đất rộng, sông dài, chân trời để tình yêu tự do đi lại, tự do hít thở, tự do viễn du...

Tuổi đời ngày ngày lẩn tuổi thân của mình, nhưng bạn đừng để nó lẩn luôn cả tin yêu, luôn cả tình yêu, vì *tin yêu* trong tình yêu là vốn liếng loại quý nhất giúp bạn có một nhân sinh quan có nhân cách, một thế giới quan có nhân bản, một vũ trụ quan có nhân vị. Tình yêu làm cuộc đời bạn thăng hoa, vì niềm tin là dàn phóng đã trợ duyên cho tình yêu luôn biết phóng lên cao... Tuổi đời lẩn tuổi thân nhưng không lẩn được tuổi tình, không vùi được tuổi yêu, vì niềm tin còn thì thử thách không vùi được tình yêu, niềm tin còn đây thì thăng trầm không lấp được lực yêu. *Tuổi tình* ngày ngày song lứa với *tuổi yêu*, có tin yêu trợ lực, nên giờ đây bạc mái đầu mà bạn vẫn nhớ rõ định nghĩa muôn đời cho tình yêu, *tình yêu là gì?* Tình yêu chính là *sự tự do của niềm tin*, niềm tin tạo không gian cùng thời gian để tình yêu có tự do sinh, có tự do sống, có tự do tồn tại, có tự do sống còn trước các thử thách của nhân thế, có tự do được sống sót để yêu trước mọi thăng trầm của nhân gian.

Nhưng trên thượng nguồn của các *nụ hôn tin yêu* là các *nụ hôn tin yêu*, như vậy chưa thực hiện các *nụ hôn tin yêu* thì đã có các *nụ hôn tin yêu* trong tâm tưởng của bạn. Nên *nụ hôn tin yêu* có trong tim óc bạn trước khi bạn hôn người yêu, *nụ hôn* có trước *nụ hôn*. Nếu không được hôn người yêu thì *nụ hôn* có còn tồn tại không? Nếu không có người yêu cận kề để hôn thì *nụ hôn* có thể sống sót không? Nếu người yêu không có mặt trong không gian sống của bạn giờ đã vắng tanh, nếu người yêu không có mặt trong thời gian đời của bạn giờ đã lặng tênh, thì tuổi thọ của *nụ hôn* sẽ ra sao? Làm sao đây? Sao có chuyện lạ kỳ như vậy trong tình yêu? Bạn ơi! Tất cả tùy thuộc vào bản lĩnh của tình yêu làm nên nội công của chính bạn trong tình yêu; tất cả cũng tùy thuộc vào nội tâm của người yêu làm nên nội lực của tình yêu...

Hãy trở lại với hạ nguồn của các *nụ hôn tin yêu*, chính là kết quả của thượng nguồn *nụ hôn tin yêu*, để thấy trong từng hơi thở của bạn và của người yêu khi trao nhau những *nụ hôn tin yêu*, thì hai kẻ yêu nhau có cùng một nhịp thở hay không? Hai kẻ yêu nhau có cùng một nhịp sống hay không? Hai kẻ yêu nhau có cùng một nhịp đời hay không? Nếu một kẻ có tin yêu mang *nụ hôn tin yêu* đặt trong *nụ hôn tin yêu*, thì kẻ này hôn trong yên tâm, sáng trí, mạnh thân. Ngược lại mà người yêu chưa có *nụ hôn tin yêu* nên *nụ hôn tin yêu* của người yêu sẽ chưa chín, nên không thơm cũng chẳng ngọt. Như vậy, *nụ hôn tin yêu* cần thời gian để chín

mùi, cần vị ngọt thơm theo nghĩa tương đồng để tâm giao, tương cảm để đắc khí.

Hậu quả kẻ trao ở trên cao, người nhận ở dưới thấp, không với tới nhau để trao trọn, tặng đủ thì phải làm sao? Thì bạn cứ tiếp tục trao những *nụ hôn tin yêu*, rồi sau đó phân tích rồi giải thích với người yêu là trong ngôi nhà của những *nụ hôn tin yêu*, có một chủ nhân là *nụ hôn tin yêu*. Chính chủ nhân là *nụ hôn tin yêu* ân cần đón người yêu trong căn nhà yêu đương này, vì chủ nhân này «*vô điều kiện*» với tình yêu, cũng dễ hiểu mà, vì tình yêu là yêu trong «*vô điều kiện*». Tất cả các điều kiện của xã hội, kinh tế, vật chất... kể cả các điều kiện của cộng đồng, tập thể, thân tộc, gia đình... đều thấp hơn niềm tin của tình yêu. Một niềm tin đi trên lưng những đống ky, đi trên vai những kỳ thị, đi trên đầu những ghen tuông. Khi hùng lực của những *nụ hôn tin yêu* được công, bông, bê, ẵm bởi sung lực của những *nụ hôn tin yêu*, chế tác được một sự phản tỉnh tuyệt đối ngay trong tâm não của người yêu. Đây là không gian giáo dục để giáo dục có mặt trong những tình yêu cầu tiến, nó vắng mặt trong những tình yêu ngẫu nhiên.

Với *nụ hôn tin yêu*, người yêu bỗng nhiên có một ý thức mới về tình yêu, có một nhận thức mới về người yêu của mình, để có một sự tỉnh thức tức khắc về trời cao, đất rộng, sông dài của tình yêu mà hùng lực của những *nụ hôn tin yêu* đã được trợ duyên rồi trợ lực bằng những *nụ hôn tin yêu*. Đây chính là kỳ công của bạn trong tình yêu, vì nhờ bạn mà người yêu nhận những *nụ hôn tin yêu* để chế tác từ những *nụ hôn tin yêu*, để trong những lần hẹn tới người yêu của bạn sẽ hôn bạn bằng những *nụ hôn tin yêu* được liên minh bởi đồng minh là những *nụ hôn tin yêu* của chính người yêu của bạn. Đây không phải là kỳ công của tình yêu thì còn là gì nữa đây?

Khi hai kẻ yêu nhau mỗi lần tặng nhau những *nụ hôn tin yêu*, đều được kèm theo những *nụ hôn tin yêu*, đây lại là một phép lạ khác (vì hôn một cái mà được hai cái). Hai người và hai nụ hôn, nhưng thật ra là bốn nụ hôn, hai *nụ hôn tin yêu* hiện hữu (*mắt thấy tai nghe*), hai *nụ hôn tin yêu* vô hình nhưng vô song (*đại trượng vô hình*); đây chính là mãnh lực của tình yêu. Suy đi nghĩ lại, chúng ta nên phải trưởng thành trong tình yêu, đừng nghĩ mình lớn tuổi (hay già đầu) là mình nhiều kinh nghiệm trong cõi yêu đâu! Hãy suy kỹ nghĩ sâu đi! Các lần hẹn sắp tới với người yêu, bạn sẽ hôn người ấy bằng sự cuồng nhiệt hay bằng sự hững hờ? Bằng

điên dại hay bằng nguội lạnh? Bằng phản ứng hay bằng phản xạ? Câu trả lời thông minh vì có sáng kiến, thông thái vì có sáng tạo có ngay trong nội dung làm nên nội chất của những *nụ hôn tin yêu*. Vì khi bạn trao những *nụ hôn tin yêu* ngay trong những *nụ hôn tin yêu* bạn sẽ có một kho tàng của tình yêu, bạn sẽ có một kho báu của người yêu, đó là: *lòng tin trao tận gửi phận*.

Khi hai kẻ yêu nhau biết tặng nhau những *nụ hôn tin yêu*, ngay trong những *nụ hôn tin yêu*, thì hơi thở của người này là lồng ngực của người kia; thốn thức tim của người này là đê mê não của người kia, hai kẻ yêu nhau đồng âm trong trao tặng, hai kẻ yêu nhau đồng thanh trong trao gửi. Nhưng thời khắc đó, họ sống vì nhau nên họ không chấp nhận xa nhau, thì làm sao ngoại cảnh bắt họ phải rời nhau, thì tại sao ngoại giới lại bắt họ phải bỏ nhau được. Đây là nội lực làm nên nội dụng của yêu đương khi tình yêu là nhập, tình yêu không bao giờ là buông xuôi rồi rủ bỏ!

Khi những *nụ hôn tin yêu* được hiện diện ngay những *nụ hôn tin yêu* thì cuộc đời mới thật-đời vì cuộc đời, thì cuộc sống mới thật-sống vì cuộc sống, câu chuyện của đời sống tùy thuộc nhiều vào tình yêu, khi gặp người yêu để biết yêu, học yêu, hưởng yêu, và chấp nhận khổ, nhọc, buồn, đau vì yêu. *Tin yêu* vừa là tim óc, vừa là cột xương sống của tình yêu, chắc chắn *tin yêu* vừa là gốc, rễ, cội, nguồn của tình yêu, vừa là lộc, chồi, hoa, trái của tình yêu.

Sâu hơn nữa *tin yêu* là nội công của bản thể, là nội lực của bản năng của những kẻ biết yêu, thừa nào đó khi chưa gặp người yêu bạn được thân bằng quyến thuộc chăm sóc như loại cây cảnh quá dư thừa phân bón nhưng luôn muộn phiền, sống như kẻ không hồn, chờ ngay thành oan hồn. Bỗng nhiên người lạ kẻ xa nào xuất hiện giữa đời như rơi từ giữa trời cao, người lạ kẻ xa này lại trao, gửi, tặng, dâng cho bạn *tin yêu* của người ấy, rồi đặt ngay vào não trạng của bạn mà bạn biết đây chính thị là: *niềm tin của tình yêu!*

Từ đây, bạn biết yêu nên bạn biết nhận thử thách của thân phận cỏ dại mọc trên tường các thành lũy điêu tàn; vậy mà bạn vẫn biết vận dụng rễ nhập sâu vào đá để tìm «*đất sống*» cho bạn, cho tình yêu. Từ đây, bạn biết yêu nên bạn biết nhận thăng trầm thân cỏ dại vừa bám thành lũy điêu tàn để sống, lại vừa biết ra hoa. Một loài hoa dại nhưng biết yêu

người, yêu đời, yêu người yêu, yêu chính mình qua mưa, gió, giông, bão, bám tường-bầu đá để sống, để yêu.

Tại đây dự tính của hiện tại, dự phóng của tương lai, kể cả dự phòng cho nhân kiếp của bạn sẽ xoay chuyển, vì được chuyển hóa thành *tin yêu chung* làm nên *tin yêu biết chia*, để chế tác ra *tin yêu đôi*. Một *tin yêu chung-chia* tự tin biết tự thiêng liêng hóa tình yêu. Mà tự thiêng liêng hóa tình yêu để làm chi vậy? Để tự trường tồn hóa tình yêu, tự tôn vinh hóa người yêu. Ngay trong *nụ hôn tin yêu*, những kẻ yêu nhau biết rành rành tin yêu là ánh sáng, có lúc là ban mai như bình minh đang đẩy lùi bóng đêm của cô đơn, có lúc là nắng quái không chịu lùi trước hoàng hôn khi tà dương đang về để trùm phủ lên màu đen khuya khoắt của cô lẻ. Hãy gom góp lại: *tin yêu chung, tin yêu biết chia, tin yêu đôi, tin yêu chung-chia* để thấy đã: *đủ yêu là đủ đời!*

Ở đây những *nụ hôn tin yêu* còn dững mãnh hơn *nụ hôn*, *nụ hoa*, vì trong *tin yêu* có hùng lực tự tái tạo của tự do: có tình yêu là muốn bay, bay như những cánh chim, những cánh chim chính là biểu hiện làm nên biểu tượng của tự do. Con người muốn bay, tình yêu chấp cánh, người yêu sẽ có tự do bay, ta đang yêu thì ta cũng muốn và cũng sẽ bay. Nhưng bay trong *chấp cánh đôi*, không bay riêng tư trong ích kỷ, không riêng lẻ trong vụ lợi; bay với, bay cùng người yêu... Khi đứng, khi ngồi, khi nằm, khi hôn đã không bỏ nhau, thì khi bay sẽ bay chung, bay cùng. Bay mà *chung lưng đấu cật*, bay trong *chia ngọt sẻ bùi*, bay để thấy *biển rộng sông dài*, mà cũng để thấu luôn *hạt muối cắn làm đôi*; thấy cho thấu vĩ mô và vi mô chỉ là một trong tình yêu. Dưới đất thì *nằm gai nếm mật* có nhau, trên trời thì *bay giông nếm bão* cũng bên nhau.

Chuyện gì sẽ xảy ra khi bạn đặt tất cả niềm tin của bạn từ năm này sang tháng nọ vào những *nụ hôn tin yêu* đã luôn có mặt ngay trong những *nụ hôn tin yêu*; mà bạn không nhận lại được những *nụ hôn tin yêu* có hơi ấm bóng mát của những *nụ hôn tin yêu* của người yêu. Sao người yêu lại hững hờ đến vô tâm như vậy? Sao người này lại thờ ơ trong vô giác như vậy? Sao người này lại lãnh đạm trong vô cảm như vậy? Vì hôn đâu chỉ để hôn, vì hôn đâu chỉ là hôn cho có, vì hôn đâu chỉ để hôn suông, hôn cho qua, hôn cho xong, hôn cho rồi... mà hôn là trao niềm tin cho nhau, mà hôn là tặng lòng tin của nhau mà. Thì ra trong tình yêu cũng có chuyện của trình độ, yêu đương có cường độ, tình yêu có mật độ, mà trình độ là chuyện cảm nhận chiều cao của niềm tin, để tạo ra chiều sâu

của tình yêu, chiều rộng của yêu đương, đây chính là chuyện sống còn của tình yêu.

*Nụ hôn tin yêu* tin yêu hóa thân để nhập hồn vào *nụ hôn tin yêu*, cao quý thay *nụ hôn* chính là *nụ hoa* của *nụ hôn* sẽ nở ngay trong cõi yêu, lúc nhận thân cỏ dại, lúc là hoa làm đẹp xứ yêu, lúc lại muốn bay cùng người yêu nơi *góc bể chân trời*, bay từ *chóp bể mưa nguồn* bay về bình nguyên xanh mát... Ta cứ tưởng tượng ra bao nội dung cho *nụ hôn tin yêu* trước khi đặt *nụ hôn tin yêu* trên môi người yêu; nhưng ta khám phá ra là người yêu không-thấy-nên-không-thấu *nụ hôn tin yêu* mà cũng chẳng cảm nhận cho đây, cho đủ, cho trọn *nụ hôn tin yêu*. Tại đây, bao ý muốn dẫn thân vì tình yêu, bao ý định trao thân cho người yêu, bao ý nguyện tặng đời cho tình yêu, bao ý lực dâng kiếp cho người yêu, chốc lát trong tức khắc tiêu tan hết, bỗng chốc trong tức thì tan tành cả. Chiến bại của tình yêu là sự khám phá về cái mất trọn, mất hết, mất trắng ngay khi đang hôn nhau, người hôn này tin trọn vào *nụ hôn tin yêu*, kẻ hôn kia chẳng tin, chẳng màng, chẳng thiết tha gì *nụ hôn tin yêu*... Thất bại đã có mặt ngay khi ta còn giữ người yêu trong vòng tay, thảm bại đang hiện diện ngay khi ta đang nhập thân trao tình với người yêu.

*Nụ hôn tin yêu* vô hình trong tình yêu, chỉ có những người yêu có tình mà phải có tâm, có yêu đương mà phải có dẫn thân, mới chuyển hóa *nụ hôn tin yêu* thành *nụ hôn tin yêu*. Chính *tin yêu* và *dẫn thân* làm nên *lòng tin* chế tác ra *lòng can đảm*, song hành cùng *tính quả cảm* để bảo vệ tình yêu. Vì xã hội, gia đình, bạn bè không có: *tin yêu*, *dẫn thân*, *lòng tin*, *lòng can đảm*, *tính quả cảm* như bạn, nên họ không dám xen vào. Mà họ cũng đừng nên «*xía vào*», vì có khi trong vô tình không cố ý mà họ làm *tin yêu* lòa đi, *dẫn thân* què đi, *lòng tin* bại đi, *lòng can đảm* điếc đi, *tính quả cảm* câm đi... Chỉ có bạn mới biết rõ hơn ai hết là *tin yêu*, *dẫn thân*, *lòng tin*, *lòng can đảm*, *tính quả cảm* của bạn chính là bó đuốc soi đường mỗi khi tình yêu bị thui chột; nó cũng là ngọn hải đăng chỉ lối dẫn đường mỗi khi yêu đương gặp sóng to giông lớn. Cho nên *nụ hôn tin yêu* là ánh sáng của tình yêu, là cõi sáng giữa bao cõi tối, cõi đêm, cõi khuya, cõi mù, cõi lòa luôn xen kẻ xum xoe, luôn chen lấn đe dọa cõi yêu.

*Nụ hôn tin yêu* đánh thức sự kè cận với người yêu khi ta trao *nụ hôn tin yêu*; cao thượng hơn *nụ hôn tin yêu* có mặt từ tâm tưởng tới tâm trạng của ta, kể cả khi người yêu không có mặt, vắng mặt thì không có *nụ hôn tin yêu*, nhưng vắng mặt thì vẫn có, vẫn còn *nụ hôn tin yêu*. Vì *nụ hôn tin yêu* biết tự sống trong tự tin để tự sáng ngay trong cõi tối của sự vắng mặt, ngay trong bóng đêm của sự vắng bóng. Sau khi đi qua một cuộc tình, bạn cứ tỉnh táo lại mà phân tích, cứ sáng suốt lại mà giải thích là chuỗi ngày *tự sống-tự tin-tự sáng* của *nụ hôn tin yêu* có ngay trong cõi tối, cõi đêm, cõi khuya của tình yêu; có ngay trong cõi mù, cõi lòa của yêu đương. Dù là một nguồn sáng le lói, dù là một tia sáng ngả nghiêng, nhưng bạn đã không để cho nguồn sáng này bị tắt đi, tia sáng kia đi tàn đi, đây chính là nhân cách của bạn, mà cũng là phẩm chất của bạn.

Nếu *nụ hôn tin yêu* vừa là nhân cách, vừa là phẩm chất của bạn thì bạn không bao giờ là kẻ chiến bại trong tình yêu, không bao giờ là kẻ thảm bại trước người yêu. Đây là sự thật làm nên tình yêu thật; đây là chân lý làm nên yêu đương thật; đây là lẽ phải của linh hồn đã làm nên thực chất của *nụ hôn tin yêu*. Vì khi *nụ hôn tin yêu* đã nhập nội vào *nụ hôn tin yêu* để trao tới người yêu mà người yêu hiểu được và trao lại bạn vào *nụ hôn tin yêu* của người ấy trong đó ẩn chứa đầy đủ *nụ hôn tin yêu* của người yêu, thì đây là hạnh phúc của hạnh phúc, hạnh trợ duyên phúc, phúc trợ lực hạnh, để *hạnh phúc đơn* được trở thành *hạnh phúc đôi*. Tức khắc *nụ hôn* chậm sâu trong hiện hạnh sẽ trở thành những *nụ hôn* tinh anh làm nên thể phách của tình yêu. Một niềm tin biết đặt nền trên dần thân, biết dựng tường trên lòng quả cảm, biết xây mái trên tính can đảm... *Nụ hôn tin yêu* nở ra *nụ hôn tin yêu* làm tiền đề cho bồi, đắp, xây, dựng, biến dự án thành phương án, biến dự phóng thành hiện thực của hiện tại, sẽ là hiện cảnh cho tương lai.

Nếu *nụ hôn tin yêu* khi đã nở thành những *nụ hôn tin yêu* mà lại bị người yêu chối từ, cũng người yêu này lại thành thật: «*Anh đừng yêu em, vì yêu em thì anh sẽ khổ*»; cũng người yêu này lại an ủi: «*Anh đừng yêu em, vì em không xứng đáng với niềm tin của anh đâu!*». Đau khổ tới rồi! Thất vọng nổi gót! Tuyệt vọng nổi đuôi! Đúng là chẳng còn gì, thôi chẳng còn gì để nói... để hôn tiếp. Hãy luôn có nhận thức *nụ hôn tin yêu* sống vững vàng với *tháng rộng năm dài* hay *tắt lịm kiêu sớm nở tối tàn*, tất cả tùy thuộc vào người yêu... tùy thuộc nhiều lắm vào người yêu.

Khi *nụ hôn tin yêu* bị người yêu đẩy vào cõi cô lẻ cho bạn phải cô đơn đến đốn tim, thì *nụ hôn tin yêu* đã mất rồi, môi hôn của người yêu không còn ấm mát nữa. Dù bạn cố sức ghì thật chặt người yêu trong vòng tay bằng chính sức mạnh của tình yêu, bạn cũng không sao cứu vãn được tình yêu. Vì tầm mắt của người yêu đã ở ngoài tầm nhìn của tình yêu mà bạn đã trao tin yêu cho người ấy. Khi trao *nụ hôn tin yêu* để tặng *nụ hôn tin yêu*, bạn phải được trợ duyên -trong vắng duyên- bằng nội công nhìn thẳng sự bội bạc, lòng phản trắc để bạn khóc bằng chính nước mắt của bạn, mà không cần khóc qua *ánh-mắt-buông* trong *nước-mắt-bỏ* của người yêu.

Cứ khóc một mình nhưng cứ tiếp tục dấn thân vì *tin yêu*, biết ngẩng đầu, biết thẳng lưng, biết mạnh bước, biết đi tới mà tìm một người yêu khác xứng đáng với những *nụ hôn tin yêu* của bạn, vì người này đã thấy-đề-thấu *nụ hôn tin yêu* có trên mắt, miệng, môi của bạn, làm nên không những nhân diện và nhân dạng mà cả nhân cách và nhân bản mỗi khi bạn: *trao tin yêu!*

## CHIẾC LÒNG CHÂN TRỜI

*Một lòng chân trời, một lòng như lòng chim thì làm sao nhét cả một chân trời trong đó được? Có bạn ạ! Mà đây lại là câu chuyện tri thức luận thâm kín nhất của yêu đương, nếu kiểm chứng được câu chuyện này, ta sẽ biến nó thành tri thức học ánh sáng của tình yêu.*

*Cá chậu, chim lồng là họa cảnh của những sinh vật bị cướp mất tự do, chậu hay lồng đều là nhà tù, nhốt các thú vật sinh động tới linh thiêng mà Phật học đặt tên là sinh linh; nên cảnh cá chậu, chim lồng là cảnh tù đầy trong nhục kiếp. Còn chân trời thì ngược lại hoàn toàn với chậu hay lồng, chân trời mang hai biểu tượng như hai hùng lực, một là của tự do, hai là của tương lai, nơi mà tự do được vận dụng để chế tác ra dự phóng, chế biến ra dự án, chế tạo ra bao dự tính. Khi tự do xuất hiện cùng với mong cầu về một tương lai tươi sáng, thì chân trời còn là biểu tượng của tưởng tượng làm nên sáng tạo, nơi mà cá thể biến tương lai thành hiện thực, sẽ trở thành chủ thể, có quyết đoán để quyết kết đời người là một sáng tạo, mà chân trời là điểm đến.*

Nhưng tại sao lại có chuyện *một lòng chân trời* xảy ra tại đây khi tình yêu tới? Có... vì có một biến cố *kinh thiên động địa* đã tới! Khi tình yêu xuất hiện thì các giá trị về hiện tại bị thay đổi, từ đây thay đổi luôn cách nhìn về tương lai. Nhân sinh quan biến động nên thế giới quan biến đổi làm cho vũ trụ quan bị biến thiên, nên người mới biết yêu sẽ phải xếp đặt lại chân trời của ngày mai, của vị lai, của mai hậu.

Kẻ đang yêu mang chân trời riêng tư của mình vào lòng tình yêu, lúc thì có thỏa thuận với người yêu của mình, lúc thì *đơn phương độc mã* chuyên chở chân trời tương lai của mình vào cõi yêu, mà tên nó bây giờ là *lòng yêu*... Chiếc lồng này đã biết biến hai người thành một kiếp, hay hơn nữa biến một kiếp giờ đây đã có hai người biết nương tựa nhau để sống vui trong vui sống. Nên chuyện đặt chân trời riêng trong lòng chung này là chuyện cũng dễ hiểu. Rồi tự tuyên bố, hay ngược lại lẳng lặng ngồi chờ... chờ trong niềm tin là chỉ có trong *lòng yêu* này, thì tình yêu mới sống còn, mới sống sót, mới có tuổi thọ cao được.

Có lần nào trong đời của bạn, khi bạn biết yêu, trong chớp nhoáng bạn đã yêu cuồng nhiệt, cuồng nhiệt đến cháy nát cả đất trời, nhưng thật lạ bạn vẫn giữ tỉnh táo, không cuồng loạn, tỉnh táo nhận ra là *lòng yêu* là

nơi bạn yên tâm sống, là nơi bạn yên trí vui, là nơi bạn yên thân thờ. Cõi yêu dù đã là *lòng yêu* không phải là nơi nhốt bạn (bỏ tù bạn!), mà là nơi bạn vững tin nhất; trong *lòng yêu* bạn đã biết nội lực của tình yêu, nội công của tương lai sẽ rất vững, rất bền, nơi bạn «*yên thân*» thì bạn cứ *ăn ngon ngủ yên* với *tháng rộng năm dài* trong *lòng yêu* này! Đây là một khám phá mà ít người biết được, vì bạn chẳng muốn tâm sự với ai về chiếc *lòng yêu* vô hình, vô cùng kỳ thú và vô vàn ly kỳ này.

Xã hội đang nhìn bạn ngủ say trong chiếc *lòng yêu* này, họ «*tội nghiệp*» cho bạn, họ thốt lên: «*Tội nghiệp quá, đang làm người giờ đây lại nhận kiếp làm cá cắn câu, chim sa bẫy... đại gái thật! ngu thật! Không biết có nên tội nghiệp nó không?*». Bạn ơi, bạn cứ «*giả đờ*» ngủ thật say, với môi cười mím, như Phật cười, ngủ «*giả đờ*» với khuôn mặt Phật (mặc dầu Phật khuyên đừng đam mê, nhưng bạn cứ đam mê) vì bạn biết tự nghĩ thâm và tự tuyên bố thâm để trả lời cho xã hội chung quanh là: «*Gái đẹp đại là phải, không những đẹp mà lại công, dung, ngôn, hạnh... Bây giờ thì hiền hòa trong tình yêu, mai mốt sẽ hiền lành trong tình vợ, mai sau sẽ hiền hậu trong tình mẹ... Cá kiểu này thì ta xin tình nguyện cắn câu, bẫy loại này thì ta chim cứ sa vào... cho vui... cho sướng... cho thỏa... Có bao kẻ muốn sa vào, muốn bị nhốt trong chiếc lòng yêu vô hình, mà người yêu của mình đâu có chịu, đâu có nhận, đâu có cho bén mảng tới cái chậu, chiếc lòng yêu này... Thôi hãy để kẻ yêu đại này ngủ ngon nhé!*».

Khi chiếc *lòng yêu* xuất hiện trong đời của bạn, thì mọi chuyện đều bị đảo ngược bạn à! Bạn đang ở ngoài đời vì đang phải lo *cày sâu cuốc bẫm* mà lo cho *chén cơm manh áo*. Bạn chỉ mong được về ngay tức thì với chiếc *lòng yêu*, tại đây bạn được gói đầu vào chiếu gối có mãnh lực của êm đềm, đó là lúc bạn gói đầu trên cặp đùi của người yêu. Bạn nhắm mắt «*giả đờ*» ngủ ngay rồi ngủ say, tất cả đều yên lặng, kể cả người yêu cũng chẳng nói chẳng rằng -trời ơi trong trời thương- làm sao lại có một chiếc *lòng yêu* linh diệu như vậy!

Khi chiếc *lòng yêu* được treo lên giữa đời của bạn, thì mọi người chung quanh bạn đều bị xếp loại là những kẻ ngoài *lòng*, không biết yêu nên không có được chiếc *lòng yêu* như bạn! Bạn đang ở ngoài trời *lưng đội trời mặt cháy đất* đang phải lo cho *cơm áo gạo tiền*, bạn chỉ mong được về tức khắc trong chiếc *lòng yêu* mà vùi đầu vào chiếu gối có sung lực của đầm ấm, đó là lúc bạn vùi đầu vào bụng, vào ngực của người yêu.

Bạn cứ nhắm nghiền mắt «*giả vờ*» ngủ luôn rồi ngủ miết, tất cả đều thanh tịnh, kể cả người yêu cũng thanh bình trong thanh nhàn. Trời ơi trong trời yêu! Làm sao lại có một chiếc *lồng yêu* linh ứng như thế này!

Bạn quên cả bè bạn, ngày ngày bạn cõng chân trời vào chiếc *lồng yêu* vô hình nhưng vô cùng linh diệu, vô vàn linh ứng, nên như bạn bè chung quanh, hôm trước hôm sau ra lời trách móc, bĩu môi để chê bai, rồi buông đòn để trừng trị bạn: «*Ôi cái thằng đại gái! Bị nhốt vào lồng mà luôn thấy sung sướng, hiểu sai mà cứ khư khư tưởng là thấy đúng. Đúng là loại ếch nằm đáy giếng, mất tự do, sống đời nô lệ, mà cứ tưởng đang nằm ngủ giữa thiên đường! Bị bỏ tù mà không biết! Ngu ráng chịu!*». Bạn cứ tiếp tục nằm yên trong yên thân, yên trí, yên tâm mà tự nhủ rồi tự vui mà lầm bầm rằng: «*Cảm ơn tụi bây nhen! Tao thú thật tao đúng là loại ếch nằm đáy giếng, đang bị nhốt kỹ trong giếng, trong lồng yêu đương. Nhưng tụi bây đâu có biết là tao đâu phải là loại ếch ở dưới đáy giếng nhìn lên trời; mà hoàn toàn ngược lại tao đang ở trên trời, có đầy chân trời trước mặt, nhưng tao tình nguyện, tự đến bên giếng để nhìn từ trên trời xuống dưới, xuống tận đáy giếng để biết chiều sâu của tình yêu như thế nào? Yêu đương trong lồng yêu ra sao? Mọi chuyện trên đời này đều có cái giá của nó; thí mạng để hiểu người, thí thân để được thân (người yêu). Thiệt thua tao chịu, lỗ lời tao cam. Có sức chơi, có sức chịu, có sức liệu mà chơi... Có nhiều đứa muốn chơi mà không có giếng, không có lồng mà chơi... Ở đây, tụi bây hay là tao: ai là người bất hạnh, ai là kẻ hưởng hạnh? Ai là kẻ vô phúc, ai là kẻ có phúc?».*

Bạn cứ an tâm, nằm yên, ngủ sâu trong chiếc lồng tình yêu, cứ ôm chân trời tương lai trong ngực mà ngủ lòng người yêu như tôi đã làm trước những năm tháng mà bên ngoài là một trái đất phẳng đen với những nhân tính bị cháy rụi. Khi ngoại giới là quan hệ xã hội trong vụ lợi, sinh hoạt xã hội trong tha hóa, đời sống xã hội trong ma quyền... Nằm ngoan, ngủ say trong chiếc lồng tình yêu, vừa có chân trời tương lai, vừa có người yêu cận kề để chia sẻ yêu đương. Đây chính là quyền lực của tình yêu luôn biết bảo vệ quyền năng của yêu đương... Không ai được xua tôi ra khỏi *chiếc lồng chân trời* này!

## GIÁ MÂY TÚI GIÓ

Khi đang cặm cụi với *giá áo túi com*, thì tình yêu đến làm đời nghiêng, tình yêu xô dạt mọi chuyện đã quay quắt, đang quẩn quýt ta như một nhục hình, tình yêu xô tung đi cái lặt đi lặt lại của *giá áo túi com*, vì tình yêu có huyền lực biến số kiếp *giá áo túi com* thành nhân kiếp *giá mây túi gió*.

*Giá mây túi gió* trước hết là mãnh lực khám phá về một tự do, mà tự do này ta chỉ cầm trên tay được khi tình yêu xuất hiện cùng với người yêu, và người yêu này, vô tình hay cố ý, dắt tay ta tới một chân trời khác. Một chân trời trong đó có nhiều chân trời khác nữa, ta phải chấp nhận phiêu lưu cùng tình yêu ta mới khám phá hết được các chân trời mới; phải mạo hiểm cùng người yêu mới khơi được mây, mới khuấy được gió.

Hãy bắt đầu khơi khuấy *giá mây túi gió* ngay dưới chân của mình để nhìn ngược lên, để gặp được trời trên cao, cao hơn đầu của mình tới mấy tầng mây, xa hơn cuộc đời chật chội *giá áo túi com* tới mấy trời, nên con người đặt tên cho nó đó là *chân trời*. Chân của trời thật cao, nhưng phải đi ra khỏi cõi *giá áo túi com*, để được đi xa, phải đi xa để thấy xa, đi càng xa thì chân trời càng rộng, chân trời càng cao, chân trời càng xa, chân trời càng sâu... Hãy khám phá tình yêu như khám phá không gian mới thật cao, sâu, xa, rộng ngay trong chính nhân kiếp của mình. Hãy cứ để tình yêu công, bông, bẽ, ẵm nhân lộ mới này của ta, chân dung của nó là mây, lý lịch của nó là gió, và tên của nó là *giá mây túi gió*.

*Giá mây túi gió* có tự do thanh thoát của mây, tự do thông thoáng của gió, bỗng chốc cái chật hẹp làm ta thấp hèn trong *giá áo túi com* được cởi bỏ khỏi cuộc đời ta. Tình yêu mang hùng lực của chân trời *muôn mây lộng gió*, tình yêu mặc cho ta một nhân kiếp mới mà ta không sao mua bằng vụ lợi, buôn bằng tư lợi. Ta phải nhận nhân kiếp mới *giá mây túi gió* này và ta biết từ bỏ chật kiếp của *giá áo túi com*, ta chối bỏ hẹp kiếp của *chén com manh áo*. Ta vứt bỏ luôn thấp kiếp của *com áo gạo tiền*... vì ta tỉnh táo trong sáng suốt là kiếp mới *giá mây túi gió* sẽ đẹp hơn, hay hơn, chỉ vì nó cao, sâu, xa, rộng hơn nhục kiếp *giá áo túi com*.

Tất cả chuyện trên đời này đều là chuyện về *trình độ*, kể cả chuyện yêu đương, kể cả nội chất làm nên bản chất của tình yêu. Mà trình độ của một người được chế tác từ cường độ của nhân sinh quan, mật độ của thế giới quan và mức độ của vũ trụ quan của người này. Tất cả có trong dự kiến làm nên dự phóng, có *phương án tâm* làm nên *phương án đời* để định vị *phương án người*, và tình yêu đã tới để đánh thức mọi phương án này. Có những tình yêu chỉ tới mức độ là sống chung trong chia sẻ để hưởng lạc tình yêu trong lứa đôi, trong một lâu đài hay trong một mái tranh nghèo, đây là trình độ bình thường làm ra tầm thường của *trước cũng như sau*, trước thì *giá áo túi cơm*, mà sau vẫn là *chén cơm manh áo*.

Nhưng cũng có những tình yêu, khi hai kẻ yêu nhau gặp nhau thì chuyện *thay đời đổi kiếp* được khơi động; chuyện *thay nhân đổi thế* được khơi mào, khơi để thấy cho thấu *giá mây túi gió*. Nơi đây có vô vàn *tự do*, vô cùng *tự chủ*, vô hạn *tự tin* vào tình yêu như khám phá ra một sự *tự trọng* mới cho chính mình, với hình dạng của *giá mây túi gió*. Người vô minh, kẻ vô tri có thể trách Thúy Kiều tại sao lại đi yêu một tên thảo khấu là Từ Hải? Đám người vô minh nên vô tri này không có cường độ của nhân sinh quan nên họ vô giác; họ không có mật độ của thế giới quan nên họ vô cảm; họ không có mức độ của vũ trụ quan nên họ vô tâm.

Kiều thông minh nên Kiều thấy nhân dạng của Từ Hải (*Vai năm thước rộng, thân mười thước cao*); Kiều thông thái nên Kiều thấy nhân cách của Từ Hải (*Đầu đội trời, chân đạp đất*). Chưa hết, Kiều thông thạo nên Kiều thấu luôn nhân bản lẫn nhân văn của Từ Hải (*Gwom đàn nửa gánh, non sông một chèo*); vẫn chưa hết, Kiều thông hiểu nên Kiều thấm luôn nhân ngôn của Từ Hải (*Những phường giá áo túi cơm sá gì!*). Kiều hiểu hơn ai hết Từ Hải là người sẽ *thay đời đổi kiếp* cho mình, *thay phần đổi số* cho mình, phải có trình độ cảm nhận tình yêu mới có trình độ thâm hưởng tình yêu. Kiều biết yêu trong cao, sâu, xa, rộng, nên Kiều biết vút đi cái kiếp *giá áo túi cơm*, để tiếp nhận mà tận hưởng cái kiếp mới trong *giá mây túi gió*.

Chúng ta được quyền chỉ yêu một lần trong đời, chúng ta cũng được quyền chỉ yêu nhiều lần trong đời. Nếu đã vương, đã rơi, đã sa vào đa lộ của đa đương vì yêu nhiều lần, thì chúng ta còn được quyền so sánh bằng cân, đo, đong, đếm không qua vụ lợi vì tư lợi; mà bằng cường độ của nhân sinh quan, mật độ của thế giới quan, và mức độ của vũ trụ quan, tất cả có trong trình độ của *giá mây túi gió*. Vì mang nội chất của trình độ biết hiểu *nhân vị* để thấy *nhân phẩm*, để thấu nhân tâm ngay trong tình yêu, nên trong yêu đương vẫn hàng ngày, hàng giờ xảy ra chuyện *so ra mới biết ngắn dài*. Vì mỗi tình yêu đều có trình độ của nó.

Giữa *giá áo túi com* của đời bị xem là vừa nhỏ, lại vừa thấp và *giá mây túi gió* của tự do làm nên nhân vị để nhân tâm chế tác ra nhân phẩm, mỗi người có chọn lựa riêng của mình, không nên đánh giá, khinh chê rồi miệt thị *giá áo túi com*, để thăng hoa quá đáng rồi vinh danh cực đoan chuyện *giá mây túi gió*. Vì tình yêu là sự cân trọng để rộng lượng để khoan dung, cẩn thận để dung thứ. Cụ thể là khi một người *giá áo túi com* này yêu một người khác không có được cái tối thiểu của *giá áo túi com*. Mà người *giá áo túi com* này dùng chính cái ít ỏi của *giá áo túi com* của mình để cứu vớt rồi đùm bọc, để che chở rồi bảo vệ người yêu của mình túng quẫn trong nghèo khổ. Thì đây là chuyện linh diệu trong tình yêu làm nên linh ứng trong yêu đương: lấy cái *giá áo túi com* của mình để chế tác ra cái *giá mây túi gió* cho người khác, cho người mình yêu, đây không phải là chuyện huyền diệu của yêu đương đã làm nên huyền tích của tình yêu hay sao?

Khi ta nhận ra được nhân bản của người yêu *giá áo túi com* này biết trao tặng một nhân vị mới *giá mây túi gió* cho người yêu kia, thì ta phải đi xa hơn nữa trên nhân lộ của tình yêu, nơi mà *giá áo túi com* có nội lực thương người, có sung lực cứu người, có hùng lực độ người như độ đời... vì tình yêu có mãnh lực cứu người. Từ đây, ta nên đặt *giá áo túi com* ngang hàng với *giá mây túi gió*, để cả hai được cùng nhau sánh vai, cùng nhau song hành, không trừ khử nhau, ngược lại biết tương tác để tương trợ nhau trước thử thách của *chén com manh áo*, trước thách thức của *com áo gạo tiền*.

Câu chuyện liên-đới-đề-liên-minh giữa *giá áo túi com* và *giá mây túi gió* cũng chính là câu chuyện trình độ của nhân tình làm nên nhân thế để nhân loại giữ được nhân vị lẫn nhân phẩm. Vì trong tình yêu vẫn xuất hiện những kẻ khôn kiếp, cùng những đứa khôn nạn, chúng đe dọa tình bằng chính cái bất lương làm nên cái vô liêm sỉ của chúng. Khi người đàn bà cùng một ngày trong cùng một nhục kiếp phải lo *chén com manh áo* cho mọi người trong gia đình, mà cùng lúc phải điếng dạ mà thốt lên: *Gió đưa bụi chuối sau hè/ Anh mê vợ bé bỏ bè con thơ*. Khi người đàn ông cùng một ngày trong cùng một oan kiếp phải lo *com áo gạo tiền*, mà cùng lúc phải bầm gan mà than trách chính vợ của mình: *Ví dầu tình bậu muốn thôi/ Bậu gieo tiếng dữ cho rời bậu ra*.

Thử thách của tình yêu là đây! Thách thức của yêu đương cũng là đây! Nên khi người yêu của ta đã bội phản ta, đã bội bạc với tình yêu của ta, thì ta đừng điếng dạ, bầm gan; đừng than vãn, đừng ưu phiền! Mà hãy tự chế tác cho riêng ta, hãy tự chế tạo cho đời ta một nhân kiếp mới, tên của nó cũng là: *giá mây túi gió* để nhận lại tự do, tự tin, tự chủ, tự trọng của ta, cho ta, vì ta; dù tình yêu mới chưa có, người yêu mới chưa tới!



## VẬT NẪO ĐỌC TÌNH

Nếu bạn biết đọc lại tình yêu của bạn, bạn không những sẽ có thêm kiến thức bên cùng kỷ niệm sâu với tình yêu, mà bạn còn có thêm chiều sâu cho tâm hồn bạn, có thêm chiều cao cho linh hồn bạn, như vậy cũng đủ làm cho cuộc đời của bạn đầy thêm, câu chuyện làm người của bạn dày thêm. Nhưng đọc cách nào?

*Đọc tình đón yêu:* đọc là nhớ lại và xếp đặt lại các tin tức, các dữ kiện rồi dùng chất liệu này như vật liệu để xây một *mái nhà ký ức yêu*, trong đó chỉ có những kỷ niệm yêu đương mới được vận dụng rồi tận dụng như *chất liệu yêu* vừa để xây dựng, vừa để thiết kế một mái nhà tinh anh hơn đó là: *mái nhà tri thức yêu*. Khi ký ức đã thành tri thức, thì bạn vừa tiếp nhận thêm kinh nghiệm cho tình yêu, mà cũng cho chính bạn. Khi ký ức có nhân trí của tình yêu ngay trong của tri thức riêng của bạn, thì bạn được đón nhận thêm *ý thức* về tình yêu, cùng lúc có thêm *nhận thức* cho chính bạn, để tình yêu và bạn luôn *tỉnh thức* trong ngôi nhà này.

*Đọc ngữ thấu ngôn:* tình yêu là khám phá về không gian ái ngữ của bạn, bạn đọc để nhớ lại là bạn đã thả vào tai của người yêu những ngữ vựng ân ái; bạn đã thì thào vào thân của người yêu những ngữ văn êm đềm; bạn đã rì rào vào não của người yêu những ngữ pháp của ân tình. Khi bạn sống với người yêu, bạn không cho bạn bè xen vào, gia đình xen vô, xã hội xen lấn, chỉ có người yêu và bạn, không trọng tài cũng chẳng chứng nhân, chứng từ, chứng tích gì cả; bạn cứ nhớ lại xem đó là: không gian của ái ngữ. Vì tình yêu là vương quốc của ái ngữ, tình yêu xa lạ với bạo ngôn, vì tình yêu biết bạo ngôn là thượng nguồn của bạo quyền, có trung nguồn của bạo lực, có hạ nguồn của bạo hành.

*Đọc ánh sáng yêu:* hãy nhớ lại khi tình yêu chưa tới, khi người yêu chưa xuất hiện trong đời bạn thì khi bạn đi như đang đi trong bóng tối, dù là đất trời đang thanh thiên bạch nhật. Và khi tình yêu xuất hiện, thì đời bạn như một loại ánh sáng vô hình, nhưng vô song về mãnh lực làm bạn tỉnh giấc. Nhưng bạn biết rõ hơn ai hết là ánh sáng sẽ bị loãng đi với những nỗi buồn có trong tình yêu; ánh sáng sẽ bị mờ đi với những niềm đau có trong tình yêu; ánh sáng sẽ bị lịm đi với những đau khổ cũng có trong tình yêu. Nên sau ánh sáng này lại là một lớp sương mù vừa dày đặt trùm phủ lên *mái nhà ký ức yêu*, vừa bao la vây bủa quanh *mái nhà tri thức yêu*. Tại sao tình yêu đang là ánh sáng giờ lại là lớp sương mù

làm bạn mất đi những định hướng về tình yêu, làm bạn lạc hướng ngay trong chính cuộc đời của bạn.

*Đọc trao, đọc tặng:* ký ức tình yêu của bạn, giờ đây đã là biệt phủ ký ức yêu, đã là biệt dinh tri thức yêu, để khám phá được ít nhất hai chuyện đời mà cũng là ba chuyện lòng của bạn. Chuyện thứ nhất trong tình yêu với năm rộng tháng dài bạn đã tặng, đã trao rất nhiều, mà không «ngó ngang» gì tới chuyện nhận được bao nhiêu, thấu được chừng nào, hái được bao mùa... Bạn biết hơn ai hết là bạn vui khi trao, sướng khi tặng, không tính toán nên không toan tính, đây là hạnh phúc của tình yêu được làm nên bởi sự thông minh của tình yêu mà cũng là sung lực của tình yêu trong sáng tạo, luôn biết làm mới tình yêu bằng trao và tặng. Khi những kẻ ích kỷ bén mảng tới chôn yêu, kẻ này tính toán trong vụ lợi, toan tính trong tư lợi, nên kẻ này đã giết: hạnh phúc của tình yêu, sự thông minh của tình yêu, tính sáng tạo của tình yêu ngay trong trứng nước. Những kẻ tới không gian của tình yêu để trục lợi, bọn *đục nước béo cò* để *thừa nước đục thả câu*, chúng chỉ là đám *mượn gió bẻ măng*, kiếp của chúng chỉ thích ăn măng dại, chúng không hề có nội công, bản lĩnh, tầm vóc để tiếp nhận nhân vị để làm người yêu chân thực!

*Đọc vào phản trắc:* đọc sâu vào *ký ức tình yêu* với tuổi đời cao niên bạn hiểu ra nhiều chuyện: những biến cố trong tình yêu thừa thanh niên, thời trung niên, giờ đây muộn sự đã trễ rồi. Người yêu đã đi hướng khác và tình yêu đã hóa thân rồi tan kiếp ngay giữa cuộc đời của bạn. Nhưng ngay trong *ký ức tình yêu* có vài chuyện bạn không hiểu được, bạn chưa hiểu đủ, có thể là cả đời bạn cũng sẽ không hiểu hết, không hiểu trọn khi chính bạn là tội phạm của bội tình, tội nhân của phản trắc, tội đồ của tình yêu. Thừa ấy, bạn thành thật mà, sao người yêu năm xưa giờ đây phải ra nông nỗi này? Chỉ vì chung tình với tình yêu, nên cả đời chung thủy với người yêu của mình, lại chính là bạn.

*Đọc thấu vực thăm:* về tình yêu của bạn, đọc sâu và không được bỏ dở *ký ức tình yêu* này, vì đây chính là các vực thăm có ngay trong chính con người của bạn, có trong bản chất của bạn, để bạn tự khám phá ra là không phải *ký ức tình yêu* nào cũng đủ nội công làm nên *tri thức tình yêu*. Vì tội phạm của bội tình là kẻ đã què, tội nhân của phản trắc là kẻ đã chột, tội đồ của tình yêu là kẻ đã điếc, bạn à! Nên tội phạm, tội nhân, tội đồ là một *lũ cá mè một lứa* chăng? Tất cả tội phạm, tội nhân, tội đồ

này đều mang một khuyết điểm làm nên một khuyết tật, để tạo ra một đám khuyết não. Vì chúng (trong đó có tôi) đều biện-minh-bằng-viên-có là chung tình là phạm trù của luân lý tình yêu làm nên chung thủy chính là đạo lý tình yêu. Còn sung lực tình yêu làm nên mãnh lực yêu đương mới chính là hùng lực của hai kẻ yêu nhau.

*Đọc vào thân lửa:* trong tình yêu có yêu đương được đưa đường dẫn lối bởi đam mê mang nội chất của dục vọng, có say đắm mang bản chất của dục tính. Đam mê và say đắm đã chế tác ra phản xạ của tình yêu là hai kẻ yêu nhau phải yêu nhau cuồng nhiệt, lấy lửa của đam mê mà *nuôi ăn tình yêu*, lấy năng lượng của cuồng nhiệt yêu đương mà *nuôi ở tình yêu*. Nên khi lửa đam mê, lực cuồng nhiệt trong yêu đương không còn thì tình yêu sẽ tan biến, nếu những người yêu bạn vẫn chung thủy với bạn, mà bạn đã là kẻ vong tình! Thì bạn nhận ra yêu đương đã vượt thoát ra ngoài tình nghĩa...Hãy nhìn kỹ đám lửa tàn để thấy nội tâm của bạn.

*Đọc hơi nhận nhịp:* khi bạn đọc lại ký ức tình yêu bằng tri thức yêu đương của bạn, thì bạn hãy đọc thật chậm, như chính hơi thở của bạn đang «*dậm chân*» cùng nhịp thở của bạn, để làm chi vậy? Để bạn nhận ra -rời nhận lại- hơi thở của người yêu, thừa nào, thừa ấy, thừa yêu nhau mà hơi thở và hơi người trong vòng tay -rời vòng thân- của hai người yêu nhau là một vũ trụ độc nhất. Vũ trụ này sẽ không tìm lại được khi ta rời tình yêu, khi ta đã mất người yêu. Khi đọc lại *ký ức tình yêu* bạn sẽ có thêm nhận thức về yêu đương, đây là cõi mà hơi thở của người yêu là nhịp sống của tình yêu, có hơi thở của người yêu chậm rãi dường như «*dậm chân*» tại chỗ để hòa nhập rồi thăng hoa cùng hơi người. Từ đây, hơi thở kích động, hơi người kích hoạt, tạo ra hành tác yêu đương tự biết trụ lại ngay trong nhịp sống của hơi thở, ngay trong nhịp đời của hơi người.

*Độc nhịp nhận hơi:* trong không gian tình yêu có hơi thở và hơi người mà không một hương hoa hay hương vị nào thay thế được. Và nơi đây không có sinh hoạt xã hội hối hả, nơi đây không có quan hệ xã hội ngẫu nhiên, nơi đây không có đời sống xã hội xô dạt cuộc sống của bạn, làm lang bạt hóa vì giá áo túi cơm. Cuộc đời của bạn và cuộc sống tình yêu chỉ là một, vì cả hai bị-và-được thắt gút vào nhau, mà bạn chính một trong hai tác giả. Nhưng bạn không muốn trở thành tác nhân để tháo gỡ những gút thắt này ra, bạn cứ để hơi thở và hơi người xiết chặt vào nhau, có khi xiết loạn lẫn nhau và bạn nghĩ: *đừng tháo, đừng gỡ gì cả, cứ để như vậy!* Đừng tháo, đừng gỡ những hơi thở đã quấn quýt với nhau, những hơi người đã quyến lẫn nhau; vì hơi thở và hơi người đã làm bạn say đắm đuối, *vị say* làm nên *hương say* làm bạn say mà chỉ có bạn biết, vì nói ra chẳng ai tin! Tin sao được khi quá yêu bạn đã lấy hơi thở và hơi người thay thế rượu...

*Độc thân nhận dục:* khi đọc lại ký ức của tình yêu, bạn hãy đọc như đang tìm lại một nhân dạng, một nhân cách, một nhân diện, nhất là nhân thể của người yêu, có thể phách của hương hơi thở, có hình hài của vị hơi người. Đây chính là một vũ trụ linh diệu của tình yêu có mầm của ái cảm, có lộc của ái tình, có chồi của ái ân, có nhụy của ái dục! Mặc dầu bạn biết rõ có những đạo giáo, có những tôn giáo cùng với các tín đồ ngoan đạo hay cuồng đạo sẽ buộc tội, sẽ xử tội vũ trụ *ái cảm-ái tình-ái ân-ái dục* này của bạn, của người yêu, của tình yêu. Nhưng bạn hãy biết đọc tình yêu và biết tự biết trả lời: *Hãy để tôi yên, hãy để người yêu tôi yên, hãy để chúng tôi yên... hãy để tình yêu hãy để tôi đắm lộc nảy chồi!*

*Đọc ân nhận cần:* vũ trụ ái cảm-ái tình-ái ân-ái dục là vũ trụ cận kề của cận kề; nó sâu hơn *má cận môi kề*; là vũ trụ chung đụng của chung đụng nó đậm hơn *chung lưng đầu cật*; là vũ trụ của yêu thương nhưng sắc nhọn hơn nhiều ngạn ngữ *thương người như thể thương thân*; vì ở đây thì *thương thân người hơn thể thương thân mình*. Hãy đọc được *ân tình* trong *ân cần* của *ân nghĩa tình yêu*: hơi thở của người yêu là báu vật của ái cảm, hơi người yêu là kho tàng riêng của tình yêu, vì nó đã là kho báu của bạn biết yêu, đã yêu...

*Đọc cảm nhận ơn:* khi đọc lại ký ức của tình yêu, bạn hãy đọc kỹ lại lần đầu gặp người yêu, như gặp một *nhân diện* đẹp, cái đẹp làm thay đổi đời người. Hãy đọc kỹ lại lần đầu gặp người yêu, như gặp một *nhân dạng* biết hoán vị thế giới chung quanh bạn để rồi hoán kiếp của chính bạn. Hãy đọc kỹ lại lần đầu gặp người yêu, như gặp một *nhân cách* đã làm thay đổi từ nhân sinh quan tới thế giới quan của bạn, từ vũ trụ quan tới ngay cả mỹ quan của bạn. Bạn đã vui nhận một cuộc *thay đời đổi kiếp* trong *long trời lở đất*, sau *tiếng sét ái tình* này mà sao bạn lại bình tâm trong an vui? Hoà trí trong cực vui? Yên thân trong «*quá vui*» vậy? Tại sao vậy? Vì thừa đó, bạn chắc nắm một điều mà bạn đã biết: ngay trong cơn bão tình này là sự hiện hữu *nhân diện-nhân dạng-nhân cách* của người yêu sẽ là nơi chôn cho bạn *dựa đầu, dựa vai, dựa thân...* rồi *dựa hồn, dựa phận, dựa kiếp...* Tất cả chỗ dựa thân thương và huyền diệu này, bạn hãy đọc và nhận bằng một lời cảm ơn, vừa có đa tạ, vừa có tri ân về một cõi yêu không sao tìm lại được... một cõi có hơi thở và hơi người làm nên hương vị của hương vị, thi vị của thi vị.

## SIẾT NGỰC VIẾT YÊU

*Bắt đầu viết nhé:* bạn có thể viết bằng tay, bạn cũng có thể viết bằng tim óc, nhưng khi bạn là tác giả của *ký ức tình yêu* của chính bạn, thì bạn phải đặt trái tim cùng não bộ của bạn ngay trong văn phong làm nên nhân cách của bạn. Các thi sĩ khi họ làm thơ về tình yêu, các văn sĩ khi họ viết về tình yêu thì họ sáng tác bằng cảm hứng; còn bạn thì ngược lại bạn viết về tình yêu của bạn thì bạn phải chấp nhận đóng hai vai đối nghịch: vừa là quan tòa và là tội phạm. Các thi sĩ, các văn sĩ họ muốn viết gì thì viết, nhưng khi bạn viết về chính tình yêu của bạn vừa bằng ký ức tình yêu, vừa bằng tri thức yêu đương, thì chữ nghĩa của bạn chính là phiên tòa của tình yêu. Bạn vừa là quan tòa và là tội phạm và bạn không cần luật sư; bạn không cần độc giả trong *ký sự đọc tình viết yêu* này của bạn, nên bạn không cần thính giả để dự phiên tòa này. Tại đây, bạn đang xử kín bạn, tự xử kín với thành thực của thành tâm, trong chân thực của chân thành. Hãy lập một phiên tòa lương thiện làm nên lương tri cho tình yêu bằng chính liêm sỉ của bạn.

*Viết hoang hiệu vực:* bạn nhớ lại để viết cho rõ là khi gặp được tình yêu, khi lần đầu đối diện với người yêu, bạn biết chắc bầm bạn không còn là con thú theo đàn, mà sẽ là con thú bỏ đàn, chấp nhận kiếp đi hoang, hoang đàng rồi hoang dã. Trời ơi! Khi yêu ta khám phá rằng ta đã trở thành con thú hoang, không những lạc đàn, mà còn không cần bầy đàn gì nữa, lạc giữa rừng mà chẳng cần định hướng, lạc giữa đời mà không thiết nhờ cậy tha nhân. Đi giữa rừng hoang, gặp tình yêu như gặp một bình nguyên xanh mát chỉ muốn nghỉ ngơi rồi lăn lộn như loài thú tự biết đùa vui trên thảm cỏ yêu đương, tự vui sống và tự sống vui. Nhưng chung quanh bình nguyên xanh mát toàn là vực thẳm; khi bạn gặp vực thẳm của bội tình thì bạn buồn bã đến chán đời thú hoang; khi bạn gặp vực sâu của phản trắc thì bạn buồn nôn đến buồn ngất giữa đời dã thú.

*Viết máu vẽ thân:* trong tình yêu bạn là tác giả của một tác phẩm không cần *khuôn vàng thước ngọc*, không cần viết để *phun châu nhả ngọc* những lời hay ý đẹp. Ngược lại, bạn viết với *nỗi vui niềm sướng* biết song hành cùng *nỗi khổ niềm đau* của bạn trong tình yêu, để những gì bạn phải viết về tình yêu chỉ là kinh nghiệm cá nhân riêng tư, riêng rẽ, riêng của mình bạn, riêng tới mức độ không ai «*dạy học, dạy đời*» bạn được cả. Vì bạn phải viết với da của bạn là giấy, não của bạn là cây bút,

máu của bạn là ngũ vưng, xương của bạn là ngũ vắn, hơi thở của bạn là ngũ pháp, mà trong văn phong của bạn, người đọc thấy có: da, thịt, máu, xương của bạn và của cả người yêu trong *ký ức tình yêu rền* đã tôi luyện ra *tri thức tình yêu* này. Bạn là tác giả của một tác phẩm rất riêng tư, riêng rẽ, riêng của mình bạn, nên nó không có mặt trong các tiệm bán sách, nó chẳng cần được phê bình, phê phán của bàng dân thiên hạ. Bạn cứ yên tâm viết về tình yêu thật sâu, viết để hiểu thêm thật rộng về người yêu, để thấy tận đáy tâm hồn của bạn. Viết để nhận ra linh hồn của tình yêu, để tình yêu được phân tích như tâm nguyện, để người yêu được giải thích như ý nguyện, trong đó bạn là người đã yêu được phân bua trong nguyện lực yêu đương.

*Viết yêu ra chữ*: hãy viết bằng ái ngữ chống bạo ngôn, bạo quyền, bạo lực, bạo hành bóp nghẹt tình yêu từng giờ, từng ngày cho tới khi tình yêu mãn kiếp; nên đám người sử dụng bạo ngôn, bạo quyền, bạo lực, bạo hành đã giết tình yêu từ ngôn ngữ tới hành động. Chúng đã *thô tục hóa* ái ngữ bằng bạo ngôn của chúng; đã *điểm nhục hóa* tình yêu phải là nô lệ cho chúng; chúng đã nhả tâm *ghẻ lạnh hóa* người yêu. Chính bạo ngôn, bạo quyền, bạo lực, bạo hành đã xô tình yêu từ khôn nạn tới khôn kiếp, từ khôn khổ tới khôn cùng, bọn này đâu có chỗ đứng, ghé ngòi, giương nằm trong tình yêu. Chúng không xứng đáng là cọng cỏ quanh ngòi nhà ký ức tình yêu mà bạn đang xây, bạn đừng cho chúng đặt chân vào ngòi nhà thân thương của tri thức tình yêu của bạn nhé! Không gian tình yêu cần ái ngữ, tránh bạo ngôn, và tình yêu cũng chẳng cần *đâu môi chót lưỡi*, vì người yêu không muốn loại *khẩu phật tâm xà* có mặt trong không gian ái ngữ của tình yêu. Khi viết về tình yêu thì bạn chỉ phân tích những gì bạn đã trao bằng ái ngữ, bạn chỉ giải thích những gì bạn đã tặng bằng ái ngôn, như mô tả về hạnh phúc của riêng bạn, để kể thật rõ về các động lực làm nên động từ trong yêu đương.

*Viết ân hiểu kiếp*: trong tình yêu, mỗi người yêu có ngôn ngữ riêng của mình, bạn hãy nhớ lại khi người yêu của bạn cứ hỏi đi hỏi lại: «*Anh có yêu em không?*», bạn trả lời: «*Anh đam mê em!*». Người yêu không vừa lòng với câu trả lời này, thắc mắc và hỏi lại: «*Em hỏi là anh có yêu em không? Sao lại trả lời là anh đam mê em! Em hỏi lại nè: «Anh có yêu em không?»*», bạn vẫn khẳng định bằng chính ngôn ngữ của bạn: «*Anh mê mê em*». Người yêu nổi cáu: «*Đừng trả lời ỡm ờ, hỏi thật đấy, hỏi lại nè: «Anh có yêu em không?»*», bạn vẫn vững tin vào ngôn ngữ yêu đương

của bạn: *«Anh luôn ham muốn em, anh ham muốn, mê mê, đam mê em cho tới hết hơi, mãi kiếp!»*. Tháng rộng năm dài thừa yêu nhau, bây giờ là tháng chật năm hẹp trong đời đã mất nhau, bạn hiểu ra là tình yêu đàn ông của bạn là mong cầu trong đam mê, rồi ham muốn trong mê mê. Nhưng đối với người yêu của bạn thì tình yêu -của nữ giới- là tin yêu, tin yêu như suối bèn, tin yêu biết chuyển hóa *một duyên, hai nợ, ba tình* thành *thực kiếp* rồi thành *viễn kiếp* bạn à. Trời ơi! Đây mới là sự thật của vực thẳm có ngay giữa ngã rẽ của tình yêu: bạn yêu bằng ham muốn tức khắc của bạn, còn người yêu đã yêu bạn bằng kiếp của người ấy!

*Viết nơi thấu yêu*: chính người yêu là một không gian rộng hơn nhân diện lẫn nhân dạng của người yêu, khi bạn bước vào nhà, vào phòng, vào không gian thường nhật nhưng rất riêng tư của người yêu, không ai được vào, chỉ có bạn được vào, được có mặt. Bạn lại được mời: *«Anh cứ xem đây là nhà của anh»*; *«Anh tự nhiên như nhà của anh vậy nhé»*; *«Anh cứ thoải mái như nơi anh đang sống»*; *«Anh cứ thư thái như không gian hằng ngày của anh»*; *«Anh cứ thông dong như đang ở nhà của anh nhé!»*... Đây là ngôn ngữ của tình yêu, đây là ái ngữ của yêu đương, người yêu đâu cần tuyên bố: *«Em yêu anh»*, nhưng bạn phải thấy-cho-thấu, cảm nhận cho tới nói tới chón đây chính là tình yêu! Bạn chắc bầm là tình yêu, không còn nghi ngờ kiểu *«hình như là tình yêu»*, chính thị là tình yêu được chế tác ngay thượng nguồn bằng *tình chung*. Hùng lực *tình chung* này là biến *riêng-thành-chung*, biến *chung-thành-chia*, chuyển *chia-đến-chung*, để hưởng *chung-biết-chia*, bạn hãy tận hưởng: chia và chung chỉ là một trong không gian tình yêu. Đây không phải là mãnh lực của tình yêu thì còn là gì nữa! Bạn nhớ viết kỹ về không gian *chung-chia* này, có bàn ăn chung để chung ăn, có giường ngủ riêng giờ đã là giường chung, để hai người thành một đời, rồi một kiếp...

*Viết mong thành thật*: bạn đừng viết bằng tưởng tượng không thật, nên không thành thực, hãy viết bằng lòng thành của bạn đã có trong các lá thư tình mà bạn đã viết thừa nào cho người yêu. Bạn nhớ không, bạn đã viết: *«Anh yêu em như một nhu cầu tối cần cho thân thể của anh chính là hơi thở, phải thở mới sống được, sống còn rồi sống sót để yêu em, nên anh cần em như cần hơi thở. Anh yêu em như sung lực của máu vẫn xoay trong thân thể để thân được nuôi rồi được yêu, thân này của anh, thân này của ai? Bây giờ thì anh đã biết thân này cũng là của em»*. Bạn yêu nhiều, nên bạn dễ dàng *lắm lời nhiều chuyện*, nhưng toàn là chuyện

có thật: «Anh yêu em bằng tim óc của anh, vậy mà vẫn chưa đủ, anh yêu em bằng linh hồn của anh, em đừng phụ bạc tình yêu này nhé, đừng để nó thành cô hồn rồi thành oan hồn trong oan kiếp nhé!». Vẫn chưa hết ý cần lời, bạn đã thêm vào: «Anh yêu em như một ý muốn không lay chuyển, anh đã biến nó thành ý định đeo đuổi em dài lâu, anh sẽ cho nó hóa thân thành ý đồ bám sát em không buông, không thả, không nhả, vì giờ đây tình yêu của anh đã thành ý lực, làm nên ý nguyện của tình yêu, tạo ra nguyện lực giữ em cho bằng được, bằng mọi giá của ý chí quyết bảo vệ tình yêu!». Bạn thấy không? Bạn thấu chưa? Bạn đã viết những lời yêu vừa đủ, vừa đầy như vậy trong quá khứ yêu đương của bạn, bạn hãy để nó sống lại bằng chính câu chữ của bạn bây giờ đi!

*Viết như tự hỏi:* trong ký ức tình yêu làm nên tri thức yêu đương bạn khám phá ra một điều khi bạn đang viết về tình yêu: *độc thoại* có khi nhiều hơn *đối thoại*, bạn tự suy nghĩ rồi tự trả lời hơn là bạn tâm sự bằng song thoại với người yêu. Bao nhiêu ngày tháng năm của tình yêu, bạn thui thui một mình, bạn đã dựa dẫm chính hình bóng cô đơn của bạn trong cõi cút để dò la *tình yêu là gì? Người yêu là ai?* Có khi tình yêu chỉ là sự độc thoại của chính bạn, toàn là những câu hỏi, với quá ít câu trả lời. Hóa ra tình yêu chỉ là sự hiện diện của người yêu sẽ thỏa mãn các mong cầu của bạn, thỏa mãn sự chờ mong, mà người yêu vừa là hiện hữu tình yêu vừa là câu trả lời người yêu là ai? Khi nhận được câu trả lời của người yêu: «*Em yêu anh, em sẽ sống vì anh, em sẽ sống vì tình yêu của chúng ta*»; khi đó bạn đã biết bạn là ai? (Tôi là tôi chớ ai đâu?). Chỉ một câu của người yêu thôi - chỉ một câu trả lời của người yêu dấu thôi - mà đã xác chứng hai chuyện: chuyện *yêu* và chuyện *ân*, khi bạn biết người yêu đang yêu bạn, thì bạn sẽ tiếp nhận chữ *ân* của tình yêu. Bạn biết bạn là ai rồi thì bạn nên bắt đầu gánh thêm trong đời của bạn hai phép màu: *ân tình* và *ân nghĩa*; một vai hai gánh, bên đây ân tình đi sâu, đi rộng; bên kia ân nghĩa đi xa, đi cao...

*Viết hẹn trọn thân:* bạn nhớ trở lại thật sâu những buổi hẹn hò, những lúc chờ nhau, những bận vội vã vì lo trễ hẹn, vì những lần lỗi hẹn như dao sắc chém đứt niềm tin chẳng kịp la! Chỉ cần một tin nhắn qua điện thoại nơi hẹn và giờ hẹn là bạn vui như tết, cười một mình, và muốn cười mãi, cười suốt ngày, có khi còn muốn cười như pháo tết giữa đông giá, thu phai, xuân trở, hè héo khi bạn một thân một mình, không hẹn, vì tình yêu quên hẹn. Những hẹn hò đến như đánh thức bạn, đục bạn đứng

dây, hãy tỉnh hẳn lên để gặp người yêu, vì bạn biết hơn ai hết: không phải tất cả các hẹn hò trên đời này đều là những gặp gỡ; không phải tất cả các gặp gỡ trên đời này đều là những hạnh ngộ. Chỉ có tình yêu mới có nội lực biến *sơ ngộ* thành *tao ngộ*. Chỉ có tình yêu mới có sung lực biến *tao ngộ* thành *tái ngộ*. Chỉ có tình yêu mới có mãnh lực biến *tái ngộ* thành *hạnh ngộ*. Rõ hai là một: Hạnh của hạnh phúc, ngộ của đột nhiên gặp người, của ngẫu nhiên gặp tình, của bỗng nhiên biết yêu, chỉ có tình yêu mới có mãnh lực *thay đời đổi kiếp* này. Không gặp được tình yêu trong đời thật là vô phúc; gặp được tình yêu giữa đời là gặp được thời điểm mà con thú hoang chính là bạn đã biết chấp nhận được khuất phục bởi tình yêu, được thuần hóa bởi người yêu. Chính tình yêu đã dạy bạn biết *vui sống*, chính người yêu đã dắt bạn tới cõi *sống vui*.

*Viết đời trọn vẹn:* bạn nhớ viết khi bạn xuất hiện trước người yêu, bạn xuất hiện với nhân diện trọn vẹn, vì tình yêu kiêng kỵ chuyện *giấu đầu lòi đuôi*. Bạn nhớ viết mỗi lần bạn xuất hiện trước người yêu, bạn có mặt với tất cả nhân dạng đầy đủ, vì tình yêu cấm kỵ chuyện *đi ngang về tắt*. Bạn nhớ viết mỗi lần bạn cận kề bên người yêu, bạn hiện thân với tất cả nhân cách tốt lành, vì tình yêu tuyệt kỵ chuyện *thay trắng đổi đen*. Thời gian của tình yêu, dài ngắn tùy thuộc vào cả hai, tại đây bạn trao tặng những gì hay, đẹp, tốt, lành nhất của bạn trong tròn đầy, vì bạn biết người yêu cũng sẽ làm như vậy! Khi đã trao đầy, tặng trọn, thì bạn học được tâm trạng yên bình làm nên tâm lý yên tâm, có người yêu bên cạnh hay không có người yêu những ngày sắp tới, bạn tin và biết, thấy và thấu là thế giới đã trọn, nhân loại đã đầy, vì người yêu có mặt và tình yêu cũng có đây.

*Viết tình tạo yêu:* bạn nhớ viết kỹ chuyện lạ này nhé trong tình yêu: yêu một người mà thấy nhân loại đã đầy đủ; yêu một người mà thấy nhân thế đã trọn vẹn; yêu một người mà thấy nhân sinh đã sung mãn; yêu một người mà thấy nhân tình là ân tình của nhân ái làm nên ân sâu của nhân phẩm. Bây giờ, bạn muốn viết tiếp hay tạm ngừng thì tùy bạn, tùy vào ý lực của tình yêu, tùy vào ý nguyện của yêu đương, đừng lo ra, vì bạn đã được trang bị bằng một niềm tin là: khi bạn tin vào tình yêu thì bạn đã tin vào người yêu và lực sáng tạo của con người này biết lấy tình để tạo tình, biết lấy yêu để tạo yêu.

## KHUÔN NÉT TRỜI SÂU

Sớm ở tuổi thiếu niên, tôi biết cuộc nội chiến (1954-1975) sẽ đeo đuổi tôi mãi suốt đời cho tới tận kiếp, vì tôi đã mất rất nhiều trong cuộc chiến huynh đệ tương tàn này. Tôi sinh ra, thì chiến tranh đã sinh trước tôi rồi, ngày tôi rời quê hương đi du học năm 18 tuổi, chiến tranh sắp dứt, nhưng chưa dứt hẳn. Từ 1975, sau nửa thế kỷ tại Âu châu, chiến tranh vẫn còn vờn vạt trong não trạng tôi, không đêm thì ngày, tôi vẫn thấy chiến tranh tàn phá tâm hồn Việt ngay trong ngôn ngữ giữa đồng bào.

Chiến tranh đã qua nhưng nó đeo đẳng tôi, nó không rời não bộ của tôi, vì nó đã đóng sâu vào não trạng của tôi một dấu chàm bằng bạo lực của sự bạo tàn do chính nó tạo ra bằng sự bạo hành của một loại bạo quyền được xây dựng bằng bạo sát. Chiến tranh đã lấy đi những điều bình dị nhất của tuổi thiếu nhi, thiếu niên, thanh niên, vì chiến tranh xen vào rồi ghê lạnh hóa đi nhân diện, nhân dạng, nhân cách của đồng bào tôi, của tôi.

Nhưng cũng sớm ở tuổi thiếu niên, tôi đã tìm và đã thấy những nhân diện đẹp ở những khuôn mặt đẹp của thiếu nữ Việt, của phụ nữ Việt, đây là bí mật của một kho tàng vô giá mà tôi biết cho tôi, tôi tìm ra cho tôi, tôi hưởng cho tôi. Tôi luôn bị-rời-được lôi cuốn bởi những nét đẹp của những khuôn mặt nữ giới, đó là những lúc mà tôi luôn bị cuốn hút như người bị *cướp hồn*, rồi *mất hồn*, nhưng lại rất tỉnh táo để sáng suốt mà ghi nhận kỹ lưỡng biến thành ký não như suối bèn của ký ức những khuôn mặt đẹp này. Tôi như bị *cướp hồn* trước những khuôn mặt nữ giới, với nét đẹp hiền hòa, sau khi gặp được những khuôn mặt này tôi thành kẻ *mất hồn*, mà muốn *hoàn hồn* trở lại, để không trở thành *oan hồn* bị mờ côi khuôn mặt nữ đẹp hiền hòa này thì tôi phải biến *ký quan* thành *ký ức*, để ký ức nhớ dai thành *ký não* nhớ hoài.

Có chuyện lạ là tôi hờ hững với những khuôn mặt đẹp kiểu kiều sa, tôi lại càng đứng dung với những khuôn mặt đẹp loại sắc sảo, tôi chỉ thích, chỉ nhận, chỉ theo những khuôn mặt nữ với nét đẹp hiền hòa. Đứa bạn này chê tôi dại vì không thấy nét đẹp kiểu kiều sa, tôi nhận; đứa bạn kia khinh tôi khờ vì không thấy nét đẹp loại sắc sảo, tôi chịu. Tôi cũng chẳng cần phải biện giải với chúng, nhưng sớm lắm trong não bộ của tôi đã có hai thế giới nhân diện với biên giới rành mạch; thế giới thứ

nhất với những khuôn mặt nữ với nét đẹp kiêu kiêu sa, hoặc nét đẹp loại sắc sảo; thế giới thứ nhì với những khuôn mặt nữ với nét đẹp hiền hòa. Tôi thấy dường như hai thế giới nhân diện này không cùng một lãnh địa nhân dạng, tôi không dám nói về nhân cách, mà chỉ dừng ở quan hệ giữa nhân diện và nhân dạng.

Cũng sớm lắm ở tuổi thanh niên, tôi giấu cho mình một phỏng đoán cá nhân rất chủ quan là khuôn mặt nữ với nét đẹp *hiền hòa*, sau này họ sẽ là những người vợ *hiền lành*, những người mẹ *hiền hậu*. Từ chữ *hiền* của nhân diện *hiền hòa* tới nhân vị *hiền lành*, tới nhân bản *hiền hậu* làm nên loại đạo lý hàng đầu mà Việt tộc có thể công hiến cho đạo đức của nhân loại là sự tinh tảo trong *ăn hiền ở lành* để sáng suốt trong *ăn ở có hậu*. Cũng khá sớm trong tuổi thanh niên, tôi nhận ra phỏng đoán chủ quan của cá nhân tôi lúc đúng, lúc sai, khi tôi được chứng kiến những chuyện gì đã xảy ra trong cuộc đời của các phụ nữ có những khuôn mặt đẹp hiền hòa. Đó có thể là những khuôn mặt của các bạn học nữ thời trung học, cũng có thể là của đàn chị, đàn dì, đàn cô, đàn bác... nếu tôi đoán trúng thì tôi vui với phỏng đoán chủ quan của tôi như những kỷ niệm đẹp của đời người.

Ngược lại, nếu tôi phỏng đoán sai, tôi không những buồn mà còn mang một cơn giận phút chốc biến thành nỗi hận mà tôi không muốn kể cho ai nghe cả, bây giờ thì phải kể cho rõ. Đó là nhân diện, nhân dạng, nhân cách của cô gái có những khuôn mặt đẹp hiền hòa, thật sự là những người vợ hiền lành, những người mẹ hiền hậu, biết *ăn hiền ở lành* vì hiểu thế nào là *ăn ở có hậu*. Nhưng khốn nỗi, họ gặp phải những người tình khốn kiếp đã bạc tình với họ, những người chồng khốn nạn đã bạc bẽo với họ, kể cả những đứa con đã trưởng thành nhưng khốn đức đã bạc đãi họ. Đám đàn ông này, tôi đưa chúng vào mô thức của hiện tượng luận trực quan được trợ duyên bằng hiện tượng học lý trí: chúng chỉ là đám *tà trí trong điểm trí*, vì không nhận ra nội chất hiền hòa, nội lực hiền lành, nội công hiền hậu của những phụ nữ có hiền diện.

Khi phải trực diện với những người tình khôn kiếp vì bạc tình, những người chồng khôn nạn vì bạc bẽo, những đứa con trưởng thành nhưng khôn đức vì bạc đãi, tôi muốn đóng một con dấu lửa vào não trạng để con dấu lửa thành một dấu theo ngay trong não bộ của đám đàn ông này, chỉ một câu ca dao của Việt tộc, nơi mà *thanh* không bao giờ «*đội trời chung*» với *tục*: «*Thân Em như giếng giữa làng/ Người khôn rửa mặt, kẻ hèn rửa chân*». Loại đàn ông này *hèn* trong *đón vận mặt kiếp* nhân cách của chúng thấp hơn bàn chân của chúng!

Sớm tuổi thanh niên rồi sớm tuổi trung niên, tôi vui sướng như tìm ra báu vật mỗi lần tôi gặp được các khuôn mặt đẹp hiền hòa của phụ nữ Việt nơi xứ lạ quê người. Ngẫu nhiên gặp họ tại một nơi xa xăm của Âu châu, đột nhiên thấy họ ở một nơi xa lắc của Mỹ châu... Có khi họ đi nhanh qua tôi trong lối đi nhỏ hẹp dưới hầm xe điện, có khi họ ẩn hiện ngoài đường phố, an nhiên tự tại giữa cõi người... Có lúc họ thân nhiên có mặt trong một bữa tiệc, có lúc họ chăm chỉ học hành trong đại học, sống lành để sống hiền giữa cõi người... Những ngày mà tôi được gặp chỉ một khuôn mặt đẹp hiền hòa của phụ nữ Việt là tôi vui cả tuần, có khi cả tháng nếu người đó chào mình rồi tươi cười hiền hòa với mình.

Chuyện lạ là khi gặp được những khuôn mặt đẹp hiền hòa của phụ nữ Việt ở xứ người hay ở quê nhà, tôi không có phản ứng tán tỉnh, phản xạ tán tình, vì sớm lắm ở tuổi thiếu niên cho tới bây giờ đã qua tuổi trung niên, tôi luôn tởm động từ «*tán gái*». *Nói gần nói xa không qua «thú tội»* là: tôi thích có cái cảm giác bị «*cướp hôn*» hơn là phản ứng tán tỉnh, tôi thích hưởng cái cảm xúc bị «*mất hôn*» hơn là phản xạ tán tình. Tôi thích-thấy-thấu được cái lực cảm động của tôi đã thành «*oan hôn*» trong sướng kiếp, vì nhân loại còn giữ được khuôn mặt đẹp hiền hòa.

Tuổi đời lẫn tuổi người, tuổi người lẫn tuổi thân (nhưng không hề tui thân!) vẫn còn được đi ngang qua cõi đời này, để còn được gặp những khuôn mặt đẹp hiền hòa của phụ nữ Việt, để còn được (*được* chớ phải *bị* nữa!) «*cướp hôn*», «*mất hôn*». Với một mong cầu là nơi nào có những khuôn mặt đẹp hiền hòa của phụ nữ Việt, thì xin tình nguyện làm «*oan hôn*», tức khắc có mặt, tức thời trực diện với những khuôn mặt đẹp hiền hòa này.

## ĐI ĐÂU? - ĐI THÔI!

Khi mới yêu nhau, người yêu rủ mình đi tới một nơi chốn nào: «*Ta đi nhé!*», thì mình tự nhiên ta có phản xạ hỏi lại: «*Đi đâu?*», người yêu dịu dàng trả lời: «*Đến giờ dùng bữa trưa, thì em mời anh đi ăn trưa!*». Với thán ngữ rộng rãi, bao lăm, bao bận, người yêu luôn có những câu trả lời hợp thời, hợp lý cho câu hỏi «*Đi đâu?*»; nên từ đây niềm tin vào tình yêu và lòng tin của ta vào người yêu hợp nhất lại, chỉ là một. Và ta thấy không cần thiết để hỏi lại: «*Đi đâu?*», mà ta lẳng lặng thì thầm với người yêu: «*Đi thì đi!*».

Vì trong không gian tình yêu, khi người yêu xuất hiện đúng giờ, đúng lúc, ngay tâm điểm của thời gian, và chỉ nói gọn một câu, một câu ngắn nhất trong Việt ngữ, một câu thật lạ lùng, một câu vừa ân cần, vừa như «*ra lệnh*» ta: «*Đi thôi!*». Thế là ta bật dậy, thẳng lưng, sẵn bước, chuẩn bị theo người yêu, dù rằng chưa biết đi đâu? Nhưng ta đã thầm biết là sẽ tới một nơi không những hợp thời, hợp lý mà rất hợp tình, hợp yêu nữa.

Nên tôi mới dám liều mà đề nghị một ngữ pháp mới: *Đi đâu?-Đi thôi!* Đây chính là lộ trình của tình yêu đã nhận ra nhân lộ của yêu đương, giờ đã thành «*yêu thương lộ*» vì đã biết dựa vào tin yêu tuyệt đối để lòng tin của người yêu này chính là chỗ dựa cho niềm tin của người yêu kia, chỉ gọn gọn trong hai chữ: «*Đi thôi!*». Đề không gian của tình yêu và thời gian của yêu đương hội tụ trong mắt vui, miệng cười: «*Đi thì đi*», «*Đi đâu chẳng được*», «*Sợ gì mà không đi*», «*Muốn đi lúc nào cũng được*», «*Sẵn sàng đi đây*», «*Thì đang đi theo em nè!*», «*Đang cầm đầu đi theo em nè, không thấy sao?*», «*Đi ngay nhé!*» ...

Chỉ trong không gian của tình yêu, ta mới nghe được những lời khẩn thiết trong *vui sống* này; những câu thật ngắn trong *sống vui* này. Tình yêu có ngữ văn riêng của nó, yêu đương có ngữ pháp riêng của nó, nên thuật ngữ: «*vì vậy*» hay «*vậy thì*» chỉ là một nghĩa trong ngữ nghĩa của hai kẻ yêu nhau: «*Đi thôi!*». Trong «*Đi thôi!*» này có tri thức tức thì của tình yêu, có nhận thức tức khắc của yêu đương: «*Chúng ta đi nhé!*», không cần hỏi đi đâu? Tới địa chỉ nào? Mà chỉ cần «*đi theo*» người yêu tới nơi chốn mà ta biết là sẽ có lộc, có chồi của tình yêu, có mầm, có nhụy của yêu đương. Tại đây, ta hái mà ăn *trái tức thì của tình yêu*, ta ăn

mà hưởng *quả tức khắc của yêu đương*; vì hai kẻ đang yêu không muốn đợi tới ngày mai, ngày mốt, ngày kia... Yêu ngay và hưởng ngay «*yêu thương lộ*» mà không cần định vị lẫn định hướng của «*Đi thôi!*». tương như mù mờ, không phương hướng, nhưng thật ra «*Đi thôi!*» là tới một nơi, vài nơi, rồi nhiều nơi đầy *trái tức thì của tình yêu*, tràn *quả tức khắc của yêu đương*.

«*Đi thôi!*» là đi ngay vào hiện tại, đi tới tương lai, nơi mà sự *vui sống tức khắc của tình yêu* chế tác ra *tức thì sự sống vui* trong yêu đương. «*Đi thôi!*» tới từ sự dẫn thân vì tình yêu, để đi tới một kỳ vọng của yêu đương đẹp hơn dĩ vãng, hay hơn quá khứ khi ta chưa gặp được tình yêu. «*Đi thôi!*» như đi để rũ bỏ những nhàm chán có mặt ngay trong cuộc sống đang cầm chân ta trong *cơm áo gạo tiền*; đang giảm lỏng ta trong *chén cơm manh áo*, đang lao lý hóa cuộc đời thường nhật của ta trong *giá áo túi cơm*.

«*Đi thôi!*» như sung lực buông bỏ những hờn giận hôm qua đã lớn tiếng với nhau; như hùng lực cởi bỏ những phiền não hôm kia đã hiểu lầm nhau; như mãnh lực đi cao vào tình yêu, đi sâu vào yêu đương của giờ, những ngày sắp tới, với những ngày mai không còn muộn phiền khi bên nhau.

«*Đi thôi!*» với nội lực vén qua rồi vắt bỏ những đám mây đen, những viên mây xám đang tới như muốn che phủ rồi vùi dập tình yêu. «*Đi thôi!*» như sét đánh ngang trời để xua đi, để đẩy lùi những vùng mây quá xám, quá đen đang vùn xoay quanh quất chung quanh tình yêu. «*Đi thôi!*» để ra ngoài mà hít thở khí trời mới, rồi ăn mà hưởng những thức ăn trần thế, để tình yêu thêm nhiều nội công mà chống chọi với thử thách của thời gian, với thăng trầm của thời cuộc, với trầm luân luôn ẩn hiện trong tình yêu.

«*Đi thôi!*» trong bật dậy, đứng lên, để rời cõi hạn hán như cực hình đã dày dọa ta trong cô đơn, chỉ vắng người yêu đêm qua thôi mà tình yêu như bị nạo rỗng từ trong ra ngoài. «*Đi thôi!*» để ra khỏi chốn cô đơn, rời cõi cô độc làm nên cái cô lẻ không sao chấp nhận được, chính cái lẻ bóng này đã làm ta choáng váng, nhức đầu, chóng mặt khi ta chưa được nghe người yêu «*phát lệnh*»: «*Đi thôi!*». Như linh hồn được «*Đi thôi!*» cứu rỗi, để ta thoát khỏi cõi lao lý không có người yêu giữa đời, không có tình yêu giữa kiếp người.

«*Đi thôi!*» để mở ra giòng nước mới cùng người yêu, loại đi vũng nước ao tù đang ứ đọng trong nỗi khổ cô đơn làm nên niềm đau trong cô độc; mà chỉ cần hai chữ: «*Đi thôi!*» của người yêu thì bao nguồn nước mới từ đâu chảy về trong yêu đương để tình yêu như được đánh thức để du hành tức khắc vào cõi yêu. Không gian của tình yêu khi không có người yêu, đã xiềng xích ta vào sâu trong sầu cảm, để ghẻ lạnh hóa não bộ của ta, nên chỉ hai từ «*Đi thôi!*» là chân trời lạ trước mắt đã mở với ánh sáng của tình yêu, với bao nhiệt lực của yêu đương.

Hãy cứ sáng suốt mà nhìn nhận khi hai chữ «*Đi thôi!*» chưa tới thì sầu cảm ngập đầy, hãy cứ tỉnh táo mà cảm nhận khi hai từ «*Đi thôi!*» tới rồi thì cảm sầu đang ngập tràn, bỗng chốc vơi cạn rồi tiêu biến đi. «*Đi thôi!*» như đi ra để gặp *biển rộng sông dài*, để nhận lại *trời cao đất rộng*, để yêu thương vùng dậy, giúp tình yêu vươn vai mà đi tới với yêu đương cho trọn, cho đầy.

«*Đi thôi!*» là đứng dậy để dứt điểm với chờ mong trong cô đơn, đợi mong trong cô lẻ đến vô duyên như người tự mất kiếp. «*Đi thôi!*» xuất hiện để dẹp ngay đi cái vô cơ chịu lẽ loi khi tình yêu đã có, mà người yêu lại vắng mặt. «*Đi thôi!*» là chấm dứt sự vắng mặt của của người yêu, đã nạo rỗng của tình yêu bao thời khắc qua, khi ta chỉ một thân, một bóng. «*Đi thôi!*» nói lên một sự thật trong tình yêu là chỉ khi người yêu xuất hiện thì tình yêu mới hết bị tật nguyên; và khi không còn bị tật nguyên thì chính người yêu cùng với tình yêu sẽ trợ duyên rồi trợ lực cho ta nhận tất cả những gì mà *vui sống trong sống vui* sẽ ban trao cho ta.

«*Đi thôi!*» là hành tác đẩy cửa, mở cổng ra ngoài mà cảm nhận rồi tận hưởng những điều hay, ý đẹp mà cái đơn cô một mình trong mô cô người yêu đã làm ta quên đi là có những điều mới, ý lạ từng ngày trong cuộc sống. Thế giới bên ngoài đang *vui sống*, và «*Đi thôi!*» giúp ta nhận lại *sống vui* ngay giữa cuộc đời. Anh cũng muốn thì thào vào tai em điều này: «*Anh biết là bên ngoài đang vui sống, nên ta phải «Đi thôi!» mới sống vui, nhưng bên ngoài phải có em, phải có đôi, phải có lứa, phải có cặp. Vì anh biết rõ hơn ai hết, những bóng tối của cô đơn là những đêm dài của nhân kiếp vật vờ, sống mà như ngủ, ngủ mà không có mộng đẹp, chỉ gặp toàn ác mộng! Lúc thì tình yêu bị vụt trước mắt,*

*lúc thì yêu đương bị nát dưới vực. Muốn rời cõi mơ tôi, mộng dĩ thì chỉ có em mới nói được đầy nghĩa, đúng tâm, trúng tim hai chữ: «Đi thôi!».*

«Đi thôi!» hai chữ thật gọn, hai từ trong một câu thật ngắn, câu ngắn chữ gọn, tưởng là nhỏ nhoi trong nhỏ nhất, nhưng cái nhỏ, cái gọn này là cái mạnh nhất để mang hai kẻ yêu nhau vào *cõi vui sống* của tình yêu, vào *chốn sống vui* của yêu đương. Chúng ta hằng ngày cần cái gọn, cái nhỏ nhưng nó mạnh vô song này để yêu, để sống, để luôn nhìn vào chân trời thương yêu của chúng ta.

«Đi thôi!» có sức nhạy cảm lạ thường chỉ hai chữ này thôi mà là não bộ tỉnh ngay, là thân thẳng dậy, là chân sẵn bước, sự nhạy cảm «Đi thôi!» trong tình yêu là nơi mà niềm tin khi mới yêu đã được tôi luyện thành lòng tin của bền yêu vì bền tin trong thảng rộng năm dài. Khi hai kẻ yêu nhau nhận ra *lòng tin bền yêu vì bền tin*, thì hai kẻ đang yêu nhau cảm nhận rõ là hiện tại không còn bị hăm hiu hóa, tương lai không còn bị thui chột hóa, và mọi chân trời trước mắt không còn bị lảm lảm hóa nữa.

«Đi thôi!» là khởi điểm của hành tác người yêu đang rút ta ra khỏi chốn cõi cút vì cô độc, nơi mờ cõi tình yêu có thể biến ta thành bụi đời giữa tình yêu, khôn khổ hơn thành oan hồn vô hình, vô bóng đứng ngồi không yên chờ yêu đương. «Đi thôi!» là tựu điểm của quà tặng do cuộc sống trao tới bao điều hay, ý đẹp, nhưng phải có người yêu «*phát lệnh*»: «Đi thôi!» ta mới biết nơi mà nhận các món quà này.

«Đi thôi!», như lệnh đã phát ra và ta tự thấy không còn cô độc nữa ! Nên «Đi thôi!» là sung lực khẳng định dứt khoát lẽ loi là chuyện không chấp nhận được! Từ đây cô độc tiêu tan, cô đơn tiêu tán, ta sẽ nhận lại bao *món ngon vật lạ* của cuộc đời ngoài kia đầy nắng, có nắng sáng để «*đi ăn sáng*», có nắng trưa để «*đi ăn trưa*», có cả nắng khuya để «*đi ăn khuya*»... «Đi thôi!» đã chốc thoáng biến «*cơm bữa*» trong cô đơn không còn là cơm hẩm cháo hiu, mà «Đi thôi!» đã mang ta ra ngoài để thụ hưởng *món ngon vật lạ*, để tận hưởng *son hào hải vị* khi có người yêu cận kề trong «Đi thôi!».

«Đi thôi!» là xác chứng của tình yêu, là minh chứng của yêu đương, vì trong không gian của tình yêu, trong thời gian của yêu đương thì cuộc đời của hai kẻ yêu nhau đã có hai ngọn hải đăng, ngọn thứ nhất của thương yêu nhận diện được *chung-đẻ-chia* của «Đi thôi!»; ngọn thứ hai

của yêu đương nhận ra được *chia-đẻ-chung* cũng của «*Đi thôi!*». Với hai ngọn hải đăng này thì tình yêu không thể mù lòa, yêu đương không sao mù quáng được, vì hai nguồn sáng này sẽ giúp hai kẻ yêu nhau tránh được đá ngầm, lách được bão táp, để cùng nhau vượt thoát phong ba, vượt thẳng giông tố.

«*Đi thôi!*» là tiềm năng đã biến thành khả năng luôn chuẩn bị khởi hành để làm sáng, làm rõ, làm rạng tình yêu, có chỗ dựa là tin yêu; cùng lúc «*Đi thôi!*» làm rộng, làm cao, làm sâu hành tác yêu đương, có chỗ dựa là lòng tin đơn phương của người yêu này với người yêu kia, và ngược lại của người yêu kia với người yêu này. «*Đi thôi!*» như sung lực sẵn sàng lên đường để ra đường, ra đời để thấy đời mà thấu tình. «*Đi thôi!*» là đi vào *cõi muốn* của tình yêu như suối bên bờ bãi đời có khi khô cạn. «*Đi thôi!*» là đi vào *cõi mong* của yêu đương như trước tình người có lúc khô cạn...

«*Đi thôi!*» là những trang hồi ký mới của tình yêu, là những giòng nhật ký mới của yêu đương, mà cuộc tình là tác phẩm được viết chung của hai kẻ yêu nhau, với các chữ đầu đề, với các từ đầu câu: «*Đi thôi!*». Trước khi hai chữ «*Đi thôi!*» được tai ta nghe rõ, thì tâm hồn ta sao đầy những độc chất của cô đơn, linh hồn ta sao ngập những độc tố của lẻ loi. Khi «*Đi thôi!*» được thông hiểu bằng não bộ rồi được thấu hiểu bằng não trạng, vừa đầy thương yêu lại vừa ngập yêu đương, thì chúng ta dày nội lực, tràn sung lực, ngập hùng lực, trào mãnh lực để vọt lên rồi vọt đi các độc chất này, các độc tố này đang lẩn lách tận đáy hồn sâu của ta.

«*Đi thôi!*» ngược lại với cuộc sống tĩnh mịch, trái với cuộc đời hoang tịch, «*Đi thôi!*» đánh thức mọi ý thức của tình yêu, mọi nhận thức của yêu đương, để biến hành động *đi* thành hành tác *đi thôi* của hai chủ thể không chấp nhận cái buồn tênh đang luồn lách để lẩn trốn, đang biến cõi yêu thành hoang lộ của buồn rĩ, buồn rục.

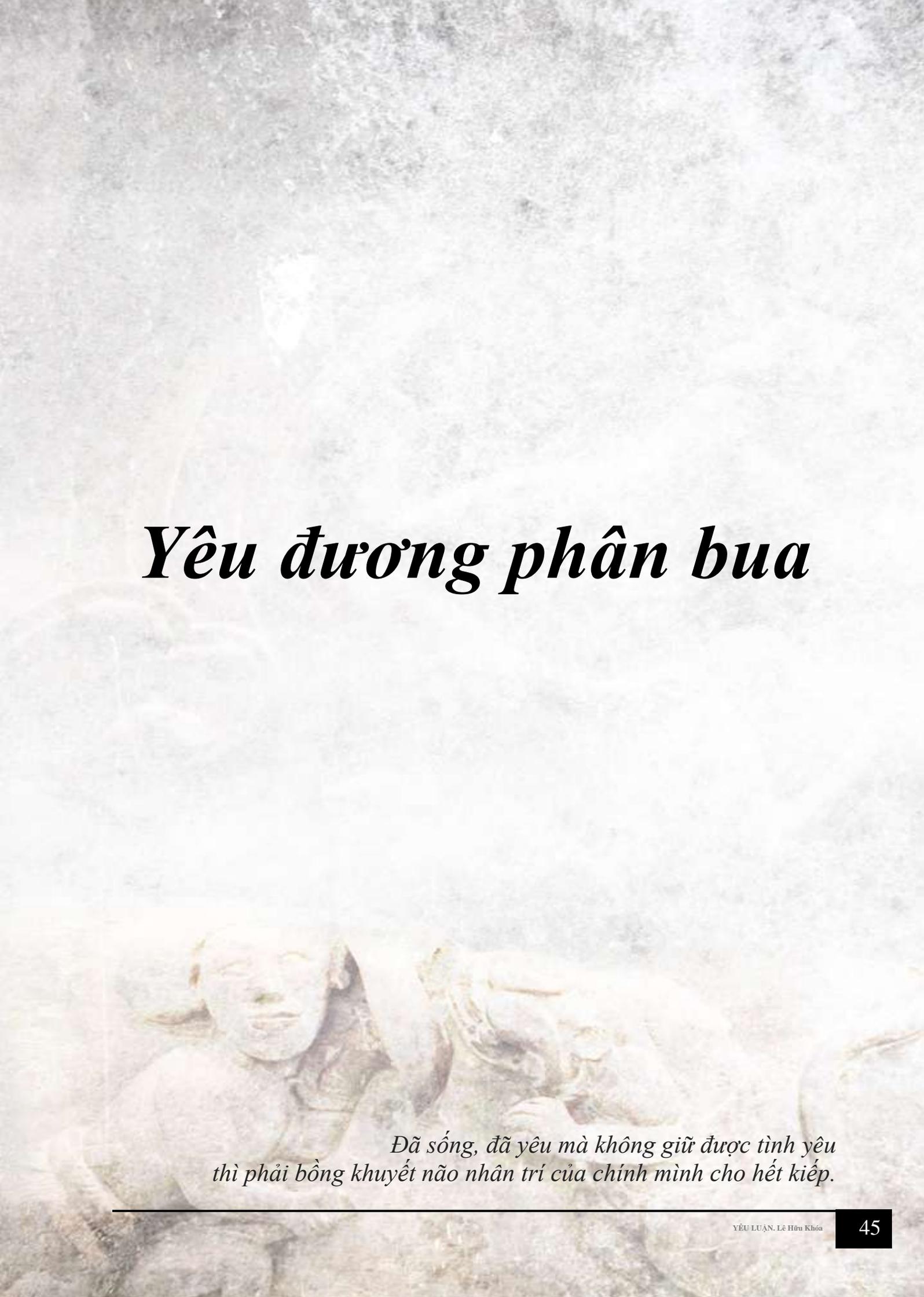
«*Đi thôi!*» đâu hứa hẹn gì về *biển êm sóng lặng*, «*Đi thôi!*» đâu hẹn hò gì về *trời quang mây tạnh*, «*Đi thôi!*» chỉ muốn hành động *biển ăn chực* *nằm chờ thành ăn vui nằm vui*.

«*Đi thôi!*» mang cái ngoài vui (làm nên) cái trong sướng, mà chế tác ra *cái trong ám* của tình yêu, *cái ngoài êm* của yêu đương, để trao cho mỗi người yêu khi tìm yêu thì có được *cái trong ám ngoài êm* từ tâm hồn tới não trạng.

«*Đi thôi!*» là dàn phóng, «*Đi thôi!*» là dàn nhún, «*Đi thôi!*» là dàn trợn để bảo vệ tình yêu, bảo quản yêu đương.

«*Đi thôi!*» đâu hứa hẹn gì bằng mong cầu *suốt đời hạnh phúc*, «*Đi thôi!*» chỉ đến như thần lực cứu ta đang chết khát trong sa mạc mong đợi người yêu tới để phát lệnh: «*Đi thôi!*» là ta lên đường về hướng *chớp bể mưa nguồn* của người yêu.

«*Đi thôi!*» đâu hẹn hò gì về chung bạc mái đầu trong suốt kiếp yêu nhau, «*Đi thôi!*» đâu hẹn hò gì chỉ đến như phép màu linh diệu với kẻ đang đuối trong lẻ loi, đang ngộp trong cô quạnh ra khỏi tà giới của cô đơn. Mà «*Đi thôi!*», như «*mệnh lệnh*» của người yêu, khi vừa nghe xong là ta lên đường -cùng người yêu- để tiếp tục khám phá tình yêu, để tiếp tục khai phá yêu đương, như chính mình đang khai quật một núi lửa yêu đang âm ỉ trong lòng ngực của ta đây!



# ***Yêu đương phân bua***

*Đã sống, đã yêu mà không giữ được tình yêu  
thì phải bồng khuyết não nhân trí của chính mình cho hết kiếp.*

## VÒNG TAY LAU SẬY

Vòng tay ta ôm tròn vòng thân của người yêu, nhưng tại sao lại *lau sậy*? Chỉ vì *lau sậy* vừa biết mềm mỏng để lả lơi, vừa biết che chở bằng che phủ. Nên *vòng tay lau sậy* từ chối không siết chặt người yêu vì từ chối không muốn cướp đi tự do hình hài của người yêu. Vì *vòng tay lau sậy* chối từ không siết cứng người yêu vì chối từ không muốn đoạt đi hình hài linh hoạt của người yêu khi yêu, không biến *vòng tay* của chính mình thành còng sắt. Và, *vòng tay lau sậy* chối bỏ không siết ngộp người yêu vì chối bỏ không muốn siết chết con đường vào tình yêu, biến người yêu thành ngô cụt khi yêu, không biến *vòng tay* của chính mình thành thành xiềng xích. Tình yêu chưa thăng hoa, mà đã đuối nghẽn vì những *vòng tay* siết chặt, siết cứng, siết ngộp, đang giam hãm, đang *lao lý hóa* yêu đương.

*Vòng tay lau sậy* chính là ý thức về tình yêu làm nên nhận thức về yêu đương, giúp những kẻ yêu nhau luôn tỉnh thức về nội lực của tình yêu, cần sự thông minh của nâng niu của đằm thắm. Từ sự thông minh này mỗi người yêu phải biết ngày ngày sáng tạo ra những hành vi, hành động khi yêu với những hành tác *vòng tay*, ôm nhau, hôn nhau, nhập thân với nhau... Đây là sự thông minh thượng nguồn làm nên sự sáng tạo hạ nguồn mà không hề có tự ý tính toán đơn phương trong riêng rẽ vì ích kỷ lúc yêu, mà không tự ý đơn phương toan tính trong riêng tư vì vụ lợi khi yêu. Khi *vòng tay* là biểu hiện của yêu đương trong tình yêu, thì *lau sậy* chính là sinh linh hoạt biết tôn trọng lẫn nhau trước khi nhập thân, trong lúc nhập thân, sau khi nhập thân...

*Lau sậy* mọc và lớn lên trong thiên nhiên hoang dại, *lau sậy* không cần người chăm kẻ lo cho mình, từ khi ra đời cho tới chết, *lau sậy* tự đứng vững, tự xoay theo gió, tự nghiêng theo giông, tự uyển chuyển trước bão tố; chính đây là hình tượng làm nên biểu tượng của tình yêu. Một tình yêu thật là tình yêu biết vững và biết bền, vì biết tự đứng, tự xoay, tự nghiêng, tự uyển chuyển trước các thử thách của nhân gian, trước các thách đố của nhân tình, trước các thăng trầm của nhân thế.

*Vòng tay lau sậy* là một sáng tạo thông minh vì trong sự uyển chuyển của một *vòng tay* vừa biết tôn trọng, vừa biết trân quý người yêu, nên *vòng tay* này nghe rõ từng hơi thở của người yêu khi người yêu đang yêu. *Vòng tay lau sậy* là một thông minh biết sáng tạo vì trong linh hoạt

của một vòng tay vừa biết nâng niu vừa biết thả hoa người yêu, nên vòng tay này cảm nhận được lồng ngực của người yêu. Lồng ngực biết yêu trộn với hơi thở vui, vì không hề bị ngộp khi người yêu đang yêu ta. Mà ta còn đủ tưởng tượng được lồng ngực của người yêu như một tổ của các hơi thở như bầy chim sẻ hót vui, rồi sẽ bay lên... như tình yêu thông minh đã chế tác ra yêu đương sáng tạo biết bay lên nhiều tầng mây... bảy tầng? Chín tầng? Có khi còn cao hơn nữa!

Khi người yêu cảm nhận được *vòng tay lau sậy* của ta, thì người yêu cũng sẽ chế tác ra *vòng tay lau sậy* cho chính mình, nên một *vòng tay lau sậy* giờ đây đã thành hai *vòng tay lau sậy*. Hai vòng tay này quấn quýt bên nhau để nâng nhau trong yêu đương, cõi yêu của mong cầu giờ đã thành cõi yêu của khoái cảm. Hai *vòng tay lau sậy* tạo ra mọi khoái lạc, không có hàm hồ để chiếm đoạt, không có thô lỗ để sang đoạt, chỉ có tình lên cao, yêu lan rộng. Với tình yêu biết đào sâu, với yêu đương biết xới rộng... đây là cõi nào mà tâm hồn ta được tự do trong rộng rãi, đây là cõi nào mà linh hồn ta được tự do trong cao xa.

Huyền lực của những *vòng tay lau sậy* có âm thanh giờ đây đã thành nhạc điệu khi yêu, như tiếng nhạc của *lau sậy* trong gió sáng nhẹ nhàng, trong gió chiều khuát động, trong gió đêm sâu đậm... Tình yêu cần nhạc tính của *lau sậy*, vì tình yêu không chuộng cái ồn ào, vì tình yêu không ham sự hỗn loạn... Yêu là sự thông minh biết xếp đặt từ hình tượng tới biểu tượng nhạc tính, thi ca, văn phong qua ngôn ngữ hình thể biết tôn trọng người yêu để trân quý tình yêu. Chính trình độ khi yêu làm nên tầm vóc của tình yêu, tạo ra bản lĩnh của yêu đương, chỉ vì chúng ta muốn tình yêu trợ duyên cho ta trưởng thành, chỉ vì chúng ta muốn yêu đương trợ lực cho ta thả hoa.

Đừng lầm tưởng nói được chữ *yêu* (*anh yêu em, i love you, je t'aime...*) là *biết yêu* đâu! Nói được chữ *yêu* mà không có hành vi tôn trọng trước khi yêu, không có hành động trân quý trong lúc yêu, không có hành tác nâng niu để che chở tình yêu và người yêu trong thông minh, trong sáng tạo sau khi yêu, thì chưa chắc đã *biết yêu*.

Hai *vòng tay lau sậy* quấn quýt nhau không phải để vùi nhau mà ngược lại để đưa nhau lên cao, cùng nhau thả hoa, ngay trong phòng tối khi trao thân để nhập thân rồi nhận thân, tối như bóng đêm mà có hai *vòng tay lau sậy*, thì hai kẻ yêu nhau không bị mù lòa vì bóng đêm, mà ngược

lại thấy được bao vì sao đang sáng giữa trời khuya. Trong trời khuya, có khi có cả thiên thần, chính là người yêu mang hình hài thiên thần, không bay riêng rẽ trong cô đơn mà bay cùng ta, từ cõi yêu đậm thắm này tới cõi yêu sâu đậm kia. Bạn hãy cứ nhìn kỹ đám lau sậy ngoài trời nhé! Những ngày gió lớn, thì lau sậy biến *gió lớn* thành *gió vui*, vui để có đủ lẽ, đủ có, đủ lý, đủ luận để được bay... nhưng phải bay cùng với người yêu.

Hai vòng tay lau sậy không những là sự thăng hoa trong tình yêu tự tầng cao này tới tầng cao kia, mà còn là kho tàng của yêu đương, khi ta nâng niu trong trân quý người yêu thì báu vật của tình yêu chính là người yêu đang trong vòng tay lau sậy của ta. Nơi đây người yêu đã biến tâm tưởng của ta trước khi yêu thành hiện thân của trao thân, đã biến tâm trạng của ta trước khi yêu thành hiện hữu của nhập thân. Cũng nơi này bao lý trí bảo vệ cho bằng được tình yêu đang thành thực cảnh; cũng chốn này bao trí tuệ đã muốn thăng hoa tình yêu đang thành thực tế, cũng nơi đây bao tuệ giác đã tôn vinh đang thành thực trạng. Thực cảnh của yêu đương sâu sắc, thực tế của tình yêu sâu đậm, thực trạng của ta đầy tự do trong khoái cảm, trong khoái lạc của sáng tạo bằng sự thông minh của lau sậy!

Trong hai vòng tay lau sậy êm đềm, thì những ngày chờ đợi tình yêu như bão táp bên ngoài, cách ly, cấm ta ra đường, không cho ta gặp người yêu; mà bên trong căn nhà của ta, thì có một người yêu, chính là ta đang như chết khát giữa sa mạc không người, vắng tình, trống yêu. Bây giờ ngay trong hai vòng tay lau sậy, ta thấy tâm hồn của người yêu đẹp vì nhân diện của người yêu thật đẹp. Bây giờ ngay trong hai vòng tay lau sậy, ta thấy linh hồn của ta cũng đẹp vì nhân cách của ta đang biết bảo vệ rồi bảo trọng nhân dạng của người yêu đang rất đẹp.

Khi hai kẻ yêu nhau biết đùm bọc để chở che nhau bằng hai vòng tay lau sậy, thì hai người yêu này đã chối từ không siết chặt người, đã chối bỏ không siết cứng người, đã chối biệt không muốn siết ngộp người. Nên sự đuổi nghẽn sẽ vĩnh viễn bị loại khỏi cõi yêu; chỉ vì cái chặt, cái cứng, cái ngộp sẽ ra cái đuổi, cái chìm, cái chết, chúng không hề có chỗ đứng trong tình yêu, không hề có giường nằm trong yêu đương.

Trong hai vòng tay lau sậy, khi đứng ôm nhau như đang ôm nhau giữa trời cao biển rộng vì tự do được ôm nhau không phải để bỏ tù nhau, mà để cùng nhau nhìn về những chân trời thật xa. Trong hai vòng tay lau sậy, khi ngồi hôn nhau như đang hôn nhau giữa rừng dày lau sậy vì tự do được hôn nhau không phải để siết ngộp nhau, mà để dặt tay nhau chuẩn bị trong nhẹ nhàng vượt suối, trong thư thả trèo đèo. Trong hai vòng tay lau sậy, khi nằm để trao thân rồi nhập thân như đang bên đời vững kiếp với tình yêu. Khi trao thân trong chớp bể mưa nguồn với yêu đương, để nhận thân trong đầu sóng ngọn gió cùng người yêu, nhưng không hốt hoảng mà thông dong, không kinh hoàng mà thư thái, vì cõi yêu của lau sậy biết đứng, biết ngồi, biết nằm trong thông thả của vững tin về sự thông minh của tình yêu, về sự sáng tạo của yêu đương.

Trong hai vòng tay lau sậy, không những có nhớ nhung sẽ ra đi để yêu thương trở lại thật đầy bằng chiều cao, thật đầy bằng chiều sâu, người yêu đã xóa đi cái chết khát của mong đợi của bạn, thì bạn phải trao ngay cho người yêu bằng đứng ôm của tái ngộ, bằng ngồi hôn của tao ngộ, bằng nằm nhập nhau của hạnh ngộ. Những loại người yêu hồ đồ siết chặt tới ngộp thở khi yêu, họ không hiểu hiểu đường đi ngõ về của sơ ngộ của ngày mới gặp nhau để quý yêu tái ngộ, để trân quý tao ngộ, để tôn vinh (mà hưởng dài lâu trong vững bền) hạnh ngộ.

Lỡ khi ngay trong vòng tay lau sậy, có một khoảng khắc nào đó bạn lỡ làm người yêu đau vai vì bạn ghì hơi chặt, bạn lỡ làm người yêu điếng môi vì bạn hôn hơi mạnh, bạn cứ xin lỗi người yêu: “Anh làm em đau vai, vì anh yêu em nhiều quá, anh xin lỗi”; “Anh làm em điếng môi, vì anh yêu em sâu quá, hãy tha lỗi cho anh”. Trong tình yêu, xin lỗi đúng lúc, xin tha thứ đúng thời khắc sẽ làm tình yêu thăng hoa, yêu đương biết leo mây, sẽ làm lau sậy rì rào mạnh hơn, uyển chuyển hơn, linh hoạt hơn, vì cả hai người yêu đều vui lên!

Trước khi có được *vòng tay lau sậy*, là cõi đợi của tình yêu, là sự mong chờ người yêu, đêm đã đủ dài mà ngày mới tới với ánh dương cao cũng không sao làm ta thức giấc. Ngọn đèn nào trạng đã tắt, đã tàn ngay trong não bộ mà mặt trời không sao giúp ta tỉnh giấc để tỉnh thức. Nhưng giờ hẹn với người yêu sắp tới rồi! Chẳng cần đồng hồ báo thức, mà chính từng làn da của ta đang tỉnh hẳn lên như lau sậy đang ngủ say những ngày vắng gió, bỗng chốc thức dậy -tức thì trong tức khắc- để đón gió, nhận gió, rồi vui với gió. Bạn nhớ sống trọn vẹn nhưng phút giây trước giờ hẹn như lau sậy vui đón gió để vui nhận gió, như bạn không chờ tết đến, mà bạn biết vui nhiều ngày trước tết. Vui trước là sự thông thái của tình yêu, vui trước là sự thông thạo của yêu đương.

Nơi *vòng tay lau sậy*, khi bạn *đứng ôm người yêu*, bạn cứ nhủ thầm tình yêu là ngọn đèn không tàn, vì người yêu là ngọn lửa còn rực, vì bạn là đóm lửa không ngừng nguôi ngoai để giữ ánh sáng, sức lửa của ngọn đèn này. Trong *vòng tay lau sậy*, khi bạn *ngồi hôn người yêu*, bạn cứ thì thầm tình yêu là ngọn gió không nguôi, vì người yêu là đầu cơn gió làm rực thức từng làn da, vì bạn là cơn gió có mãnh lực đánh thức một trận gió lớn để tình yêu thức mát, để yêu đương thức ấm. Tươi mát là trí tuệ của tình yêu, ấm áp là tuệ giác của yêu đương.

Chốn *vòng tay lau sậy*, tự do của người yêu được tôn trọng bằng lòng trân quý của bạn, nhưng bạn cứ phải sống *chốn yêu lau sậy* này bằng chính nhận thức sâu kín của bạn là bạn đã: lo xa hơi quá đáng, bạn lo ra hơi quá nhiều. Vì trong không gian và thời gian của chốn *vòng tay lau sậy* này, có ôm đứng mà bạn không sợ *vật đổi sao dời*; có hôn ngồi mà bạn không lo *nắng sớm mưa chiều*; có nằm nhập nhau mà bạn không hoảng chuyện *thay lòng đổi dạ*. Vì người yêu thấy rõ hơn ai hết là bạn đã *thức khuya dậy sớm* vì người yêu. Vì người yêu thấu rõ hơn ai hết bạn đã *một nắng hai sương* vì tình yêu. Vì người yêu nhận rõ hơn ai hết bạn đã *vượt suối trèo đèo* vì yêu đương.

Cõi *vòng tay lau sậy* này bạn sẽ thấy người yêu vui hẳn lên vì người này hiểu sự chăm sóc trong ân cần của bạn, bạn cứ dặn dò người yêu cứ vui hơn nữa đi, để bạn vui theo. Cõi *vòng tay lau sậy* này bạn sẽ thấy người yêu đắm thắm hơn vì người này hiểu sự sâu đậm trong ân tình của bạn, bạn cứ khích lệ người yêu cứ đắm thắm hơn nữa đi, để bạn vào thật sâu trong cõi yêu qua cõi lòng của người yêu.

Vùng *vòng tay lau sậy* này, không hồi hải khi ôm, không hồi thúc khi hôn, không hồi dục khi nhập thân... cứ như lau sậy vùn xoay nhưng không vật vờ; vùn chuyển nhưng không vật loạn... Ta ôm người yêu vì muốn sống với người yêu, ta hôn người yêu vì muốn trao niềm tin trọn vẹn tới người yêu, ta trao thân để nhập thân mà nhận thân người yêu vì ta đã muốn tặng thân thể lẫn hình hài, tặng cả tinh anh của tháng đợi năm chờ, tặng luôn thể phách biết thăng hoa cùng người yêu lên bao tầng mây...

Hứng sống lên cho cảm hứng được thăng hoa mà va chạm vào mây trắng như bay vờn để vẩy phủ da người yêu! Yêu lên đi! Không chỉ yêu một hình hài, một thể phách mà yêu cả một vũ trụ làm ta chơi vơi rồi chơi vơi đến rợn da, như lau sậy biết rùng mình; đây là không gian của tình yêu, mặc dầu không có người yêu cận kề bên ta.

## NÃO YÊN THÂN PHẪNG

Khi vừa nhập thân với người yêu xong, khi đỉnh yêu đã lên chót vót, khi hai thân vừa trao, vừa nhận xong, bạn muốn nói đủ điều với người yêu, nói về tâm cảm khi trao thân, nói, về cực cảm khi nhận thân, nói về sự tuyệt vời của chia sẻ, nói về sự linh diệu của chung chia... Nhưng người yêu của bạn lại đặt ngón tay đáng yêu nhất của người ấy lên môi bạn, và ra dấu cho bạn : *đừng nói gì... hãy nằm yên... nằm phẳng thân với não thật yên để nghe đủ, nghe đầy vạn vật chung quanh, ngoài giới bên ngoài đang xoay vần.*

Khi biết nằm với não yên thật tịnh, thân phẳng thật lâu, cạnh người yêu, không nói không rằng, trong cõi yêu bao la, dù chỉ là một chiếc giường hạn hẹp, ta mới khám phá ra là chỉ khi nào tình yêu dày mật độ, tràn cường độ, tức là đủ trình độ (tôi gọi tên nó là *tình độ*) đã biến sự yên lặng của hai kẻ yêu nhau thành một vũ trụ đang đón, đang tiếp những gì đẹp bên ngoài, để làm sâu bên trong tình yêu, mà ta đã quên khuấy đi khi ta lẻ loi, trống tình yêu, vắng người yêu.

Người yêu ra dấu tiếp với ngón tay trên môi bạn, tiếp tục yêu cầu bạn đừng nói gì, mà làm vỡ tan phút giây yên lặng linh diệu. Linh diệu về chuyện gì vậy? Người yêu lấy một ngón tay khác đặt lên mắt bạn rồi ra dấu tiếp là bạn nên nhìn về phía cửa sổ đi, bạn sẽ thích vài con chim đang vui đùa. Vì nhờ bạn đã vui lên tới tận đỉnh yêu, xuống lại rồi mà bạn vẫn vui, vậy thì hãy nhìn những con chim đang vui trên cành, trong vườn, ngoài rừng để bạn được vui tiếp, hứng khởi tiếp... sự yên lặng lâu để quan sát sâu với người yêu, với tình yêu tràn đầy, nếu đây không là sự linh diệu của tình yêu thì còn là gì nữa?

Yên não thân phẳng đã lâu, bạn lại muốn tuyên bố về sự linh diệu của tình yêu, thì người yêu lại đặt ngón tay đáng yêu của người ấy lên môi bạn, rồi dùng một ngón tay đáng yêu khác đặt vào tai bạn, và ra dấu yêu cầu bạn lắng nghe chim hót. Lắng nghe một con chim hót, rồi lắng nghe một bầy chim cùng hót, nghe kỹ để nghe sâu có một vườn nhà biết hót nhờ chim, nghe sâu để nghe xa có một rừng chim hót, mà bao ngày tháng qua sao bạn không nghe, vì không chú tâm vào. Giờ khắc này, có tình yêu, nhờ có người yêu mà bạn đã biết lắng nghe, tình yêu đang giáo dục bạn sự yên lặng đây! Tình yêu đang giáo dỡng bạn cõi không lời đây!

Đây là lúc bạn có thể tìm được một định nghĩa cho tình yêu: tình yêu là cõi không thể cân, đo, đong, đếm bằng lời được. Hãy để não yên trong thư thái, thân phẳng trong thông dong để nhận ra tầm vóc vô lượng tâm của tình yêu trong không gian yêu. Một không gian càng nói nhiều càng nạo, vét, cạo, cào đi mất các nội nghĩa của tình yêu được làm bằng nội công của sự yên lặng biết thấy cuộc đời, biết thấu cuộc sống mà không qua ngôn ngữ.

Nếu bạn không quen nằm yên lâu với não trạng phẳng để đón nhận ngoại giới đang làm tình yêu của bạn đẹp lên với vạn vật đang sống vui, với ngoại cảnh đang vui sống, thì bạn cứ xoay thân đổi chiều cho não bộ được đổi thế. Bạn xoay ngang, thân theo lưng xoay theo chiều dốc, bạn đặt đầu thấp hơn thân, rồi nhìn ngược ngoại giới, để thấy ngoại cảnh bị nghịch chiều, bạn lại định muốn nói một điều gì. Thì người yêu lại đặt ngón tay đáng yêu của người ấy lên môi của bạn lần nữa, lại tiếp tục yêu cầu bạn cứ *im hơi lặng tiếng* trong *não yên thân phẳng*. Người yêu lại dùng một ngón tay khác chỉ từ trên cao chỉ xuống, sao vận tốc của ngón tay của người yêu lại nhanh chớp nhoáng như vậy?

Bạn chưa hiểu nên người yêu làm lại một lần nữa với ngón tay vụt vèo từ trên cao xuống thấp, ngón tay với vận tốc thần tốc chớp nhoáng giữa thình không. Á hóa ra điều bạn muốn nói khi nãy là khi nhìn ngược ngoại cảnh thì cuộc sống bị đảo lộn bởi tình yêu hả? Bạn lại hiểu sai nữa rồi! Người yêu lại phải giải thích trong yên lặng bằng ngôn ngữ hình thể là với những ngón tay cao thấp rằng: trên cao có bầu trời mà bầu trời này đang đi tìm biển, khi tìm được biển nó chớp nhoáng trong khoảnh khắc cắm đầu xuống biển. Không phải để bị biển chìm mà để được đi, được vui, được sống với biển, được chia với biển mọi điều, được thấu với biển mọi chiều. Trong sự xoay vần của vũ trụ bao la, tình yêu vừa cho phép trời biển hạnh ngộ, nhờ tình yêu mà trời biển là một ... Tình yêu là như vậy khi biển trời chỉ là một, sống bên nhau để sống có nhau. Tất cả chúng quanh con số: *một!* Một đời, một kiếp, một chân trời

*Yên não phẳng thân*, chưa đầy một giờ mà bạn đã học được biết bao điều mà không cần hỏi một câu nào, đây không biết đã là sự linh diệu thứ mấy rồi của tình yêu? Bạn nằm với não thật yên, thân thật phẳng, nhưng ý thức của bạn đang ở trình độ báo động, được đánh thức một cách tuyệt đối, nên sự yên lặng trong cõi yêu không lời, vắng ngôn ngữ

thường lệ, trống ngôn từ thường nhật, chính là thượng nguồn của nhận thức sáng suốt về không gian và thời gian trong cõi yêu.

Não đang yên thân đang phẳng, bỗng nhiên, bạn chợt thấy trong cõi yêu, người yêu mắt buồn rũ rượi đi, khi lấy ngón tay đáng yêu của người yêu mà chỉ một chiếc lá vàng đang rơi, rồi lăn vật xuống đất, ngửa thân tro kiếp trên bãi trống giữa vườn... Ngón tay của người yêu chỉ vào chiếc lá vàng rơi với mặt buồn vời vợi, buồn nhưng không hoảng, buồn vì tình yêu sẽ chết cũng như con người phải chết. Thân này còn diệt nữa là tình. Buồn hơn khi một trong hai người yêu phải ra đi (vào cõi chết) trước người kia; buồn nhiều hơn nữa khi phải phụ bạc nhau; buồn sâu thẳm khi kẻ này phản trắc người kia; và buồn nhất là hai kẻ yêu nhau đang còn sống giữa đời, nhưng đã hết yêu nhau, cõi yêu đã cạn tình, não trạng thành sa mạc đang mạt vận cõi không người. Sống chung giờ đây phải sống tách, để cả hai phải cúi đầu, cùng nhau khai tử tình yêu.

Tình yêu không trường tồn, vì tình yêu dễ yếu, tuổi thọ không cao, nên bạn phải có ý thức sắc, nhận thức bén, để cầm trên tay sự tĩnh thức mà chém đứt sự chết yếu này. Để tình yêu được sống càng lâu càng hay, tuổi thọ tình yêu càng cao thì càng tốt cho sự thông minh trong im tiếng, để biết cảm nhận sâu sắc cuộc sống ngày càng rộng nhờ tình yêu. Tuổi thọ tình yêu càng sâu thì càng hay cho sự sáng tạo bao hình tượng trong vũ trụ chung quanh khi bạn yêu, yêu trong vắng lời nhưng biết cảm động sâu lắng trước không gian vô lượng của tình yêu. Cho cõi *yên não phẳng thân* được thấy thêm bao điều vừa đẹp cho nhân sinh quan tình yêu, lại vừa đúng cho thế giới quan yêu đương, vì bạn biết là vũ trụ quan tình yêu hoàn toàn tùy thuộc vào sự tin yêu của tình yêu.

Chính cả ba: nhân sinh quan, thế giới quan, vũ trụ quan là nên *môi sinh luận tình yêu*, trong đó tình yêu không chỉ là chuyện mong cầu thân xác của thỏa mãn dục vọng, mà sự tin yêu biết làm nên sự yên lặng đã có sẵn trong tâm vóc của bao la của tình yêu, trong bản lĩnh mệnh mang của tình yêu, bằng nội lực vô lượng của *yên não phẳng thân* trong tình yêu. Không nói không rằng, nhưng đầy những khám phá. Chính môi sinh luận tình yêu đã *nuôi ở* hai kẻ yêu nhau trong cõi lặng thinh vô ngôn nhưng đầy tĩnh thức của não bộ luôn cao độ trước cuộc đời.

Chính môi sinh luận tình yêu cũng đã *nuôi ăn* hai kẻ yêu nhau bằng không gian không lời nhưng nhận thức cực độ về cuộc sống. Tình yêu đặt lên môi bạn và yêu cầu bạn im hơi lặng tiếng để nghe cuộc đời *nắng sớm chiều mưa*. Tình yêu đặt lên môi bạn và khẩn thiết van bạn lắng hơi im tiếng để nghe cuộc sống *sớm nở tối tàn*. Rồi từ đây bạn phải thấy-cho-thấu là tình yêu luôn bị đe dọa bởi *vật đời sao đời bạn* à...

*Yên não phẳng thân* trong yên lặng tuyệt đối của cõi yêu là tri thức của tình yêu, tự biết vì tự soi trong an nhiên tự tại, nơi mà nội nghĩa của tình yêu tùy thuộc vào nội chất của tình yêu. Khi lên cao trong khoái cực của nhập thân là thời khắc đi xuống, như rơi, như tàn, rơi để tàn. Chính cái rơi báo hiệu cái tàn sẽ tới, ngay trong sự yên lặng cái rơi của vô thường, cái tàn của vô ngã, làm nên cái vô tồn của tình yêu. Hãy cảm nhận cái rơi, cái tàn trong đường đi của vô thường, trong neo vè của vô ngã để thấy cái chóng chày của nội chất vô tồn trong tình yêu.

*Não yên thân phẳng* để sáng suốt với hùng lực tuổi trẻ của tình yêu, mà cũng để tỉnh táo về *cái yếu* trong tuổi già của tình yêu. Im hơi lặng tiếng để suy nghĩ sâu về tuổi trẻ của tình, nhưng không được rơi vào sự ngây thơ đến ngơ dại mà hứa tự hứa những lời *vô nghĩa*. Vì những lời này *vô dụng* trước cái rơi của *vô thường*, cái tàn của *vô ngã* trong cái *vô tồn* của tình yêu. Lắng tiếng im hơi để tự tạo một tư tưởng cho tình yêu có hùng lực ngay trong tuổi già của tình yêu, với kinh nghiệm đời song hành cùng trải nghiệm sống, để sống trọn tình với cõi yêu, trọn kiếp với cuộc yêu, trọn nghĩa với người yêu.

*Yên não phẳng thân* ngay trong yên lặng tuyệt đối nơi cõi yêu, có lần người yêu chỉ ngón tay về phía mặt trời, rồi vận dụng ngôn ngữ hình thể bằng ra dấu báo hiệu là bạn phải nhìn kỹ mặt trời mà không được chớp mắt. Bạn yên lặng trong chóa mắt trước mặt trời quá sáng; bạn câm lặng trước mặt trời làm bạn lòa mắt, không được chớp mắt, không được làm ngo để lãnh đạm trước mãnh lực sáng của mặt trời. Mắt mờ trong cõi sáng chói chang! Chuyện gì nữa đây? Người yêu muốn báo hiệu hay dặn dò điều gì nữa đây? Nhiều điều lắm bạn à! Mặt trời bên ngoài mang mãnh lực phản biện chống lại bóng tối bên trong căn phòng của cõi yêu, chính sự tối tăm trong chốn yêu đã che chở cho chuyện thầm kín của tình yêu. Nhưng cõi tối tăm trong thầm kín của tình yêu

luôn cần, luôn dựa mặt trời bên ngoài để sống, như mọi người phải mở cửa để có dưỡng khí mà thở, như phải ra ngoài để đi tìm ăn mà tiếp tục nuôi ăn rồi nuôi ở tình yêu.

*Não yên thân phẳng* trong mặt trời chói sáng mà cũng để chói đốt mọi cuộc tình, vì bên ngoài đây mặt trời có thể diệt tình yêu bằng sinh hoạt xã hội chỉ thấy *com áo gạo tiền*; vì ngoại giới ngập mặt trời có thể hủy tình yêu bằng quan hệ xã hội chỉ thấy *chén com manh áo*; vì ngoài đời quá rục mặt trời có thể triệt tình yêu bằng đời sống xã hội chỉ thấy *giá áo túi com*. Ghê thật! Mặt trời vạch mặt chỉ tên *com áo gạo tiền*, rồi *chén com manh áo*, và *giá áo túi com* để cho hai kẻ yêu nhau có đầy ý thức, có dày nhận thức, có ngập tỉnh thức mà thấy-cho-thấu là bên ngoài của ngoài đời nó có thể giết chết ngay trong trứng nước không những sự thơ mộng, tính lãng mạn của tình yêu. Mà nó còn siết cho ngộp lòng trong trắng, tính liêm khiết của tình yêu bằng chính trật tự xã hội (*nồi nào úp vung nấy*) mà nó tự đặt tên là tương xứng xã hội (*môn đăng hộ đối*).

Người yêu thật chí lý trong yên lặng, người yêu thật chính lý bằng lặng thinh, người yêu thật toàn lý trong yêu đương, vì người yêu thật duy lý giữa đam mê; vì người yêu đã biết dặn dò bạn phải biết mặt trời là con dao hai lưỡi: lưỡi thứ nhất nó soi sáng nhân tâm để soi rọi tâm địa của nhân tính; lưỡi thứ nhì nó soi rục chính nhân lý của bạn để soi sâu vào nhân tri của bạn, xem bạn có đủ can đảm để dấn thân mà bảo vệ tình yêu trước bao sức ép my dân của xã hội, bao sức đè đạo đức giả của cộng đồng.

*Yên não phẳng thân* để bào vệ cho bằng được tình yêu nhé!

## CHIẾC GỐI CHIA YÊU

Chiếc gối có mặt, luôn có mặt khi ta yêu nhau, hôn nhau, ôm nhau, nhập thân nhau, chiếc gối là chứng tích khi anh trao thân, chiếc gối là chứng từ khi anh nhận thân em, có lẽ chiếc gối là «chứng nhân» khi ta nhập thân trong thân. Chiếc gối không vô tri, vô giác như em nghĩ đâu! Anh không nghĩ quần đâu! Khi em rời giường yêu của chúng ta, thì anh thường tiếp tục ôm chếc gối, anh ôm chiếc gối thật lâu, rồi nghĩ gần nghĩ xa về tình yêu, ngay khi người yêu không còn gối đầu trên chiếc gối nữa.

*Chiếc gối chia yêu*, muôn hình vạn trạng khi em viện cớ phải rời giường, phải rời chiếc gối để vào phòng tắm, em biết không, anh bắt đầu tưởng tượng ngay chiếc gối của chúng mình là một vùng nước với vòi nước giữa đời. Không như các vòi nước khác chỉ biết phun nước, mà vùng nước có vòi nước tạo âm nhạc bằng giai điệu êm đềm của nước chảy, nước reo, nước xuôi, nước xoay vần, như hơi thở của chúng mình quán quýt nhau bên gối. Khi nhìn nhau thở cao, khi ta hôn nhau thở thấp, hơi thở này quán quýt hơi thở kia, tạo thành giòng, lúc đầu là hơi, lúc sau thì lỏng... thành nước. *Chiếc gối chia yêu* là tụ điểm của bao hơi thở như đã tạo hợp được bao giòng nước vô hình đối với em, nhưng hữu hình với anh, mỗi lần em viện cớ rời giường để đi tắm, là chiếc gối vùng nước yêu sẽ rao nhạc. Chiếc gối vùng nước thành chiếc gối giòng nước chảy nhẹ nhưng vào sâu trong tình yêu của anh để tắm mát cho em, dù em không còn bên gối.

*Chiếc gối chia yêu*, muôn đời vạn kiếp, như muôn có cùng một nhịp đập của tim, của máu, của não trạng của anh khi người yêu đã rời giường, rời gối, rời vòng tay anh, bỏ biệt môi hôn. Bỏ tình như bỏ gối. Chiếc gối giờ đây như chiếc bè, chỉ có mình anh trên đấy, trước mặt là thác dữ, chung quanh nước chảy xiết, tất cả tiếng động hỗn loạn chung quanh chính là tiếng tim đập hỗn loạn, cùng tiếng não trạng lo âu trong hoảng hốt. Chiếc gối giờ là chiếc bè, nó còn phải là chiếc phao cứu vớt anh, anh cứ bám chặt vào gối, vào bè này để vượt thoát sự trống vắng; anh ghì chặt vào phao kia để vượt thắng cái vắng tanh, cái cõi không có người yêu. Trong giòng chảy xiết mà kẻ bám bè, ghì phao chính là anh, anh hoàn toàn không có định hướng, anh mất phương hướng rồi. Tình yêu có định

hướng gì đâu! Tình yêu chỉ cần hy vọng của tin yêu để vượt qua thác lũ, mà người yêu phải cùng chèo, cùng chống với anh chứ!

*Chiếc gối chia yêu*, trông nghề vắng nghiệp, nhưng khi anh có chiếc gối trong vòng tay của anh, khi em rời giường, rời gối, mượn có đi làm bếp, anh ôm rồi siết chiếc gối, thế là anh đi vào tưởng tượng. Anh bám rồi ghì chiếc gối, rồi anh buông nhẹ nhưng không thả chiếc gối đang chính là hiện thân của kẻ không có nghề nghiệp trong tình yêu. Có ai thiện nghệ trong yêu đương đâu! Em bỏ gối, xa giường vào bếp, anh bám, ghì, siết như ngộp trong gối, như để giữ cho bằng được một báu vật chính là tình yêu, một kho báu chính là tin yêu. Bảo vệ cho bằng được cõi yêu, có em, có gối... với bao ước mơ, mà chẳng có mơ ước nào trao anh một nghề hay, chẳng có ao ước nào tặng anh một nghiệp đẹp. Vì tình yêu đã hay, yêu đương đã đẹp là đủ rồi! Cần chi *nghề*, thiết chi *nghiệp*, chắc trong đời anh chỉ còn lại *nghệ*, như một nghệ thuật biết canh giữ cõi yêu, nhưng không canh chừng người yêu.

*Chiếc gối chia yêu*, cõi âm yêu đương, vẫn âm khi em lại viện có này lẽ nọ để ra vườn xem hoa, xem chồi, xem nụ, xem lộc... để anh trơ đời bên gối, nhưng anh không trơ tình cạnh gối. Tội nghiệp anh sống bằng tưởng tượng trong lo ra, anh nhìn lên trần nhà mà lo xa là mái nhà tình yêu này sẽ bị dột chẳng? Khi gió rú rê mưa vào cõi yêu này làm dột nhà, ướt giường, đắm gối, làm tình yêu rét lạnh... Yêu đương có công buốt không? Tin yêu có cảm bệnh không? Tình yêu có kho báu là tin yêu nhưng lại không phải là gia tài để nuôi ở rồi nuôi ăn chúng ta. Khi tình yêu trong vùng âm của chón dột, vùng ướt của chón lũ, thì tình yêu sẽ là một vực thăm của gió mưa? Ghê thật, anh ghì chiếc gối mà thấy màu xám của gió, màu đen của giông, màu chì của mưa, màu trắng xóa của bão tố! Màu của mắt trắng tình yêu, mắt sạch yêu đương... Em đừng ra vườn để phải lãnh gió, nhận giông, chịu mưa, công bão, hãy trở lại đây với gối, hãy về lại đây với anh.

*Chiếc gối chia yêu*, chón động vùng nghiên, chỉ có chiếc gối thấy rõ mọi biến động trong não bộ của anh, thấu rõ mọi biến loạn trong tim máu của anh. Chiếc gối cứ động đây để manh động cùng anh, cùng yêu đương? Chiếc gối theo anh rồi đồng ý với anh là sao cuộc sống bên ngoài tẻ nhạt thế, bất động thế! Chiếc gối như mức khởi hành, chính là khởi điểm cho cuộc hành trình của tình yêu, cho cuộc phiêu lưu của yêu đương. Từ đây, thế giới không còn hẹp trong *giá áo túi com*, vũ trụ không còn chật trong

*chén cơm manh áo*, vì tình yêu đã chấp nhận rời xa *cơm áo gạo tiền*. Tình yêu đã biết bỏ đi biên biệt miệt yêu đương. Nên lộ trình của tình yêu không có *biển êm sóng lặng*, đó là một nhân lộ không sợ *sóng to gió lớn*, một nhân vị chấp nhận *đứng mũi chịu sào*, một nhân bản trước *đầu sóng ngọn gió*, để nhân ái phải là nhân tâm, để nhân tình chế tác ra nhân phẩm...

*Chiếc gối chia yêu*, chôn kỹ vùng niệm, anh sẽ biến chiếc gối thành chôn lửa vùng sáng, chiếc gối chớp nhoáng được anh tưởng tượng rồi biến nó thành thiên thạch, từ trời rơi xuống đất. Tảng thiên thạch là chiếc gối cõi yêu làm sáng rực chiếc giường đang bị tăm tối hóa bởi em, vì em vừa mượn cố là vườn nhà không đủ rộng, bây giờ em muốn dạo chơi một mình trong rừng cạnh nhà anh, để đu cành sung, leo cây mơ. Chiếc gối yêu đương đã bao thừa là chiếc gối ái ân giờ thành thiên thạch nóng bỏng trước người yêu vô tâm rời giường, vô giác rời gối, vô cảm rời người tình. Chớp nhoáng tảng thiên thạch này biến cả chiếc giường, cả cõi yêu thành nham thạch, nổi bóng căm tức, rồi lấy căm giận mà nuôi ở tình yêu, nuôi ăn yêu đương; dù người yêu đã rời gối, rời giường, rời cõi yêu từ bao giờ.

*Chiếc gối thiên thạch* vẫn là *chiếc gối đang yêu*, từng giây, từng phút nó muốn to như trái đất này đang bị nguội lạnh hóa bởi người yêu, nó muốn to hơn vạn lần cõi yêu này đang bị ghẻ lạnh hóa bởi người yêu. Chiếc gối thiên thạch sẽ biến khung trời cô độc của anh thành cõi sáng của tình yêu, đó là cõi lửa của yêu đương, cõi được đi tìm người yêu, đi săn lùng người yêu để đưa người yêu trở lại với tình yêu. Cho yêu đương trở lại để đam mê trở về. Kẻ bị-được săn lùng đừng lo, không có ai là con mồi, không có ai phải làm vật tế thần, không có ai bị đe dọa mạng sống cả, chỉ có tình yêu biết che chở, chỉ có yêu đương biết đùm bọc thôi.

Người yêu ơi, chiếc gối thiên thạch chỉ là một giọt sáng giữa đêm, như niềm tin của anh đơn độc vì đơn lẻ, không còn có người yêu trong cõi yêu. Ở đây chỉ có *chiếc gối chia yêu*, đang bị anh thiên thạch hóa để anh tự làm sáng anh lên trong ngõ cụt tăm tối của tình yêu. Tội nghiệp chiếc gối quá! Nông nổi gì mà phải nhận «*gối kiếp*» này! *Chiếc gối chung yêu* trong thời khắc không người yêu, vì «*duyên có*» đơn phương quyết định của người yêu là vô phòng tắm, tới nhà bếp, ra vườn, rồi vào rừng, đã biến thời gian thành *thiên sơn vạn thủy*. Giờ thành *ngăn sông cách núi*, phút thành *vượt suối trèo đèo*, giây thành *kín cổng cao tường*, rồi đời sẽ

ra sao khi thành vợ thành chồng, khi «*chia kiếp*» với nhau. Cách nhau một khoảng giường, một chiếc gối mà đã: trùng trùng, biệt biệt, sinh ly...

Có lẽ nào *chiếc gối chung yêu* đang gói một tín hiệu là tự thân nó sẽ hóa thành *chiếc gối chia ly* ngay trong cõi yêu, nơi mà thời gian chung của tình yêu không nhận ra thời gian riêng của yêu đương; vì thời gian của tình yêu này tự cho phép nó trở thành thời gian rẽ ngang giữa lúc đang yêu, mà người yêu tự ý rời cõi yêu. Có đủ hai ta sao vẫn thấy bơ vơ? Có những khoảng khắc buồn sâu trong tình yêu, mà mình cứ mong là *chiếc gối chung yêu* đừng là chiếc gương soi rõ khuôn mặt khờ dại của mình khi dại yêu. Có những thời khắc lo lắng trong yêu đương mà mình cứ cầu là *chiếc gối chia yêu* đừng phản chiếu hình hài phờ phạc của mình khi quá yêu. Có những sát na hốt hoảng trong cõi yêu mà mình cứ nguyện là *chiếc gối chia yêu* đừng thay hình đổi dạng thành *chiếc gối chia ly*. Đừng biến ngày thành đêm để mình vĩnh viễn không thấy được ngày mai, đừng biến hoàng hôn thành đêm sâu thăm thẳm, biến tà dương thành khuya khoắt vĩnh hằng không thấy được ngày sau.

*Chiếc gối chia yêu*, chung tình với chúng ta, chung thủy với anh kể cả những khi em vắng mặt, vắng thân, vắng bóng, chính *chiếc gối chung yêu* đã thông minh trong tình yêu để sáng tạo trong yêu đương biết biến chiếc gối thành cánh buồm. Hình tượng chiếc gối thoáng chốc thành cánh buồm thật đẹp mà cũng thật cao, vì cánh buồm biết tự lên cao, dựng đứng để ra khơi mà tìm các chân trời lạ. Đây chính là biểu tượng của tình yêu biết đi xa vào tương lai, biết đi sâu vào mai sau, để *thay đời đổi kiếp* của hai kẻ yêu nhau, sau khi «*chia kiếp*» đã «*chung kiếp*» mà kiếp ra khơi. Em vắng mặt quanh giường, khi bỏ gối, bỏ anh, thì anh sẽ cầm lái để điều khiển cánh buồm, dẫn dắt con tàu tình yêu mà ra khơi, hơi thở cô lẻ của anh không còn là lời than thở, mà là tiếng hô thật vui trong lệnh vang thật rõ: «*Ra khơi thôi!*».

Ra khơi để tình yêu hít thở bằng chân trời, để tình yêu giăng ngực vì tự do yêu đương... Ngoài biển khơi kia không có sinh hoạt xã hội trực lợi, không có quan hệ xã hội vụ lợi, không có đời sống xã hội đặc lợi... Hãy trở về giường chính là chiếc tàu tình yêu, hãy trở lại gối là cánh buồm yêu đương, để thuyền trưởng cầm lái không nói một mình, không vui trong cô độc giữa biển khơi kia. Em hãy cẩn thận đừng để bến tằm làm

loãng chân trời; em hãy cẩn trọng đừng để bãi bếp làm mờ chân mây; em hãy chú tâm lèo lái cùng anh đừng để đảo vườn lấp liếm biển khơi; em hãy chăm tình mà vượt sóng cùng anh đừng để eo vịnh dày rừng đánh lạc hướng biển khơi.

Ngoài khơi kia ta sẽ gặp sương dày che mắt, bão tố chặn tầm mắt tình yêu để truy diệt tầm nhìn yêu đương, khi vượt được sóng thì thử thách trước cuộc đời là bèo bọt; khi thoát được giông thì trầm luân trước cuộc sống chỉ là bão yếu. Không có thượng đế nào phù hộ cho tình yêu; chẳng có thần linh phò trợ cho yêu đương; cũng không có hư vô nào đe dọa cướp mạng tình yêu; cũng chẳng có vô thường nào hiếp đáp yêu đương. Vì hai ta đang «*trăm năm hóa*» tình yêu, để tình người mãi được «*thiên thu hóa*» giữa biển khơi, giữa sóng to gió lớn...

Chiếc gôi biết ra khơi, chiếc gôi cùng anh không biết sợ *sóng cao biển dữ*, không hoảng hốt trước *đầu sóng ngọn gió*, niềm tin trong tin yêu đã cùng lòng tin trong yêu đương đã rèn, đã luyện anh thành thân thép ngội bằng với não của *lực lửa tin yêu*. Khi em nhận ra *lực lửa tin yêu*, thì em sẽ thấy *chiếc gôi chia yêu* thừa nợ, *chiếc gôi chung yêu* thừa nào, chính là hiện thân đời đời, kiếp kiếp của cõi yêu.

Em càng xa giường, xa gôi, xa anh, anh càng nghĩ quẩn vì anh vững tin!

Em trở lại giường rồi! Không thiết vào cõi tắm, chón bếp, khu vườn, vùng rừng nữa, vì không có anh, các cõi này đâu phải là cõi yêu; em than mệt, em lại muốn ngủ, anh khuyên em cứ ngủ.

Nhưng anh sẽ cứ thức, tỉnh thức cùng *chiếc gôi chia yêu*, tỉnh táo với *chiếc gôi chung yêu*, với đầy ngập *tâm thức tình yêu* sẽ giúp anh góp, nhặt, thâu, lượm: con tàu, cánh buồm, chiếc bè, thiên thạch... mà giấu thật kỹ trong kho tàng tình yêu, kho báu yêu đương, một cách tuyệt mật ... *Em cứ ngủ đi!*

## BẾP THÂN LỬA MÁU

Trong cõi yêu, thân luôn nhen nhúm lửa, sáng trưa chiều tối luôn có lửa từ bên trong, ẩn nấp trong các nội tạng, thân được truyền lửa như được truyền máu, đi sớm về khuya với tình, làm nên thể phách như đang có hội hoa đăng. Không có hội cũng có lửa trong cõi yêu, thân thể mang biểu tượng của bếp lửa, dù không cần phải nấu nướng một món gì, nhưng bếp lửa là nơi ấm áp nhất trong mái nhà ấm cúng yêu đương...

Có lửa là có ánh sáng, có lửa là có màu đỏ của máu yêu hồi hải, có lửa là có màu hồng của tình yêu ấm nóng, có lửa là có màu vàng đậm của yêu đương không bao giờ muốn hạ nhiệt... Máu nóng như lửa, thân như bị thiêu đốt từng giờ, hàng ngày, với tim bất ổn, với máu bất an, như muốn rú rê nhau tìm ra khỏi thân. Tất cả xóa loạn trong *bếp thân lửa máu*. Đừng trách anh cứ khéo chủ quan mà tưởng tượng.

Đoạn đời yêu biết đã từng qua cầu máu lửa! Chính thân bếp làm đường đi nẻo về tới các nơi hò hẹn, những con đường như biển lửa rất dễ nhận ra. Đó là đoạn đường tới gặp người yêu, đó là đoạn đường của nhân lộ ngay trong phòng chỉ có vài bước trước khi ôm, hôn, trao thân, nhận thân, nhập thân, tất cả đang biến thành biên cương lửa... Đây là cõi lửa, mà không ai bị phỏng, thậm chí còn thích thú trong khoái cảm được bơi lặn trong biển lửa này.

*Bếp thân lửa máu* hoàn toàn bất an, thể phách bếp lửa *đứng ngồi không yên*, cứ như muốn dâng, muốn trào, trào ra ngoài, rồi tự kiếm đường đi tới gặp người yêu, chôn nào có người yêu là chôn đó có bếp âm ỉ, có lửa sôi sục, sẵn sàng cháy đỏ, sẵn thể để trào dâng. Bi đát thay! Chính người yêu cũng không thấy bếp, chẳng nhận ra lửa, người yêu vô cảm chẳng? Người yêu vô giác hải? Người yêu có vô tâm không? Lửa nhen nhúm giờ đây đang sắp gây ra hỏa hoạn đây! Nếu ai còn vô cảm, vô giác, vô tâm mà vô minh trước tình yêu, mà vô tri trước yêu đương, thì hãy tự khám phá ra hỏa nghiệp của mình!

Lửa yêu luân chuyển trong máu, lửa được nuôi nấng trong bếp thân, để giữ cho bằng được kiến thức của người yêu đã gặp tình yêu, mà tri thức là phải nuôi lửa yêu từng giờ, từng ngày qua năm tháng. Vừa nuôi ở bằng thương yêu, vừa nuôi ăn bằng yêu đương, nên lửa yêu không phải là loại pháo hoa sáng bóng hoa hèo rồi vụt tắt như khói nhục. Cũng

không phải là hoa kia cỏ nọ *sớm nở tối tàn*; cũng chẳng là củi khô cháy theo nắng sớm rồi tàn theo mưa chiều; cũng không là loại củi nửa khô, nửa ướt, ham muốn bộc trực trong mê sảng chớp nhoáng, xoay thân theo dục trong mong cầu vô vấp. Lửa yêu có nội lực biết tự giữ lửa để sẵn sàng thắp lửa; lửa yêu có sung lực biết tự bùng lửa để tỏa sáng khắp cõi yêu; lửa yêu có hùng lực biết tự bền để yêu thương là cõi sáng vững; lửa yêu có mãnh lực biết tự soi đường mỗi lần tình yêu bị đời đe dọa, bị người vây bủa.

Lửa yêu vừa là lửa tình hun đúc yêu đương, vừa là lửa thân, lửa não biết lấy lửa làm ánh sáng bền lâu mà vượt thoát đường hầm đang «*tâm tối hóa*» tình yêu, vượt thắng mọi nhân họa đang «*âm phủ hóa*» yêu đương. Ngày bị đêm tách đi ánh sáng, đêm không ánh sáng tách người khỏi người, cuộc sống như đứt đoạn, cuộc đời như đứt nhịp, anh ngày đêm chăm lửa, vì cứ sợ lửa yêu tắt ngúm ngay trong bếp thương. Mỗi lần *bếp thân lửa máu* tắt đi, thì chỉ còn than đã trở là theo, tro tàn trong xám tối làm nên những vết bầm ngay giữa cõi yêu, tình yêu đang bị vây khốn rồi. Đáng sợ thật mỗi lần trong tâm cảm ta nguội, thì tâm trạng ta lạnh làm nên não trạng ta tắt, nhân diện người yêu tưởng tượng không được, nhân dạng người yêu hồi tưởng không xong, nhân cách người yêu liên tưởng cũng hoài công. Tình yêu đang tắt nghẹn hay sao? Tại sao nên nông nổi này! Bếp thân sao dễ rụi tàn trong lửa máu hoang nguội, không sao cời được tin yêu...

*Bếp thân lửa máu* đang sưởi ấm cõi yêu, sao em lại sớm ngủ say khi anh đang định kể về tin yêu của anh; sao em lại ngủ vùi khi anh đang muốn mô tả kỹ càng thể phách của yêu đương để chúng ta cùng nhận ra tinh anh của tình yêu. Bất công có mặt trong tình yêu, khi có kẻ ngủ say, ngủ vùi, lại có kẻ luôn tỉnh thức trong đau đớn vì tình yêu. Bất công tạo bất nhân, khi phần nộ gạt phăng đi sự kiên nhẫn, tính kiên trì để lửa trong thân không còn le lói mà bùng phụt lên cho đầy thân, rồi lấy thân lửa này mà chan cho đầy thân lạnh kia đang ngủ say, ngủ vùi, ngủ sâu trong cõi hư vô...

*Bếp thân lửa máu* đang chan lửa vào tình yêu, đang đông cho đầy yêu đương mặc ai cứ ngủ, cứ ngủ say thành gỗ trơ, cứ ngủ sâu thành đá cứng... Lửa trào ra ngoài có khi thành nước mắt, vì biết bao lần nó chính là nỗi khổ niềm đau có ngay trong tình yêu, nó nằm dưới vực sâu, không sao ngủ được, nó cứ le lói, dựa vào tàn lực mà trôi lên thành ánh

sáng làm cho tình yêu thanh thản trong cõi yêu. Người yêu ngủ say rồi ngủ vui, có ý thức hay không về một tình yêu luôn thao thức, đầy vục sâu nó vẫn sáng, cạnh rong công, kẻ rêu lạnh *bếp thân lửa máu* vẫn là *thân bếp máu lửa*, vì *bếp thân lửa máu* biết sưởi ấm gỗ tro, đá cứng, *thân bếp máu lửa* biết trao lửa cho rong công, rêu lạnh.

*Bếp thân lửa máu* làm cả hai thân đều ấm vì biết áp vào nhau, bếp thân này làm máu lửa thân kia, đêm không còn là tối, khuya không còn tăm, có khi cứ muốn đêm dài ra, khuya cứ lắng lắng sâu vào cõi yêu. Ngày tới đánh thức thức yêu đương bằng ánh sáng bên ngoài, bằng ánh dương ngoại giới; bắt buộc hai thân yêu đương phải nhận cuộc sống bình thường bên ngoài trong cuộc đời tâm thường ngoại giới, thì ánh sáng ban ngày này chính là cõi lạnh, cõi công của tình yêu. Cõi đêm của *bếp thân lửa máu* chẳng hề tăm tối, có mặt sáng của hai kẻ yêu nhau nhìn sáng cõi yêu, nơi mà hơi thở của hai kẻ yêu nhau làm ấm, nóng, sáng, rục lên từng phút cõi gói, cõi giường, cõi yêu, một ánh sáng mà hai kẻ yêu nhau biết cảm nhận sâu sắc: *mắt lòn cõi thở tin yêu!*

*Thân bếp máu lửa* là đây, của cõi *chung lửa*, của cõi *chia lửa*, khi hơi thở của người yêu này đang mài cho nhọn hơi thở của người yêu kia; khi ánh mắt của người yêu này đang mài cho sắc ánh mắt của người yêu kia; khi bếp lửa của người yêu này đang mời lửa cho bếp lửa của người yêu kia. Hai bếp lửa chung kiếp, hai máu lửa chia kiếp, không ai phải lưu vong, chẳng ai phải vọng phu, trong tình yêu không có nhân kiếp bụi đời, trong tình yêu không có nhân vị oan hồn, trong tình yêu không có nhân bản oan khiên. Tình yêu là sức bơi ngược chiều, lực lội ngược dòng chống oan kiếp bụi đời, nghịch với bạc kiếp bụi thân.

*Bếp thân lửa máu* xuất hiện ngay trong hai thân giữa yêu đương, hiện diện trong hai đời giữa tình yêu, thì không một bóng đêm nào đào sâu được cô đơn của hai kẻ đang yêu nhau, thì không một khuya khoắt nào đào xa vào sâu trong cô lẽ của hai kẻ đang tin nhau. Đường đời không còn là nhân lộ của hành trình vô định, bước vô minh... Đường đời đã là nhân lộ của hành trình vô tận, bước sinh linh. Hai thân, hai đời trong chung kiếp thương yêu, trong chia kiếp yêu đương làm nên hai sinh linh. Nơi mà sinh mạng của mỗi người là vô giá, vì thân máu của hai người thật thiêng liêng trong nhân lộ biết che chở nhau, biết đùm bọc nhau, thân này che thân kia, thân kia bọc thân này.

*Thân bếp máu lửa* giờ đây đã trào ra nhân thế, đã tràn ra nhân gian, làm nhân tình là có những bình minh mới, vì bếp thân đã là rạng đông bên ngay trong hình hài, vì máu lửa đã là hừng dương ngay trong thể phách, thân này là bình minh của thân kia, thân kia là ban mai của thân này. Em cứ đưa tưởng tượng đi xa, để thấy người yêu này đang công bếp của người yêu kia, để thấu người yêu kia đang ấm bầu huyết nóng của người yêu này, cả hai bỗng đời đèo kiếp cho nhau. Câu chuyện bếp thân máu lửa là câu chuyện truyền lửa, truyền đấng, truyền hội, truyền vui-sống-đề-trao-sống-vui cho nhau, dù trước mặt là *thiên sơn vạn thủy*, dù trước mắt là *góc bể chân mây*...

*Bếp thân máu lửa* là tri thức vẫn thấy bên đời còn có nhau, là ý thức vẫn thấu cuộc đời là của nhau, là nhận thức vẫn thông cuộc sống là cần nhau, nên chuyện ấm, bông, bé, công kiếp của người yêu trong chính kiếp của mình là chuyện thiêng liêng vô giá. Những ai vụ lợi trong ích kỷ không biết chuyện ấm, bông, bé, công kiếp của người yêu trong chính kiếp của mình, thì đừng nên bén mảng tới chốn đây. Vẫn biết trái đất đang xoay tròn, cộng thêm với nhân kiếp đang xoay vòng, nhưng chúng ta không chán ngán trái đất nữa, chúng ta không phiền não nhân kiếp nữa. Chúng ta sẽ xoay cùng với nhân gian, xoay chung với nhân thế, xoay thản nhiên trong thư thái, xoay thông dong trong thư thả, thử thách không làm ta loạn xoay, thăng trầm không làm ta cuồng xoay... Thân bếp ung dung máu lửa bình an, hai thân một đời chung kiếp an nhiên nhé!

*Thân bếp máu lửa* không sớm nở tối tàn, chẳng nắng sớm mưa chiều, vắng tanh để vắng ngắt không có chỗ đứng, ghè ngòi, giường nằm trong cõi yêu của *bếp thân máu lửa*; vì yêu dấu không tan đi trong tin yêu, vì yêu người không tàn đi trong yêu đương... Đừng đong, đo, cân, đếm tình yêu bằng tính toán; đừng so đo rộng hẹp trong yêu đương bằng toan tính, mà hãy *so ra mới biết ngắn dài* với thời gian bằng chính chủ quan tính của mình trong đơn phương độc mã. Ta biết riêng mình để ta nhận ra ta.

Trong đơn độc mà mình vẫn giữ được tình yêu, cụ thể là mình đã *giữ bếp nuôi lửa* ra sao để bếp không tắt, lửa không tàn. Cái thiếu vắng người yêu không làm ta lo, cái trống vắng không làm ta hoảng, nội công của bếp làm nên bản lĩnh của lửa. Những lời chua chát thị phi bên ngoài làm ta buồn cười, những lời dèm pha ghen tuông ngoại giới có lúc làm ta buồn nôn, nhưng cõi bếp nóng của tình yêu, chốn lửa sáng của yêu

đương cứ kích thích ta đi vào sâu trong *son hào hải vị* của tin yêu, cứ kích hoạt ta đi vào xa trong *miếng ngon vật lạ* của niềm tin lẫn nhau, có nhau, bên nhau để cùng nhìn rồi cùng đi về một hướng.

Tháng rộng năm dài, mà tình yêu bị đe dọa từng ngày, mà yêu đương bị dọa nạt từng đêm, để tin yêu phải tự đặt các câu hỏi sao chỉ còn ngôn từ vắng nghĩa, sao chỉ có chữ nghĩa vắng người. Bếp rụi lửa tàn rồi chẳng? Tại sao ngay trong não bộ điều hiu không thấp lên được não trạng nóng bỏng yêu? Hãy bật lại lửa yêu, để đóm lửa sắp tàn bùng lại lửa, lửa tin yêu từ lòng tin quyết tâm để quyết đoán là: *đi đâu tình yêu, về đâu yêu đương, thì cũng chỉ người yêu biết nhận ra kẻ biết yêu*. Kẻ biết yêu biết môi lửa, biết che lửa, biết giữ lửa, biết kham lửa cả kiếp cho mình và cho cả người mình yêu.

Nhúm lửa giờ đã cháy rục thành bó lửa, như bó hoa sáng giữa nhân kiếp, đời có tin yêu phải là hạnh kiếp, không hề là oan kiếp. Những gì sắp tắt lại được giữ nóng, giữ sáng. Tưởng bếp sắp tàn giờ đây bếp nóng lên, tưởng lửa sắp rụi giờ lửa bùng lên, sáng một thân, sáng hai thân, sáng cả cõi yêu... Tin yêu cời lửa bùng lên, thì tin yêu sẽ dụng lửa mà soi ba sinh, có quá khứ yêu thành thật, có hiện tại yêu thành khẩn, thì sẽ có vị lai yêu thành tâm.

Vậy mà bao ngẫu nhiên của cuộc sống, bao ngạc nhiên giữa cuộc đời đã làm ta bao lần phủ trùm trong tin yêu một màu đen, mà tay ta thì sắp phẩy cờ trắng để đầu hàng. Mặc cho nhân thế *ăn tươi nuốt sống* tình yêu; mặc cho nhân gian *ăn sống nuốt trọn* tin yêu; mặc cho nhân loại *nuốt chửng nhai tươi* nhân tình; mặc cho một nhân loại hoàn toàn vắng bóng yêu đương. Vậy mà người yêu, đã *vững hồn cứng vía* vực ta dậy: «*Đừng lên đi anh*», «*Đừng ngã vội*», «*Đừng quy mau*», «*Không cúi đầu*», «*Không khom lưng*»... «*Vững tin, bền yêu, đi tới nữa nhé!*», «*Có em đây, đi thôi!*». Cảm ơn đời để tạ ơn người, người đây là người yêu, đã biến kẻ biết yêu nhưng đã hèn không biết giữ lửa yêu, tri ân người yêu đã biết kẻ *yếu vía* thành người *cứng vía* như người yêu.

Nỗi khổ sợ mất tình yêu, niềm đau lo mất yêu đương, thân bấp sấp tàn và lửa máu sấp rụi vì trống vắng tin yêu; có lần như cầm tim trên tay mà tim nguội như bếp hầm máu hiu. Rồi lấy mắt nhìn thân thể, sao thân xác mình đã thành thú hoang lạ lẫm ngay trong kiếp dã thú của mình, lạc loài ngay trong tình yêu.

*«Tình yêu không giấu một bí mật gì, bên kia bờ giác của tin yêu đâu phải là địa ngục, anh cứ chạm vào thân em, thân thể này đâu phải là tro tàn hết yêu đương, môi lưỡi này đâu nói lời ảo vọng?»*

*«Hãy nhận ra hình hài của nhau, để nhận lại bếp lửa yêu thương!»*

*«Hãy đặt tay anh vào da em rồi lột hết mọi làn da mà nhận lại mọi thể trạng yêu đi anh!»*

*«Hãy đặt cả hai tay anh vào toàn thân em để thấu lại không gian của anh thừa nào, thừa chung-thừa chia, thừa chung thân để chia đời, thừa chia phận để chung kiếp!»*

*«Tất cả đều nóng! Tất cả đều rực! Tất cả đều sáng lại rồi! Anh thấy chưa? Anh cảm nhận được trọn vẹn không?»*

*«Anh cảm nhận đầy đủ rồi! Anh mang ơn em! Thân thể em là ánh sáng! Thân xác em đang rực lửa hồng! Hình hài em đang đổ lửa yêu! Anh thấy, anh thấu là chưa bao giờ lửa lại bùng vút như vậy!»*

*«Anh thấy rồi hả? Anh thấu rồi mà! Tình yêu đâu có mát, yêu đương đâu có lạc, tin yêu đâu làm đường! Lần sau anh đừng làm em hoảng sợ nữa nhé! Không mát, không lạc, không làm nữa nhé!»*

*«Anh sẽ không bao giờ mát, lạc, làm nữa đâu! Em muốn biết tại sao không? Tại vì anh vừa thấy đôi cánh của tình yêu đang vang dội lửa yêu, đó chính là đôi thân sáng hồng của chúng ta đã cắt cánh vĩnh viễn rũ bỏ đôi bóng tối tăm những ngày qua, những ngày đã quên thấp bẹp chum lửa cho tin yêu».*

## CÔI NGỰC CHỐN MÔI

Có những lúc trong cõi yêu, chúng ta vùi đầu vào ngực nhau thật lâu, càng lâu thì càng sâu, hành trình vùi ngực là một lộ trình tràn hạnh phúc, đây là cõi sâu làm nên cõi cao trong tình yêu, đây là cõi rộng làm nên cõi xa trong tình yêu, cõi ngực của riêng nhau. Có khi chúng ta lại ở chốn môi, chốn vô cùng tận vì muốn những chiếc hôn không dứt, môi giữ môi, môi này níu môi kia để môi kia bám môi này, chốn môi của bên đời có nhau, chốn môi của giữa đời bên nhau. Đâu có ai được thấy *cõi ngực chốn môi*, riêng hai ta thấy được vô cùng tận của hai hình hài chung đời, của hai thể phách chia kiếp, đang dựa vào hai lòng tin đang quấn quýt nhau. *Cõi ngực chốn môi* còn đây trợ duyên rồi trợ lực để chúng ta vượt qua vách cuộc đời, qua vực của cuộc sống lúc nào cũng rình rập để «*tâm thường hóa*» cuộc đời chúng ta.

*Cõi ngực chốn môi*, có ngực lúc chập chờn khi anh áp má rồi áp mặt vào ngực em, anh chỉ muốn *ngủ đời* để *đời ngủ* trên cõi này, dù ngực có chông chênh khi em thở hỏi hã. Cõi này có môi bình an vì cõi yêu an nhiên, có môi phỏng ướm rồi phỏng ngọt khi hai đứa muốn biến chốn yêu thành chốn không còn có phân biệt hai thân hay một thân, vì đây là chốn một đời trong một kiếp. Cõi ngực chất yêu không loãng mà luôn nóng để kết tình yêu thành tin chất của yêu đương. Chốn môi không có suối khô, sông cạn, bãi vắng, ngược lại chốn này suối bền, sông ngập, bãi xôn xao; cõi yêu phải là bãi dài có sóng êm của môi, có gió là hơi thở của hai kẻ yêu nhau. Môi quấn môi chưa đủ, mà phải là hơi thở quyện vào hơi thở, chất mê yêu làm vũ trụ mê say vì tại đây *cõi ngực chốn môi* là cõi chính danh của *cõi lòng chốn tin*. Lòng tin của tình yêu tinh chế ra niềm tin yêu đương, đủ đầy cuộc sống, đủ ngập cuộc đời.

*Cõi ngực chốn môi*, tin chất của yêu đương đang tin luyện tình yêu, nơi lò rèn biến đam mê thành lửa ấm, nhiệt bền, chuyển tin yêu thành thép luyện tiếp đón *hai đời một kiếp* rồi tiếp nhận *chung đời chia kiếp*. Tin chất của tình yêu không cần ngữ vựng, tin yêu của yêu đương không màng ngữ văn, chỉ có ngữ pháp của hình thể *cõi ngực chốn môi*. Thở thật chậm, thật yên để thời khắc yêu đương được duỗi ra rồi dài ra, để tình yêu tới được bên thật xa, để yêu đương tới được bờ thật lạ. Vì ngày mai nhân thế phải trở về với *nắng sớm mưa chiều* với *giá áo túi cơm*, vì ngày mai nhân sinh phải trở lại với *một nắng hai sương* với *chén cơm*

*manh áo, vì ngày một nhân gian phải nhập cuộc với đầu tắt mặt tối vì cơm áo gạo tiền rồi!*

*Cõi ngực chón môi, cõi âm riêng tư hai thân giờ là một thân, chón mát của tâm tư hai kiếp một đời, cõi ngực ai muốn bơi thong thả trong thong dong, ai muốn ngụp lặn để vùi sâu thân này trong thân kia, ở đây tự do là tuyệt luận ! Ngụ thật lâu, trú thật kỹ trong cõi ngực chón môi làm anh «ngại» trở lại đời sống vì anh sẽ mất cõi ngực chón môi. Thở thật lâu giữa lòng ngực, ngậm thật bền giữ môi mềm, làm anh «sợ» trở về với cuộc đời, vì anh sẽ mất đi tự do ung dung trong thư thả hai thân trên cùng một con đò tình yêu, hai thân cùng một giòng sinh mệnh yêu đương.*

Em ơi! Hai thân giờ đây đã cùng một giòng sinh mệnh... Từ cường mệnh với nhau rồi bạc mệnh cũng có nhau nhé! Đây là hiện thân rõ hai-là-một trong mãnh lực của tình yêu có hùng lực của tự do của mỗi người yêu tự nguyện cùng nhau chấp nhận dần thân lên cùng một con đò. Lúc xuôi thuận giòng, lúc chèo ngược thác, nhưng cuộc đời phải là tự do của biển rộng sông dài. Khi xuôi giòng để thấy vũ trụ thật đẹp, chèo ngược thác để ý thức là không một bạo quyền nào có thể biến tình yêu thành trại lính; để nhận thức là không một tà quyền nào có thể biến yêu đương thành trại giam; vì tin yêu đã đưa hai kẻ yêu nhau vào cùng một giòng sinh mệnh, có sinh là có tự do, có mệnh là có chân trời...

Em thấy chân trời chưa? Thấy-đề-thấu là trong một chân trời trước mắt chúng ta còn có nhiều chân trời khác nữa em à! Vì số phận của tình yêu là *tự do*, số kiếp của yêu đương là *tự chủ*, có *tự tin* trong hiện tại làm nên *tự trọng* cho tương lai. Biết nắm tin yêu trong tay, cầm chặt tin yêu trong tay để vững tay chèo; giữ lòng tin trong lòng ngực của nhau để sống phải êm biên phải lặng. Rồi biết giữ chón môi như giữ tin yêu cho nhau để sẵn sàng *đứng mũi chịu sào*, không sợ *đầu sóng ngọn gió*, không lo *chớp bể mưa nguồn*... Chỉ một giòng sinh mệnh để vượt sóng, như vượt thoát chón ao tù nhân gian vắng tình yêu, để vượt thắng cõi âm tính của nhân tính trông tin yêu.

*Cõi ngực muốn tình yêu thắng thế bằng yên lặng, chón môi muốn tình yêu đương thắng trận bằng câm nín, chúng ta không cần phải phát âm một tiếng nào cho tin yêu, chúng ta không màng phải nói một chữ nào cho hứa hẹn. Vì ngực này chia đời chung kiếp với ngực kia, vì môi kia*

đang hà hơi tiếp sức cho môi này; đừng nói gì mà làm vui cõi yêu, muốn thỏn thức thì cứ thỏn thức cho yêu đương đi lên, cho nhớ nhung tự tan, tự biến đi. Có vùng yêu của hai ngực là chân trời chung, có hai đôi môi hôn là còn đường dài cứ nối tiếp nhau (càng dài càng thích thú), vì tình yêu nào sợ đường dài. Tình yêu cũng chẳng sợ bóng đêm, dù trên con đường dài của yêu đương, có khi hai kẻ yêu nhau cũng không cần ánh đèn, chẳng màng gì tới ánh sáng chung quanh... Chúng ta không sợ bóng đêm em à! Chúng ta không cần ánh sáng ngoại biên đang làm chói mắt nhân thế, em à!

*Cõi ngực chón môi* không sợ bóng đêm, tin yêu xua bóng đêm, tình yêu đẩy lùi lẽ bóng, yêu đương đẩy xa luôn các bóng lạ, dù là bóng đêm hay bóng người. Vì ngay bóng tối anh thấy môi em cười, ngay trong bóng đêm anh thấy ngực em mang thời khắc rạng đông đánh thức ngực anh không được quên giờ hùng đông! Để cả hai ngực cùng bình minh giữa bóng đêm lạ lẫm của cuộc sống, để cả hai đôi môi cùng bừng sáng giữa bóng tối «*lạ đời của cuộc đời*». Hy vọng đã có ngay trong chón môi, kỳ vọng đã sẵn sàng ngay trên cõi ngực, đêm hay ngày có khác gì nhau! Giữa trưa nắng chang chang hay giữa đêm khuya khoát chỉ là một trong *cõi ngực chón môi*.

Nếu em muốn đi thì *cõi ngực chón môi* sẽ mở ra một nhân lộ mới cho riêng chúng ta, dọc nhân lộ này không có nhân sinh suốt ngày *với đầu tắt mắt tối*. Trên nhân lộ này vắng luôn nhân gian hững hờ trong vô cảm, trống luôn nhân loại quá nhiều nhân loại chỉ biết cân đo đong đếm, biến quyền lợi thành tư lợi, để vụ lợi tình yêu, rồi trục lợi yêu đương. Trên nhân lộ của môi hôn, trên chân trời của cõi ngực, chỉ có chung thân để chung đời, chia kiếp vì muốn chung kiếp. Một nhân lộ chỉ có tin yêu đẩy lùi mọi tính toán nô lệ hóa tình yêu bằng *com áo gạo tiền*, đẩy xa mọi toan tính xiềng xích hóa yêu đương bằng *chén com manh áo*. Em ơi, đây là nhân lộ của chúng ta, có cõi ngực để tìm thờ vui, có chón môi để miệng tự cười: *vui sống để sống vui*.

*Cõi ngực chón môi*, chỉ là một cõi hai vùng ngực nhưng biết tạo ra một không gian sống vui, chỉ là một chón của hai đôi môi nhưng biết chế tác ra một thời gian sống trọn. Hai thân thể đang trần thân nhưng là một vũ trụ có chần êm áo ấm khi rạng đông chưa xuất hiện; có áo choàng khăn quần khi tà dương chưa hiện diện. Chính *cõi ngực chón môi*, đang ấm từ

ngoài âm vô trong tình yêu, đang âm từ trong âm ra bằng yêu đương. Vì tin yêu biết *ăn ngon mặc đẹp* theo phong cách của nó, vì chung thân biết *ăn chắc mặc bền* bằng tư cách của nó, chỉ vì nhân cách của tình yêu là tự do hiến dâng, tự tin khi trao thân, tự chủ khi nhập thân, tự trọng khi nhận thân... Trong *cõi ngực chôn môi* tình yêu vững tay chèo, có yêu đương biết chao đảo, nhưng không để tin yêu bị đảo điên.

*Cõi ngực chôn môi* không những biết *ăn ngon mặc đẹp* bằng phong cách biết *ăn chắc mặc bền* bằng tư cách, cõi này còn có nội lực làm cho cả cõi yêu: có gối yêu, có giường yêu, có phòng yêu, có nhà yêu, có vườn yêu, có rừng yêu... *ấm áp hẳn lên!* Vì khi trao thân để nhập thân tất cả vũ trụ dường như *ấm hẳn lên*, tất cả chân trời dường như tươi mát hơn. Nếu vũ trụ này còn lạnh xin lấy thân đã nóng này mà làm chăn cho nó, nếu khi các chân trời xa xăm kia còn đang rùng mình thì xin lấy môi này mà quàng khăn cho các chân trời. Tình yêu có hùng lực mặc áo cho vũ trụ nên vũ trụ quan tình yêu là tự do cao và rộng chỉ biết hiến dâng. Yêu đương có sung lực biết quàng khăn cho các chân trời nên nhân sinh quan tình yêu là tự chủ hay và đẹp chỉ biết trao tặng. Chỉ có những kẻ không biết yêu mới nói môi chỉ là môi, chỉ có những kẻ chưa biết yêu mới nói ngực chỉ là ngực.

*Cõi ngực chôn môi* chèo chống trước *biển rộng sông dài*, nhưng đây không phải là một cuộc dạo chơi để đi đây đi đó, mà để đi tới các chân trời lạ mà khám phá ra những cõi tình mới, những chôn yêu lạ. Khám phá này tới khám phá kia, đó là sự thông mình bằng mạo hiểm của tình yêu để yêu đương luôn ngạc nhiên trên chính những sáng tạo của mình vì yêu là luôn muốn làm mới tin yêu. Trong cõi ngực anh nhận ra hơi thở của anh đắm ướt lòng ngực của em. Trong môi hôn anh hiểu được ánh mắt cứ thăm thăm sâu vào các chân trời, nơi mà em muốn đi tới cùng anh.



*Cõi ngực chón môi*, cõi tóa sáng để xua tối, bao hốt hoảng trong cô đơn vì vắng em đêm qua tự tan biến đi khi anh nhắm mắt vào giấc ngủ nhẹ ngay trên ngực em. Bao muộn phiền khi vắng bóng em, bao phiền não khi không có tiếng chân em trong căn phòng tanh lạnh, chẳng nhân diện, trông nhân dạng, vắng nhân cách của em giờ đây đã thành mây bụi rồi, khi anh đặt môi anh trong môi em. *Cõi ngực chón môi* xua phiền muộn, đuổi phiền não, vì cõi này không có chỗ đứng, ghé ngòì, giường nằm cho chuyện phiền lòng.

Trong *cõi ngực* của em, anh xin thú thật một điều (*nói gần nói xa không qua nói thật*) là: có khi anh chỉ giả vờ ngủ, giả ngủ say rồi vờ ngủ vùi, nhưng não bộ của anh luôn thức, tỉnh thức cao độ như kẻ đã xếp xong hành trang đang chuẩn bị lên đường, sắp đi xa trong chớp mắt, vì não trạng của anh đã phóng tung anh tới chân trời yêu rồi! Đó là cõi ngực của em đã thành cõi tới của anh, khi anh biết yêu là yêu trong vô điều kiện, dù vô khả thi nhưng vẫn cứ yêu để biến điều kiện đời thành vô điều kiện của ngực yêu, môi hôn, miệng cười, thân tin...

*Nói gần nói xa không qua nói thật* thì cũng đừng sợ *sự thật mất lòng*, đã nói thật rồi thì phải nói thật hơn, thật xa là hương thơm của ngực, vị ngát của môi đâu phải là chuyện dục tình làm nên dục tính, mà là tin yêu đã pha chế được tin chất cho yêu đương. Anh thấy hương thơm của ngực, vị ngát của môi lần đầu trong đời, mà anh phải thú thật là chưa bao giờ anh biết là cuộc đời có thể cho anh hương thơm của ngực, vị ngát của môi. Và đây mới chính là *sự thật mất lòng (đời) đây*: khi anh thấy hương thơm của ngực, vị ngát của môi của em rồi, thì anh thấy ngoài đời không hề có hương thơm của ngực, ngoại giới không hề có vị ngát của môi.

Em yêu ơi, khi đầu anh áp vào ngực em là chính số kiếp của anh đã va quá mạnh vào số phận của em, may mà đầu không vỡ, ngực không tan. Mà số kiếp này của anh đang van xin số phận kia của em hãy trợ duyên mà trợ lực cho anh để hương thơm của ngực là cánh buồm, vị ngọt của môi là con tàu, em cứ chỉ về hướng tới, anh cầm lái vững lắm. Đi về hướng tin yêu nhưng không rời ngực, đi về hướng chân trời của vững tin nhưng không rời môi, để tình yêu không ly khai hình hài, để tin yêu không khai trừ yêu đương của thân vì thân. Cứ yên đây để yêu sâu, cứ ấm thân rồi nóng thân, để thân không rời thân, để suy tưởng say yêu dặt suy tôn tin yêu tới tận trời tin yêu.

*Cõi ngực chôn môi, giữa đêm thâu, em lại dặn dò: «Đừng ngừng hôn nghe anh! Anh mà ngừng hôn, thì môi sẽ thành sao băng, nó băng ngang đời anh rồi nó băng đi luôn không trở lại nữa đâu». Trời ơi, có lời đe dọa nào rùng rợn hơn lời đe dọa này! Vậy mà vẫn chưa hết: «Đừng ngừng thân quấn thân nghe anh! Anh mà ngừng ôm em thì em sẽ thành bóng ma mà bay đi biệt miệt hư vô, bay như bụi đời rồi mất biệt trong kiếp oan hồn nơi cõi âm không trở lại với anh nữa đâu». Trời ơi, có lời dọa dẫm nào rợn thân hơn lời dọa dẫm này!*

Em yêu đừng nói lời oan mà tội cho tình yêu, đừng nói diêm dữ mà làm tình làm tội yêu đương... Thôi em đừng nói nữa nhé!

*Cõi ngực chôn môi lao đao đợ*

*Thân trao cho kịp độ thân về!*

## BIỂN TRẦN LUNG YÊU

Bao lần trong tình yêu thật dài, em cứ trách: «Sao lại so sánh tình yêu với biển cả?»; «Em thấy tình yêu có hai đời, hai kiếp, hai thân là đủ, biển xen vô đây làm gì!»; «Sao cứ ra biển hoài vậy? Lại nói là ra biển vì tình yêu! Yêu em thì ở nhà chớ ra biển làm gì?»... Em ơi, vì anh muốn tình yêu mang kích thước của biển, không bờ, chẳng bến. Khi anh bơi ngoài khơi xa, có khi anh chộp hứng gọi lớn: «Em ơi bên cỏi vô cùng tận, có gặp tình anh đang nổi trôi... Em có thấy tình yêu lớn không?».

Chợt hứng đến ngẫu hứng chỉ là một sỏi tay bơi, anh gào với giọng càng to: «Anh không với tới tận em giữa biển khơi, vạn kiếp anh bơi một cuộc tình... Em đã thấy tình yêu rộng chưa?». Ngẫu hứng đến hứng đến ngẫu vui cũng chỉ là một sỏi tay bơi, giọng anh càng reo vui giữa biển khơi: «Em cứ gói đầu trên biển, em sẽ đẹp hơn trên giường biển gói sóng, em nhớ trần lưng và trần thân trên biển, vì anh đã trần lưng và trần thân rồi»; «Em đã hiểu trần lưng và trần thân là thượng nguồn của nghệ thuật tạo hình (thể)... Vậy em cứ thong thả gói đầu trên sóng... Em cứ thong dong duỗi thân trên biển là chiếc giường. Anh vẫn vạn thừa chờ mong những sóng tình». Đây không phải là mỹ cảm tạo nên mỹ quan để mỹ thuật dặt mỹ học vào sức tưởng tượng của mỗi người yêu làm nên tri thức tình yêu của hai kẻ đang yêu nhau sao?

Câu chuyện tình yêu đẹp với biển xa sóng rộng, có gốc, rễ, cội, nguồn của nó em ạ! Khi ta thấy tình yêu của chúng ta thật đẹp vì nó đẹp thật trong mỗi thời khắc hạnh phúc của tình yêu. Ta cảm nhận là đẹp nhưng ta không mô tả trúng, kể lể đúng tại sao nó đẹp; nếu chúng ta càng đặt đề nhiều tĩnh từ rồi trạng từ để vinh danh nó thì tình yêu càng tro trên trong vô duyên. Nếu chúng ta thay vào đó các khái niệm, các lý thuyết, các tư tưởng thì tình yêu sẽ từ vô duyên mà tới vô cảm, vô giác. Cái đẹp của tình yêu có thật, nhưng nó có khi trừu tượng nên ta không mô tả đủ, không kể lể đầy được. Mà có lúc nó cũng thật cụ thể bằng cảm nhận, vì làm ta rợn da, buốt óc... vì hạnh phúc của tình yêu được xây dựng bằng cảm xúc, chính cảm động làm nên cảm quan của chúng ta.

Khi em thì thầm với anh là: «Tình yêu của chúng ta thật đẹp!» thì anh nghe như em đang đại diện cho tất cả những kẻ đang yêu, đã yêu mà nói lên câu này. Vì anh nhớ rõ là em nói: «Tình yêu của chúng ta thật đẹp!» chớ em đâu có nói: «Em nhận thấy tình yêu của chúng ta thật đẹp!», em

đâu có nói cho riêng em đâu. Nên câu chuyện mỹ học của tình yêu cũng là câu chuyện làm nên tính phổ quát về cái đẹp của tình yêu, là câu chuyện làm nên tính vĩnh hằng về cái đẹp của tình yêu. Không cảm nhận được cái đẹp này thì đúng là một thiệt thòi lớn đấy!

Khi em nói: «*Tình yêu của chúng ta thật đẹp!*» vì em thấy tình yêu đẹp thật ! Mà em đâu cần phải định nghĩa *danh từ đẹp* làm nên cái đẹp, giải thích bằng tự điển *tĩnh từ đẹp*. Chính cảm quan làm nên cảm nhận của em đã nhập vào tính phổ quát về cái đẹp, đã đi vào tính vĩnh hằng về cái đẹp; mà chúng ta không bị *lao lý hóa* bởi định nghĩa, *lao từ hóa* bởi tự điển giam lỏng hay nhốt kỹ chúng ta trong chữ nghĩa. Cái đẹp là đẹp bằng cảm nhận, không lý thuyết, chẳng tư tưởng...

Nhưng lỡ khi có kẻ bàng quan lại nói ngược lại: «*Tao đâu thấy tình yêu của mày đẹp đâu! Thú thật nó chẳng đẹp gì cả*»; nó ác mồm nên khẩu nghiệp vì nó thêm vào: «*Tao thấy người yêu của mày đâu có đẹp, sao mày khen cô ấy đẹp!*». Chúng ta là hai kẻ trong cuộc (cuộc yêu) thấy tình yêu của mình đẹp, và anh thấy em đẹp, em biết anh trả lời nó ra sao không? Anh thủ thủ vào tai nó là: «*Tao tôn trọng từ bình giải tới bình phẩm của mày, nhưng cái đẹp của tình yêu và sắc đẹp của người yêu không thể có mặt trong bình giải của mày, nên phải vắng mặt luôn trong bình phẩm của mày! Vì mày biết tại sao không? Vì khi mày bình giải cái đẹp của tình yêu, rồi bình phẩm về sắc đẹp của người yêu thì mày tự làm mọi bình giải tan đi, mọi bình phẩm biến đi như: ác quỷ phải biến mất trước mặt trời! Vì ác quỷ và mặt trời không sống chung với nhau được!*».

Anh thấy nó từ «*cứng họng*» rồi «*ngheñ họng*», anh bồi thêm luôn bằng ái ngữ (để tránh khẩu nghiệp): «*Tình yêu đẹp vì cảm quan về tình yêu đẹp, giúp hai kẻ yêu nhau có cảm nhận đẹp mà chính hai kẻ này không định nghĩa được cái đẹp là gì? Và tĩnh từ đẹp có mức độ, cường độ, mật độ, trình độ ra sao? Cũng như phạm trù của tự do, người ta có thể đấu tranh bằng chính sinh mệnh của mình vì tự do, mặc dầu người ta không định nghĩa được đầy đủ tự do là gì? Và trạng-tĩnh-từ tự do có mức độ, cường độ, mật độ, trình độ ra sao? Tính song hành của tình yêu và tự do thật đẹp, mặc dầu tình yêu phải bồng hệ cảm (cảm nhận, cảm xúc, cảm động...); còn tự do phải công hệ tự (tự do, tự chủ, tự tin, tự giác...).* Tự do trong tình yêu thật đẹp vì tình yêu trong tự do đẹp thật; mặc dầu hai hệ này hoàn toàn khác nhau trên thượng nguồn, nhưng khi hai kẻ

*yêu nhau xuôi nguồn trong yêu đương cho tới hạ nguồn thì: tự do và tình yêu chỉ là một, nội chất của cả hai đều rất đẹp, và khi cả hai nhập lại làm một thì càng đẹp hơn!».*

Anh có bị lạc đề không, vì anh bắt đầu bằng *biển trần lưng yêu* với biển xanh sóng ngát mà. Không! Anh không lạc đề đâu vì khi anh một thân một mình trôi dạt trên biển, anh lại có đầy đủ thời giờ để trông xa rồi nghĩ gần về tình yêu của chúng ta có được như biển xa sóng rộng không? Trong tình yêu có hai cái đẹp mà ta nên phân biệt: thứ nhất là *sự thật về cái đẹp* thì phân tích không hết lời, phân giải không hết chữ vì mỗi người có sự thật riêng của mình. Nhưng thứ nhì là *hiển nhiên đẹp*, từ cảm quan tới cảm nhận, tình yêu thần nhiên đẹp trong tự nhiên đẹp, thì đây là nội lực làm nên hùng lực của tình yêu, sung lực làm nên mãnh lực của yêu đương.

Không có sự thật về cái đẹp trong tình yêu, cũng như không có một khoa học để nhận diện ra cái đẹp trong tình yêu, nhưng có một *cảm quan* khi nó cộng thân với *cảm xúc* làm nên *cảm động* giúp *cảm tính* định hình *cái hiển nhiên đẹp*. Mà cái hiển nhiên đẹp lại được chia sẻ giữa hai kẻ đang hoặc đã yêu nhau, lại còn được những người chung quanh công nhận là tình yêu của hai người này đẹp; thì *hiển nhiên đẹp* vẫn đang bồng tính phổ quát, vẫn đang công tính vĩnh hằng của tình yêu.

Khi bơi ra khơi, khi vạt vờ trên sóng lạ, anh nghĩ về không gian lớn rộng như biển trời chính là kích thước của không gian tình yêu, một cõi rộng vô vàn mà chỉ có hai người yêu đang tuyệt đối hóa không gian này, và đang bắt chập chung quanh, chính là xã hội đang xoay vần để vây bủa họ. Tuyệt đối hóa tình yêu để vô hiệu hóa sự vây bủa của ngoại giới. Câu chuyện *tình yêu hiển nhiên đẹp* là câu chuyện có thật, vì trong không gian vô vàn rộng của tình yêu, thực chất của tình yêu không cần hai kẻ yêu nhau phải thành diễn viên trên sân khấu để tình yêu được ca tụng bằng những mỹ từ làm nên mỹ ngôn của tình yêu.

Tình yêu cần *cái thật* của *người thật*, của hai kẻ đang yêu nhau thật luôn vun xới rồi bồi đắp cho tình yêu ngày thêm đẹp. Chính *cái thật* của *người thật* làm nên *chuyện thật* trong tình yêu thật đã tới để xóa đi sự cô độc của người này, đã búng đi sự cô lẻ của kẻ kia, không có tình yêu thì hai kẻ này như lưu vong ngay trong chính cuộc đời của mình, có tình yêu rồi thì lưu vong sẽ ra đi để nhường chỗ đứng, ghế ngồi, giường nằm cho yêu đương.

Không có tình yêu thì khuyết điểm của nhân diện làm nên khuyết tật của nhân dạng, có tình yêu rồi cùng với yêu đương có lứa, có đôi, có cặp thì ngay trong khổ đau, ngay trong từng giọt nước mắt, những kẻ yêu nhau vẫn tìm thấy hy vọng. Vì hy vọng vào tình yêu làm nên kỳ vọng trong yêu đương, chấp nhận thử thách trước mắt, có khi ứa nước mắt, nhưng sau những giọt nước mắt là chân trời hy vọng. Chính chân trời này làm nên quyết định trong quyết đoán của hai kẻ yêu nhau. Chia chân trời vì chung chân trời, đây là tụ điểm của hai đời chỉ vào một chân trời, phải *biển trần lưng yêu*, một mình giữa trời biển mới thấy hết tầm nhìn của tình yêu làm nên tầm vóc của chân trời hy vọng.

*Tình yêu hiển nhiên đẹp* có đường đi nẻo về của nó, ngay trong cô đơn chờ yêu tới, ngay trong cô độc trước giờ hẹn với người yêu, kẻ đang yêu phải đợi, vẫn nhận ra sự có mặt ngay trong cái trống vắng, ngay trong sự vắng mặt của người yêu vẫn chưa có mặt. Không có chuyện kẻ chờ là bại, kẻ sắp tới là thắng, mà chỉ có sự *hiển nhiên đẹp* của tình yêu từ trống vắng người yêu tới sự xuất hiện đúng hẹn của người yêu chính là tình yêu tự trao hạnh phúc cho tình yêu, mà không cần một toan tính nào, không dựa trên một mưu toan nào! Người yêu này thích tự do trong tình yêu thì người yêu sẽ được tôn trọng ngay trong tự do của mình, *tình yêu hiển nhiên đẹp* không hề có sự sang đoạt rồi trượt đoạt tự do của nhau. *Tình yêu chỉ hiển nhiên đẹp khi tình yêu hiển nhiên tự do* giữa nhân sinh, tự chủ giữa nhân gian, tự tin ngay trong không gian của tình yêu.

Trong cõi biển xa với sóng rộng của không gian tình yêu, chỉ có hai người nhưng cả hai tự suy nghĩ rất nhiều, đến khi ngoại giới tới đe dọa tình yêu với rất nhiều người: bạn bè, gia đình, đồng nghiệp, xã hội... thì lúc đó tình yêu lại suy nghĩ rất ít. Vì tình yêu tự tin là tình yêu không lo ra vì suy nghĩ nhiều, mà suy nghĩ ít vì quyết tâm bảo vệ tình yêu đã có, đã cao; vì quyết chí bảo trì yêu đương đã có, đã trao; thì quyết định đầu cần phải suy nghĩ nhiều, vì quyết đoán đã lên đường đi về hướng chân trời chung đời để chia kiếp rồi!

Riêng chỉ có một điều thôi cũng làm *tình yêu tự hiển nhiên đẹp* là trong cõi yêu thì hai kẻ đang yêu phải học lại thật kỹ về cuộc đời, vì thua nào trong quá khứ giữa đời khi chưa có tình yêu thì họ chẳng chịu học đời gì cả. Có tình yêu rồi, thì họ học thật kỹ về nhân sinh, để họ hiểu rõ về nhân gian, để họ thấy đúng nhân loại mà thấu sâu được nhân tình-thế thái. Câu chuyện học-hiểu-thấy-thấu chữ *nhân* này (*nhân sinh, nhân gian, nhân loại*) để thông chữ *nhân* kia (*nhân tâm, nhân từ, nhân nghĩa*) chính là câu chuyện của động từ có thần lực của tình yêu: *xí xóa (chín bỏ làm mười)*, để tình yêu được tiếp tục hưởng một chữ *nhân* khác: nhân đạo trong tình yêu, nhân bản trong yêu đương, nhân ái trong thương yêu.

*Tình yêu hiển nhiên đẹp* vì sự thông minh của người yêu này làm nên nhân tâm của người yêu kia, sự sáng tạo của người yêu kia làm ra nhân từ của người yêu này. Vì chỉ thông minh trong đơn lẻ, chỉ thông thạo trong đơn độc, thì không gian của tình yêu chỉ là bấy sâu rồi thành bãi mìn cho hai kẻ yêu nhau... Nhưng lỡ khi tình yêu bắt đầu bằng cuộc khởi hành không tốt, với điểm khởi hành tồi, thì bạn phải làm gì?

Nếu bạn tin vào tình yêu, có niềm tin vào người yêu, bạn cứ đi thêm, đi nữa để nhận diện được tình yêu ngay trong *nhân dạng* của người yêu. Vì trên *nhân lộ* của tình yêu bạn có giông to, có gió dữ; bạn có luôn sóng to, bão lớn... Trong thử thách thì *nhân cách* của bạn đang song hành cùng nhân cách của người yêu trên nhân lộ dày thử thách, ngập thăng trầm, hãy thấy-đề-thấu là hai nhân cách này đang nhập lại để cùng nhìn về một chân trời; hay ngược lại hai nhân cách này đang phải dội ra để rồi chóng chầy gì mỗi người sẽ đi mỗi hướng, để phải xa nhau...

Tình yêu không sợ khuyết điểm của hai kẻ yêu nhau có thể làm tổn thương tình yêu; tình yêu chỉ sợ sự thiếu vắng của *nhân từ* đã quên chế tác ra *nhân ái*. Trong *nhân vị* của mỗi người yêu luôn có sự mong cầu của *nhân tâm*, có sự kỳ vọng của *nhân bản*, để chế tác ra kho báu của *nhân tình*, nơi có dẫn thân của tình yêu, nơi có đam mê của yêu đương. Chính khi yêu và được yêu, thì *khuyết điểm* của hai kẻ yêu nhau sẽ nhẹ đi, nên *khuyết tật* của mỗi người yêu sẽ không tạo ra hoạn nạn trong tình yêu, những hoạn nạn thường tới từ các họa nạn của ngoại giới luôn muốn xen vào tình yêu.

Khi tình yêu nhập vào biển rộng trời cao, với chân trời dù xa nhưng đã có sẵn trước mắt để hai kẻ yêu nhau biết được định hướng của tình yêu mà định vị được yêu đương. Từ đây, *nhân tâm* hai kẻ yêu nhau chính là *nhân tri* tình yêu của họ. Từ đây họ biết là không sao họ sống được nếu không có tình yêu. Từ đây họ chối bỏ cái yên tâm của cá chậu, cái yên trí của chim lồng. Và từ đây họ đeo tự do trên lưng để tự ý bỏ chậu, rời lồng...

## GÓI QUÀ LAO LÝ

Tôi đặt gói quà đầy tin yêu vào một góc bàn thật khuất, nhưng luôn nhìn nó, nó phải ở trong tầm mắt tôi, gói quà này tôi sẽ tặng người yêu vào dịp sinh nhật của người được tôi yêu, người này hẹn tôi hôm nay, giờ này, sao lại trễ vậy? Hay không tới? Người được tôi yêu đang biến tôi thành kẻ lạc yêu, trống trí, vắng tâm, lạnh thân, cô lẻ thành cô quẻ là đây!

Tôi đợi và tôi thấy sao lâu quá, sao lại phải đợi, sao người yêu lại không gửi một tin nhắn, dù thật ngắn? Gói quà luôn trong tầm mắt tôi, không có người yêu kẻ cạnh, tôi cứ nhìn gói quà sinh nhật mà tôi sắp tặng người yêu, tôi nhìn nó mãi và dần dần tôi thấy chính tôi là gói quà, một gói quà chưa vui hứng đã «*tang thương*» trong bất động vì bị ngột ngạt trong bất lực.

Đúng rồi! Tôi chính là gói quà mà sự chờ đợi đã biến một kẻ đang yêu phải tự gói như tự trời vào gói, vào hộp như bị nhốt vào một nhà tù, bị đày ải trong bóng tối của gói quà, như bị sa vào vòng lao lý của một loại gói (tang tóc) mà người được tặng không tới để nhận để mở nó ra, để giải thoát cho tôi khỏi vòng lao lý của *cõi đợi*.

Bị lao lý rồi lao tâm vào gói quà tù này, tôi âu lo là người yêu của tôi quên hay đang gặp nạn, tôi thấy rõ ràng những đợt sóng bàng hoàng đang biến thành một trận bão hốt hoảng ngay trong lồng ngực của tôi đang bị bóp nghẹt cứ lại nhỏ theo kích thước của gói quà. Tôi muốn đập gói quà cho vỡ, cho toang, vì chính lồng ngực của tôi sắp vỡ, sắp toang ngay chôn tình chờ trong bội bạc này?

Người yêu tới trễ, đẩy cửa quán vào, chồm tới hôn tôi, miệng lời chỉ là một: «*Em xin lỗi, bị kẹt xe, tới trễ, đừng giận nhe... Ừ sao anh mặt mũi sao vừa buồn bã, vừa căng thẳng vậy?*». Bây giờ tới phiên tôi: «*Anh cũng xin lỗi em, vì trong tù buồn, và ngột lắm, anh vừa được thả ra, xin cho anh vài phút để anh hoàn hồn mà trở lại với tình yêu*». Rồi «*Quà sinh nhật của em đấy, mở ra đi!*», rồi người yêu «*tía lia*»: «*Quà gì vậy anh? Trong đó có gì vậy anh?*», rồi tôi mặt buồn, miệng còn buồn hơn: «*Trong đó chỉ có một người tù thôi em ạ!*». Bạn ơi! Mỗi lần bạn gặp một người tù trong một gói quà, bạn cứ chắc bảm là bạn đã gặp: *tình yêu!*

Những lần các gói quà nằm trong tầm tay của người yêu, không biết người ấy có hình dung được những tôi ngày mình hăm hở đi tìm quà, những giờ mình háo hức đứng chọn quà. Rồi những phút giây quyết định chọn một món quà sao cho vừa lòng, sao cho vừa ý, sao cho người yêu được vui, để tôi có giờ phút vui nhất khi gói quà được mở ra. Những ngày, giờ, phút, giây đi tìm, chọn, ra những món quà từ mùa này qua mùa nọ là những thời khắc của khoảng trống của sự vắng mặt, vắng sự hiện diện của người yêu.

Tự mình phải lấy chính sự cô đơn của mình để thổi vào món quà tâm hồn người yêu, vì món quà phải có chiều sâu của linh hồn của tình yêu, chưa xong: chính món quà là bản lĩnh của chính mình khi chọn quà, vì người yêu sẽ *trông món quà mà bắt hình dong*, từ tâm lực tới trí lực làm nên thể lực tình yêu mà mình muốn trao. Hình như có sự sống còn của hạnh phúc trong chuyện *lựa-rời-chọn* món quà, vì khi trao món quà tới tay người yêu là lúc ta đang tặng món quà cho chính tình yêu của mình, nơi mà *hạnh phúc tặng* và *hạnh ngộ trao* chỉ là một.

Tình yêu có không gian là những món quà không tới từ phản xạ của một xã hội tiêu thụ, mà mỗi món quà là ngọn hải đăng sáng giữa biển khuya của tình yêu, trợ duyên rồi trợ hướng cho hai kẻ yêu nhau, nhận ra nhau qua những món quà, giữa khuya khoắt của tình yêu, sẽ sớm vô duyên trước yêu đương, vì có những món quà biết tặng yêu, và cũng có những món quà vô tình dim, lấp, vùi tình yêu chỉ vì các món quà này không nhận ra người yêu.

Có những người yêu đi chọn quà với tâm sự đang yêu vì sắp gặp người yêu. Có những người yêu đi chọn quà với với tâm trạng của kẻ chưa được yêu đúng, yêu đủ, yêu đầy; lựa quà trong thắc mắc, chọn quà trong thơ thần, vì trong não trạng luôn có một câu hỏi: Người yêu mình yêu mình tới mức độ nào? Với cường độ nào? Để mình mua món quà trúng với mật độ của tình yêu, đúng với trình độ của yêu đương. Sao lạ vậy? Món quà mà còn phải có nội lực giúp ta suy nghĩ về: *mức độ, cường độ, mật độ, trình độ* của người yêu? Đây là chuyện thật vì nó rất thật trong tình yêu, lỗi cũng tại ta, ta đơn phương yêu, yêu một chiều, yêu mà không thấy đủ, không thấu đầy về người yêu của mình.

Thời khắc suy tư về *mức độ, cường độ, mật độ, trình độ* trong tình yêu có hai không gian khác nhau, không gian chung chia với người yêu, và

không gian hoàn toàn không có người yêu. Hình như không gian hoàn toàn không có người yêu cận kề ta nhiều hơn không biết bao nhiêu lần không gian chung chia với người yêu. Nhất là khi ta bị bỏ quên như một món quà đã chọn xong mà vẫn nằm chờ đó, vì không có người yêu đến nhận.

Lúc người yêu nhận món quà ta nhớ quan sát kỹ nhân diện nhận, nhân dạng nhận, nhân cách nhận ta sẽ đoán được phần nào *mức độ, trình độ* của tình yêu, và *cường độ, mật độ* của yêu đương. Có những món quà đắt người yêu từ tình yêu tới tình thương; cũng có những món quà đắt tình yêu tới tình dục với yêu đương đang giành ngôi vị ưu tiên. Như vậy, các món quà buộc ta phải *học ăn, học nói, học gói, học mở* để nhận diện được *nhân diện, nhân dạng, nhân cách*, giúp ta thành thật mà trao, mà tặng đúng với *mức độ, cường độ, mật độ, trình độ* của tình yêu.

Tại sao lại có chuyện *mức độ, cường độ, mật độ, trình độ* qua *nhân diện, nhân dạng, nhân cách* để hai kẻ yêu nhau nhận được những tín hiệu chính xác về tình yêu. Có chứ, khi kẻ trao quà là kẻ về tự ngàn dặm xa, gói quà là lời xin lỗi những tháng rộng năm dài của sự vắng mặt làm nên sự trống vắng trong tình yêu. Cũng có khi kẻ trao quà lại là kẻ ngồi chờ bằng ngày trống đêm vắng về một sự ra đi, có có hay không có có để biện minh cho một vắng mặt. Nhưng phải chờ người yêu thì đã là «*vọng phu*», «*vọng tình*», «*vọng yêu*» rồi... nên kẻ nhận quà trở về tự phương xa phải biết xin lỗi người yêu để tạ ân tình yêu.

Cô độc trong chờ đợi chính là sự bất công, vẫn thường có mặt trong tình yêu, bất công vì vắng mặt một lần, hay vài lần thì còn chấp nhận được, còn tha thứ được. Chớ bất công vì vắng mặt nhiều lần từ năm này sang tháng nọ, liên tục trong thường xuyên thì không sao chấp nhận, nên đừng tha thứ cho sự bất công này. Nếu sự vắng mặt không có lý do chính đáng của nhu cầu gặt gao trong khắc nghiệt của chuyện *tha hương cầu thực*, phải mưu sinh phương xa để nuôi gia đình.

Thậm tệ hơn nếu bất công tới từ sự vắng mặt do một tính toán vụ lợi, của một toan tính trục lợi, thì sự bất công này đang dẫn dắt tình yêu vào tà lộ của *thất nhân bất đức*, vì tình yêu chỉ là quan hệ một chiều trong ích kỷ để kẻ này bóc lột được người kia! *Cõi yêu* này là *cõi yếu* có chất *đều*, chính nó bắt tình yêu phải nhận kiếp *bụi đời* để rồi *chết bờ chết bụi* rồi thành *oan hồn* trong *oan kiếp* qua *ăn chực nằm chờ*. Tình yêu loại

này mang ít nhất hai nỗi đau: nỗi đau của bạo hành bằng chờ đợi, nỗi đau của bạo lực cam nhận cô độc trong đợi chờ.

Khi trong tình yêu có người nhận phạt *chôn chôn tại chỗ*, và có kẻ lại tự cho phép mình kẻ du mục trong tình yêu, *ngao du thường ngoạn*, chính đây là nguồn cơn của bất bình đẳng trong tình yêu. Khi chính kẻ tự cho phép mình ngao du để hưởng thụ mà hưởng đời, và không chấp nhận người yêu của mình được du mục, ngao du, thường ngoạn, hưởng đời như mình thì đây là loại người yêu rất đáng ngờ! Vì nhân diện *sớm nở tối tàn*, vì nhân dạng *nắng sớm mưa chiều*, vì nhân cách *vật đổi sao dời* của người này không đáng tin cậy. Vì kẻ này đe dọa tình yêu hàng ngày, hàng giờ.

Chính trong não trạng của kẻ *ngao du thường ngoạn* này đã xem người yêu của mình là một món quà vô tri, chấp nhận sự bất động, chỉ chờ kẻ này mở ra mà xài thôi! Trời ơi câu chuyện tình yêu mà lại tồi tàn trong phụ bạc như vậy à? Có chớ, hãy suy đi nghĩ lại về những món quà, có những món quà bồi đắp cho tình yêu; có những món quà vun xới cho yêu đương. Nhưng cũng có những món quà là những bất công trá hình, là những món quà đang «*vô nhân đạo hóa*» tình yêu; chúng ta có quyền sáng suốt trong tinh táo để nhận hay không nhận những món quà này!

*Trí thức tình yêu* không phải là những món quà làm nên kỷ niệm của tình yêu, vì *nhận thức tình yêu*, trợ duyên người biết yêu trong các hành vi sáng suốt, trợ lực người biết yêu có được các hành tác tinh táo. Vì trong tình yêu luôn có sự xung đột giữa sự hiện diện và sự vắng mặt trong tình yêu. Có mặt hay vắng mặt làm nên sự xung khắc nằm ngay trong nội chất của tình yêu; người yêu này xuất hiện bình thường trong thường xuyên, còn người yêu kia xuất hiện bất thường trong lạ thường vì đã vắng mặt quá lâu.

Như khi ta mở một gói quà bình thường trong thường xuyên, tự nó mang lại cái *trong ấm ngoài êm* của tình yêu; ngược lại khi ta mở một gói quà bất thường của thiếu vắng trong lạ thường của đột xuất, chính ta lạ lẫm với loại quà, tại đây ta phải trưởng thành để nhận hay không nhận những gói quà. Có lúc, ta nhận một món quà nhưng lại để nó qua một bên, rồi quên ngay, vì nó giả dối nhiều hơn thành thật, nó chẳng bồi đắp gì cho tình yêu, chẳng vun xới gì cho yêu đương.

Như vậy, những gói quà không hề vô tri, nó mang *hơi thở* của tình yêu vì nó đã được chế tác ra từ *hơi hướm* của yêu đương, có những *gói quà quen hơi* như *vợ chồng quen hơi*. Ngược lại có những *gói quà vắng hơi* như vắng chung, vắng chia, vắng tình, vắng ân, vắng đời, vắng kiếp... Đó là những món quà chưa mở ra đã thấy buồn trong tận tâm can, không nói ra, mà cũng chẳng cần nói ra, nỗi buồn về nhân cách của người yêu dùng các món quà để «*mua chuộc tình yêu*»; để «*mặc cả yêu đương*».

Người yêu đã ra đi thật xa, đã rời xa ta thật lâu, khi trở về với ta thì người ấy trao ta một món quà, ta nhận ra người ấy đang *khó thở*, đang dùng món quà để xin lỗi, để tạ lỗi. Nhưng kẻ này không thành thật xin lỗi trước khi trao quà, mà dùng món quà để lấp liếm cái lỗi vắng mặt trong tình yêu. Một *cái lỗi* có thể trở thành một *cái tội*, nếu kẻ này có sự toan tính trong vắng mặt, có sự tính toán trong vắng bóng, chính ta cũng đang *ngộ thở* trước khi nhận và sau khi nhận món quà. Chuyện *khó thở*, *ngộ thở* là chuyện có thật, chính chuyện này kể rõ cho ta nghe thể lực bịnh, trí lực hao, tâm lực gầy của tình yêu, khi người yêu tự ý cho phép họ vắng mặt dài lâu trong yêu đương.

Khi ta nhận một món quà của người yêu về từ phương trời nào mà ta không biết, nhưng ngày vắng tình, những tháng trống yêu, vì chính kẻ này để đặt tình yêu vào lộ trình vô định, vào nhân lộ vô minh! Ta nên tự suy ngẫm kỹ để suy nghiệm rõ bằng chính *tri thức tình yêu* tại sao ta lại hân hoan nhận quà, tại sao ta lại hồi hả mở gói quà, tại sao ta lại vô vấp ôm chầm lấy người yêu rồi cảm ơn không hết lời?

Ta lại vô tình hay cố tình tự tha lỗi, thứ tội cho kẻ đã bỏ ta mà đi xa bao lâu nay. Tại đây, ta nên ngẫm đi nghiệm lại để tự tội nghiệp cho chính ta, khi luồng suy tư cứ đeo đuổi khôn nguôi não trạng ta: «*Mình vui hân hoan nhận quà, mình hồi hả mở gói, vô vấp ôm chầm lấy người yêu chỉ vì trong tận đáy não trạng của mình, mình chỉ sợ người yêu đã chết rồi. Mà người yêu chết, thì tình yêu cũng chẳng còn, mà cuộc đời của mình tự dừng sẽ đêm tối giữa ngày, rồi chân trời yêu đương bỗng dừng khép kín lại... Đáng sợ thật*».

Tại sao ta có thể chờ đợi như gỗ đá, rồi thoáng khắc ta vụt dậy như pháo hoa chồm lên nhận quà rồi ôm chầm lấy người yêu với lòng ngực *vui khôn* như muốn vỡ toang? Tình yêu bắt ta phải tìm ngữ vựng trúng, ngữ văn đúng với những thử thách tàn nhẫn, tình yêu đã bắt buộc ta phải trả một giá rất đắt trong tình yêu: *vui khôn* là vui vẻ trong khôn đốn, là vui vậy trong khôn khô, là vui tươi trong khôn đợi.

Ta đã đợi người yêu trong khôn cùng như kẻ bị nhấn đầu thật lâu trong nước cho đến khi gần ngộp thở, để khi ta bị cái chết đe dọa thì người yêu đang vắng mặt, bỗng dung tái xuất, như kéo đầu của ta ra khỏi nước, cứu ta thở-lại-để-sống-lại, trong thập tử nhất sinh. Đây không phải khôn đốn của đợi, khôn khô của chờ làm nên *vui khôn* thì còn là gì nữa?

Khi yêu, ta phải sống với ít nhất ba nỗi sợ: nỗi sợ người yêu chết, nỗi sợ tình yêu chết, nỗi sợ chính ta phải chết, cả ba làm nên một nỗi niềm luôn được ẩn giấu sâu kín trong tri thức tình yêu, đó là: *nhận thức tự tội nghiệp mình!* Một nhận thức mình có, mình giữ mà không kể, không than với một ai khác, kể cả với người yêu.

Chính *nhận thức tự tội nghiệp mình* làm nên nội chất sinh linh của tình yêu, tình yêu là một sự sống linh thiêng, là một sinh linh luôn bị đe dọa, mà kẻ thật sự biết yêu luôn mong cầu tình yêu phải là không gian đề kháng, phải che chở cho *nhận thức tự tội nghiệp mình*. Mặc dầu trong não bộ tự tội nghiệp mình đã có não trạng tự chấp nhận bất công trong tình yêu.

## MỘT GIÒNG HOÀI HỎI

Một hoài niệm đáng sợ trong tình yêu là ta một mình, một bóng, một đời để tự đặt chỉ một câu hỏi: «*Tại sao ta không giữ được tình yêu, tại sao ta không đủ nội lực để giữ chân được người yêu?*», hoặc ngược lại «*Tại sao ta không giữ được tình yêu, tại sao ta không đủ nội công để không bỏ rơi người mình yêu?*». Để bây giờ, lẽ kiếp trong đơn phận mà thắc mắc rằng sự *hối hận* khi gặp tình yêu bây giờ lại là sự *hối tiếc* khi mất người yêu. Để bây giờ, côی phần trong độc kiếp mà than trách rằng sự *hối lỗi* khi mất tình yêu bây giờ lại là sự *hối hận* khi người yêu đã biệt miệt phương nao.

Một chữ *hối* thôi giờ đã thành *hoài hối*, đeo đẳng kiếp người như phải đeo trên vai bao lời hứa *biển rộng sông dài có nhau*, phải cõng trên vai bao lời hẹn *chớp bể mưa nguồn bên nhau* trên vai... trong hành trình đơn kiếp, với lộ trình lẽ phận, với bước vô minh không tình yêu, với lòng trống khoát không người yêu... *Hối hoài* là vậy! *Hối hoài* là đây!

Khi ta buồn lúc còn tình yêu thì bóng tối của nỗi buồn sẽ bị ánh sáng của người yêu xóa đi; khi ta vui lúc còn tình yêu thì chính ta là mặt trời tới xóa tan mùa đông sầu thảm có trong nỗi buồn của người yêu. Nhưng tình yêu mất rồi, người yêu nay ra sao? Thì ánh sáng soi làm gì! Mặt trời sáng làm chi! Khi còn tình yêu thì nước mắt của người yêu như phép lạ làm ta duỗi tâm dịu tính, ta biết xí xóa mọi chuyện, ta biết quên lỗi của người vì biết sống bền với tình yêu. Nhưng khi không còn tình yêu, sẽ không bao giờ thấy người yêu khóc nữa, thì chính khi ta khóc nước mắt của ta là những giọt nước nhấn tâm nhất. Chúng rơi như nó đang đập vào lòng kính thủy tinh chính là lòng ngực của ta, làm ta nát bên ngoài rồi vụn bên trong, để ta thấy cho thấu thế nào là sự tan nát trong tình yêu.

*Hối hoài* nay! *Hối hoài* mai! Để nhận ra sự nhầm chán đến rợn nảo, chóng mặt là sự thiếu vắng tình yêu luôn dựa dẫm vào sự trống vắng người yêu để vùi nhân kiếp ta, để ghẻ lạnh hóa nhân bản ta. Tình yêu như đóa hoa còn đó nhưng đang đông lạnh hóa, ta thấy hoa yêu mà không sao hái được nữa rồi. Mà ta cũng biết là không ai hái được hoa này, vì người yêu đang mang mọi chất sống của hoa ra đi cùng người yêu. Để bây giờ ta thấu hơn ai cả dáng hoa đó vật vờ, dạng hóa kia chấp chờn, nhưng hồn làm hoa đẹp, tâm làm hoa tươi đã không còn.

Ai muốn tình yêu sống, thì phải đấu tranh vì tình yêu! Bao lần ta đi lại biên biệt miệt yêu đương, may quá có lúc gặp lại người yêu, thì nỗi khổ dâng lên, niềm đau tràn tới, với câu nói lặng lẽ đến lạnh lùng: «*Chúng ta không làm sống lại tình yêu được nữa đâu! Vì chúng ta mỗi người đã có một cuộc sống khác rồi! Anh ơi cái mà tưởng là tan vỡ thật ra nó nát vụn rồi! Không còn gắn, lắp, dựng, xây lại được nữa đâu!*». Đây là sự thật tàn nhẫn của tình yêu làm nên cái khốn đốn của hoài hoi, khi hai kẻ yêu nhau đã có ý thức sắc, nhận thức nhọn là họ đã vĩnh viễn mất tình yêu, mất nhau.

Trời ơi, ta không tội, người yêu không tệ, mà sao trong lúc yêu ta không vun xới trụng, bồi đắp đúng để tình yêu không bị rục hoa, rụi lá, trơ cành, cằn gốc, khô rế... để giờ đây ta mới nhận ra là không ai chỉ bảo tận tâm để ta tận lực mà bảo vệ người yêu và giữ gìn tình yêu. Tim ta sao không là kẻ mở toát ra mọi nhà tù để khoan hồng cho tình yêu, để khoan dung với người yêu. Sao lúc đang yêu tim ta-não này lại không biết rộng lượng, không thấy vị tha, không thấu tình thương luôn sẵn sàng cứu vớt để cứu rỗi tình yêu. *Hoài hoi lỗi* giờ thành *hoài hoi tội!* Nếu ta *có lỗi* với tình yêu, thì chắc chắn ta *có tội* với người yêu.

*Muốn hoài hoi* thành tâm về quá khứ, thì phải hoài hoi thành thật với chính ta. Ta thấy tan vỡ đã đến thì tan nát sẽ xuất hiện, sao lúc đó ta không cứu kịp, cứu đúng lúc để giờ đây tình yêu tan vụn, không sao gắn, lắp, dựng, xây lại được. Khi tình yêu biết yên lặng để bình tâm, không ai nói thêm, chẳng cần ai khơi lên thành tiếng, thì tại sao cả hai không biết nghe, mà chỉ biết nói. Có những thời khắc thâm lặng làm nên tiềm lực của tình yêu để hai kẻ yêu nhau có thể tâm sự, dặn dò nhau biết bao điều hay đẹp để cứu sống tình yêu, vậy mà chính ta lại không biết nghe, lại không biết thấy.

*Nghe hoài hoi*, nếu ta biết nghe, biết tự lắng nghe thì ta đã đào lên, xới ra, khơi dậy, vực lên bao kho báu của yêu đương để cứu rỗi tình yêu, rồi cứu vớt lẫn nhau. Vậy mà ta không làm, để kho báu này tan, vỡ, nát, vụn. Trong hoài hoi ta không không được trách ai, ta hãy tự trách ta, ta vô tâm nên không biết xây, ta vô giác nên không biết dựng, ta vô cảm nên không biết lắp, ta vô tình nên không biết ráp mỗi khi tình yêu bị rạn, bị nứt...

*Thời gian hoài hối* với tự do trở lại cùng hồi ức của tình yêu đã mất, người yêu đã đi, hãy sử dụng ý thức tình yêu, hãy vận dụng nhận thức yêu đương để tỉnh thức mà kết luận là khi ta có tình yêu nhờ ta còn người yêu. Trong tình yêu, ta là kẻ đã bước đi trong vô minh trong khi tình yêu còn vô định, nên ta chỉ là kẻ vô tri khi yêu, mà chưa chắc ta đã hết vô minh khi ta đang mặc niệm trong thời khắc hoài hối này!

*Không gian hoài hối*, hãy để tình yêu sáng lên như mặt trời, để tình yêu nói lên bao sự thật, mà không ai được thay thế nó để mượn cớ vu khống lẫn nhau, để viện lẽ vu cáo chống nhau. Chính tình yêu là mặt trời nó tới soi kỹ để soi sâu vào lòng của kẻ đang hoài hối, và nó không để cho ai cứ vo tròn bóp méo nó cả. Kẻ có lỗi đừng thay thế đổi vị tình yêu mà tự rẻ rúm hóa chính mình. Riêng kẻ đã nhận tội này, xin hứa sẽ nhận kiếp thấp kém hơn người yêu, để không bị trầm luân hóa vào những vực sâu, mỗi lần phải ngồi một thân, nằm một mình để *hoài hối hóa* chính nhân kiếp của mình.

*Vùng hoài hối*, tình yêu vừa là thẩm phán, vừa là luật sư, vì tình yêu có ngôn ngữ riêng để bảo vệ với đầy đủ lý lẽ và lý luận tại sao tình yêu phải cam nhận kiếp *tình yếu*, với tuổi thọ bọt bèo, với người yêu giờ đã biệt tăm, biệt tích. Và cũng chỉ có tình yêu thừa nào mới đủ hơi, đầy sức mà mô tả về trí lực của nó, mà kẻ lẽ về tâm lực của nó, mà than van về thể lực của nó, khi hai kẻ yêu nhau không còn yêu nhau nữa. Khi hai đời của hai người yêu tách ra, thì chính thể phách của tình yêu sẽ tan, hình hài của yêu đương sẽ tàn.

*Cõi hoài hối* nhắc ta nhớ lại, có bao lần người yêu không nói ra lời, người yêu còn giấu cả nước mắt của chính người yêu, nhưng sao những lúc đó ta không nhìn sâu vào cặp mắt của người yêu. Trong cặp mắt của người yêu đã đầy ngữ vựng của nỗi khổ, đã tràn ngữ văn của niềm đau, đã dâng lên bao ngữ pháp là những vết thương lòng đã làm nên bao chuyện thương tâm mà ta không biết đọc, không biết hiểu để thấy cho thấu là tình yêu đang tan vụn trước mắt ta.

*Chốn hoài hối* trong hiện tại đẩy ta vào sâu trong ký ức tình yêu, trong ký sự yêu đương, với bao lần nắm chung nhưng không thờ chung, sống cùng thời gian nhưng hai con tim đâu cùng một nhịp đập. Càng vào sâu vào lịch sử tình yêu để tìm luận sử của yêu đương, thì có bao lần *chung thân* nhưng *xa mặt cách lòng*, có bao lần *chia thân* nhưng nghìn trùng

đã xuất hiện với phân ly. Có bao lần trao thân trong buồn thảm, có bao lần nhận thân trong phiền não, đó là lúc tình yêu đang tan, đó là lúc yêu đương đang tàn. Vậy mà ta vẫn vô minh trong vô tri, vô tâm trong vô tình, vô cảm trong vô giác... Đây không phải *có-tội-với-tình* thì còn là gì nữa!

*Nơi hoài hoi chỉ có mình ta, thân thương vô ích, tủi thân vô dụng, oán thân vô bổ... Lời tự buông: «Tội tình gì mà nên nông nổi này!» làm nên lời tự thú: «Tội tình chi lắm tình ơi!», dẫn tội phạm của tình yêu, dắt tội đồ của người yêu vào lời tự thác: «Tội tình này xin nhận người ơi!».* Trong tình yêu em đã trong sáng, trong yêu đương anh đã đen xám, anh cần hoài hoi để nói rằng: *«Em ơi, bóng đêm cần ánh sáng, để hoài hoi dẫn anh ra khỏi đường hầm đen nghịt, đang mù lòa hóa nhân kiếp của anh, đang tội tệ hóa nhân cách của anh, đang thô bạo hóa nhân nhân vị của anh».*

*Rời hoài hoi, ta chỉ là kẻ mất hồn vì đã mất tình yêu, ta chỉ là kẻ mất trí vì đã mất người yêu, hãy tập tành đi trong cát bụi để ngẫm suy về cát bụi. Khi mất tình yêu ta chỉ là đũa bụi đời, khi để lạc người yêu ta chỉ là oan hồn trong oan kiếp, vật vờ như cát, lạc hoang như bụi, lạc lững như hơi gió vô hình, vô dạng, chẳng còn niềm tin vì tin yêu đã bị nạo rỗng từ lâu rồi. Tránh hoài hoi vô ích, vì mất tình yêu là cuộc khủng hoảng ghê rợn nhất, một sự mất mát làm chính nhân lộ đang có nhân kiếp ta trên ấy phải rùng mình rợn não. Vì con đường mà ta đang đi trong đơn độc sao nó bén quá, nó sắc quá, ta chưa thấy chân trời của chính ta, mà con đường như muốn dựng lên, như muốn chém đứt số kiếp ta, chém vụn số phận ta. Ghê thật! Có ai đang ở cõi cuối đường này, có thấy lòng ta đang hoang loạn?*

*Buông hoài hối*, ta nhận ra ngay là ta đã mất những *nụ hôn* làm nên nhưng *nụ hôn* tươi mát, ta không còn tình yêu, khi ta không còn có người yêu cần kẻ nữa. Ta đã hôn môi người yêu bao nhiêu lần? Ta đã hôn mắt người yêu bao nhiêu bận? Ta đã hôn má người yêu bao nhiêu mùa? Ta đã hôn mọi nơi của hình hài, mọi chốn của thể phách người yêu bao nhiêu ngày, bao nhiêu tháng? Trong tháng rộng năm dài, thừa đó ta đâu có quên hôn tay, hôn chân, hôn dài lâu trên da, hôn đắm thắm trên vai, trên lưng của người yêu... có bạn người yêu cho phép ta được hôn cả kiếp của người ấy!

Mà bây giờ trong hoài hối, rồi sau này xa hoài hối, ta không sao còn được hôn nữa, đã mất *nụ hôn* vì đã để lạc *nụ hôn*, ta mất trắng, ta mất luôn chồi, lộc, nhụy làm sáng thượng nguồn của tình yêu, làm tươi hạ nguồn của yêu đương. Mất mát này lớn quá!

Thừa yêu nhau, sao ta không nhận lòng thành của người yêu chính là lòng tốt của tình yêu đã thông minh hơn chính thông minh của ta; thừa bên nhau sao ta không thấu được tình yêu biết sáng tạo hàng ngày ra tin yêu để giữ ta lại bằng sáng kiến của người yêu chính là đã từng ngày trao thân gửi phận cho ta.

Tim người yêu bao máu thơm của tình yêu vậy mà không tươi tằm nổi sự cần cỗi của vô tâm, cái trơ hạn của vô giác, cái khô thô của vô cảm có trong ta. Trong khi yêu, người yêu đã bao lần, bao bận đánh thức ta để chính ta phải báo thức vô tâm, phải đánh thức vô giác, phải tỉnh thức vô cảm. Ta đâu có thông minh, ta đang bị ma vô minh đưa đường, quỷ vô tri dẫn lối, đã biến ta thành kẻ vô ý thức, vắng nhận thức, trống tỉnh thức ngay trong không gian của tình yêu, ngay trong thời gian của yêu đương.

Thủa ấy trong thương yêu, ngay trong vô tâm, vô giác, vô cảm sao ta không tiếp nhận nét đẹp hiển nhiên đã có sẵn trong tình yêu để tự cứu lấy chính cảm xúc của ta? Thủa nào trong yêu thương, ngay trong vô minh, vô tri, vô thức sao ta không tiếp đón vẻ đẹp tự nhiên của người yêu để tự cứu lấy chính nhân tính của ta? Để bây giờ tiêu tan, tiêu vụn, tiêu tán hết vậy? Bao lần cận kề với người yêu, sao ta không lấy tâm hồn trong lành của người yêu để biến tâm hồn này thành những *giọt sáng tin yêu* để chính tâm hồn ta phải uống những giọt sáng này mà tìm đường ra khỏi chốn vô tâm, vô giác, vô cảm; mà thoát khỏi mê lộ cõi vô minh, vô tri, vô trí.

Trong *vực sâu hoài hối*, một đời vụn tội là đây! Người yêu xuất hiện giữa đời như thiên thạch, tới từ trời cao có vô vàn nhiệt lượng làm nên ánh sáng vô song, vậy mà ta đã không hiểu cứ nhìn thiên thạch như nham thạch, rồi tự ta bắt ta phải trốn, tự ta buộc ta phải chạy, như có ngọn núi lửa nào đang thiêu đốt chính nhân kiếp ta! Hiểu lầm vì hiểu sai đã gây ra bao hậu nạn từ khi thiên thạch vỡ vụn như cát mà bây giờ ta mới nhận ra là thiên thạch.

Trên *vách đưng hoài hối*, có ơn trời, ơn đời, ơn người đã chế tác ra được ơn tình, ơn yêu, ơn thương, vậy mà ta không thấy được, vậy mà ta không thấu rõ. Trong thăm thẳm của hoài hối, ta thấy toàn những cánh chim bói cá loay hoay trong trong tàn tối để tự bẻ cánh mà tự tàn tạ, mặt dầu hư vô chưa xuất hiện, mặt dầu vô thường chưa hiện diện, mà ta giờ đây còn thấp xa vô ngã của chính ta, thua hẳn vô kiếp giữa đời ta.



*Kết yêu,*

## MÔI SINH LUẬN TÌNH YÊU

*Em yêu,*

Đây là một bản thảo tự chấp nhận một thử thách phải phân tích *tri thức của tình yêu* mà không kể lể về các *kỷ niệm với người yêu* có thật trong cuộc đời của tác giả. Nên em đừng trách anh sao em không thấy kỷ niệm của chúng ta trong bản thảo này. Dụng ý của tác giả là *tạo-lý-để-luận-đề* về không gian và thời gian của tình yêu, mặc dù không có người yêu cận kề bên tác giả.

Mà nếu người yêu có xuất hiện qua ngữ vựng thì chỉ để tham dự vào ngữ văn trong không gian của tình yêu; nếu người yêu có nhân diện qua ngữ pháp thì chỉ để tham gia vào văn phong trong thời gian của tình yêu. Đây là loại bản thảo chấp nhận một thắng trận mà thảm bại đã có trước mắt là: tình yêu có đây nhưng người yêu chưa đến; tình yêu có nội chất đẹp nhưng người yêu chưa chắc có linh hồn đẹp; tình yêu giúp chúng ta trưởng thành ngay khi chúng ta thất bại trước người yêu.

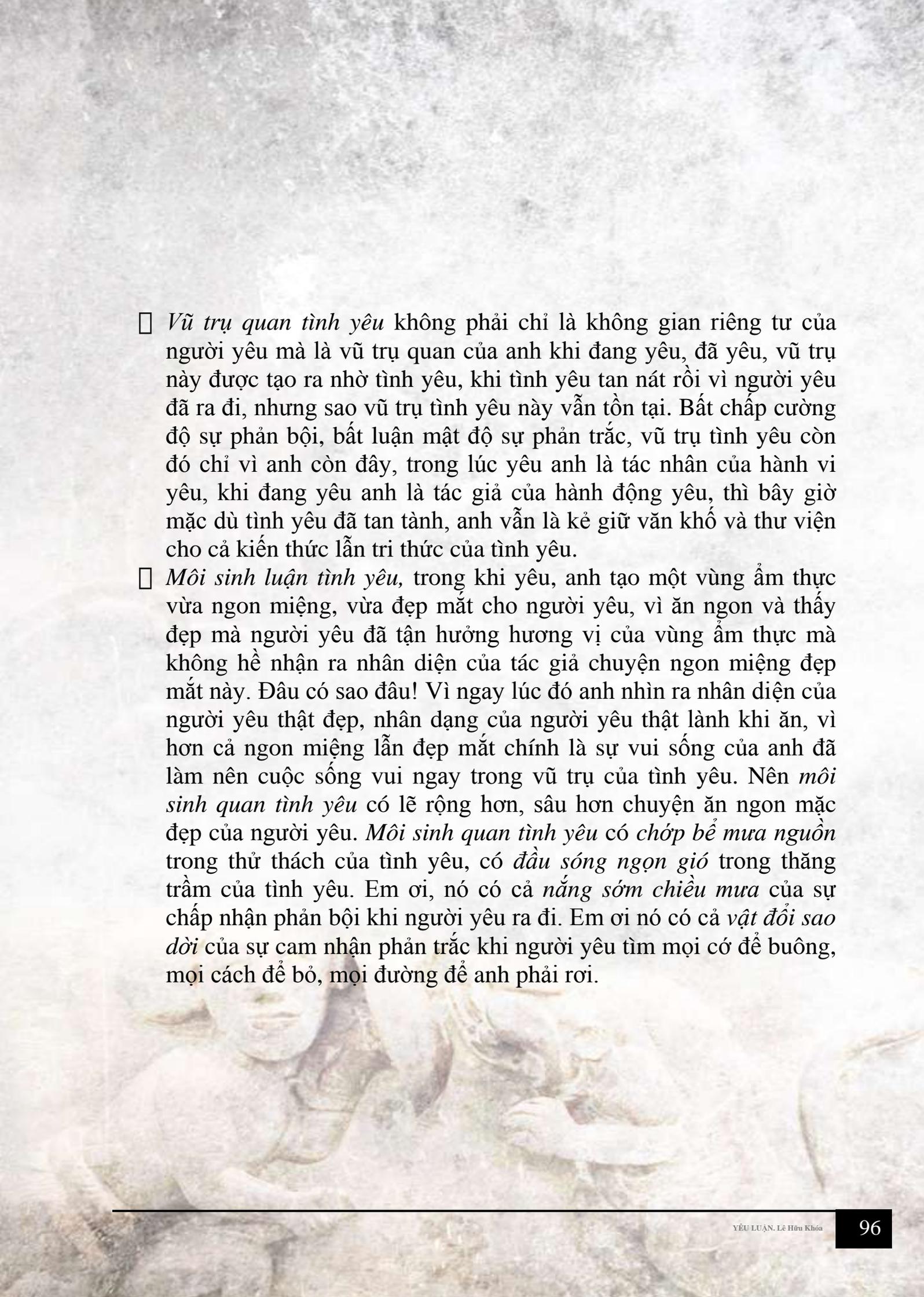
Thảm trạng của loại bài này là anh thấy để thấu *tình yêu* có khi sâu hơn *người yêu*, chỉ một cái tội này thôi, anh đã xứng đáng mang ra pháp trường yêu đương mà xử trảm! Nhưng anh phải thành thật, vì anh thấy rõ là tình yêu cao, sâu, xa, rộng hơn sự xuất hiện và sự hiện diện của người yêu. Hãy tha thứ cho anh về thảm bại của chủ đề này, đã có ngay trong thảm trạng của loại bài này làm nên não trạng của anh từ khi viết giòng đầu tiên tới chữ cuối cùng của bài. Vì anh chỉ muốn viết về:



- *Lý trí tình yêu* là một loại niềm tin trước là vào người yêu nhưng sẽ bền như suối bền là lòng tin vào tình yêu, một lòng tin đơn phương trong đơn lẻ, lấy chủ quan tình yêu thay thế chính chủ quan thường nhật của anh.
- *Trí tuệ tình yêu* là một sự khám phá *vỡ bờ nát bén* của tất cả trật tự đang có, cứ tưởng chúng sẽ đứng vững, đứng hoài; ai ngờ đâu khi tình yêu đến, thì trí tuệ tình yêu là khám phá của mọi khám phá. Đó là nội tâm của anh như cánh rừng đang khép để được ngủ yên, bỗng dưng tình yêu mang bao cánh chim tự do xa lạ đến đây, vui hót suốt ngày, anh muốn ngủ lại cũng không được nữa rồi.
- *Tuệ giá tình yêu* là đoạn đời mới với tình yêu có *yên tâm* trong vui sống giữa đời để được sống vui giữa trời; yên tâm vì đã *yên trí* với không gian vô hạn của tình yêu. Khi có người yêu, khi vắng người yêu, nhưng tình yêu thì không trống, nên cuộc đời không vắng tanh, vắng ngắt. Vì tri thức về không gian của tình yêu là sự cảm nhận một hạnh phúc đơn lẻ -tự mình tin mình như đã tin vào tình yêu- nên mình rất *yên thân*. Mà *yên thân* được là nhờ đã *yên lòng* trong an nhiên tự tại một mình, một cõi yêu dù vắng bóng người yêu.

□ *Nhân sinh quan tình yêu* không còn là nhân sinh quan cá nhân chưa yêu hoặc không biết yêu, vì nhân sinh quan tình yêu *cao, sâu xa, rộng* hơn nhân sinh quan cá nhân đã chủ quan trong tính toán ích kỷ để vị kỷ trong lẽ loi. Vì nhân sinh quan tình yêu *hay, đẹp, tốt, lành* hơn nhân sinh quan cá nhân đã bàng quan trong toan tính vụ lợi để trục lợi trong lẽ bóng. Chính nhân sinh quan tình yêu đã mở cửa cho nhân sinh quan tình thương vào đón nhận các tha nhân không phải là người yêu của mình. Anh viết bài này như anh đang xin việc để nhận chỗ của người giữ cổng, giữ cửa, để khi thấy được tình thương ở chân trời là anh mở cổng không gian yêu tức khắc, rồi mở cửa căn nhà yêu ngay tức thì để mời tình thương vào mà giáo dục rồi giáo dưỡng tình yêu. Trong cõi yêu có tình thương người cao, sâu, xa, rộng lại hay, đẹp, tốt, lành, nên khi người yêu phản bội vì tư lợi, phản trắc vì quyền lợi, không gian tình yêu sẽ không ngã, không gục, không quy, không chết vì đã có tình thương vừa trợ duyên, vừa trợ lực cho tình yêu.

□ *Thế giới quan tình yêu* không phải là thế gian quan đóng cửa để giữ quyền lực để người hiếp người; không phải là thế gian quan cối kín để giữ quyền lợi *đoạt, chiếm, giành, thâu* để hưởng; mà ngược lại thế gian quan này là *đón, tiếp, trao, tặng* tình yêu mà hiện thân bằng tình người. Nếu người yêu không nhận vì không biết nhận hay chưa được giáo dục và giáo dưỡng để tiếp nhận bằng nhân cách, đón nhận bằng phẩm cách thì tình yêu vẫn tồn tại ngay trong thế giới của nó. Khi người yêu không thấy được cánh cửa đã mở để vào mà đón yêu, khi người yêu không thấu là mình có nội lực làm nên nội công để đẩy cửa vào cõi yêu để nhận yêu, thì đâu phải lỗi của anh. Những món quà lòng, những bảo vật yêu khi ta trao tặng cho người yêu, thì bản thân người yêu phải có tri thức của tình yêu làm nên nhận thức của yêu đương mà đón nhận cho đúng lúc, đúng nơi. Những kẻ bèn gót tới cõi yêu để cào, nạo, vơ, vét trong vụ lợi để trục lợi; ích kỷ vì vị kỷ, họ không có chỗ đứng, chỗ ngồi, chỗ nằm trong tình yêu. Vì nếu không biết *đón, tiếp, trao, tặng* thì ta cứ giữ những món quà lòng, những bảo vật yêu này ngay trong kho báu của cõi yêu, rồi tặng cho một người khác xứng đáng hơn, chỉ vì họ biết *đón, tiếp, trao, tặng* bằng nhân vị lẫn nhân phẩm kho báu này. Vì câu chuyện của tri thức tình yêu chính là câu chuyện trình độ của mỗi người yêu.

- 
- *Vũ trụ quan tình yêu* không phải chỉ là không gian riêng tư của người yêu mà là vũ trụ quan của anh khi đang yêu, đã yêu, vũ trụ này được tạo ra nhờ tình yêu, khi tình yêu tan nát rồi vì người yêu đã ra đi, nhưng sao vũ trụ tình yêu này vẫn tồn tại. Bất chấp cường độ sự phản bội, bất luận mật độ sự phản trắc, vũ trụ tình yêu còn đó chỉ vì anh còn đây, trong lúc yêu anh là tác nhân của hành vi yêu, khi đang yêu anh là tác giả của hành động yêu, thì bây giờ mặc dù tình yêu đã tan tành, anh vẫn là kẻ giữ văn khố và thư viện cho cả kiến thức lẫn tri thức của tình yêu.
  - *Môi sinh luận tình yêu*, trong khi yêu, anh tạo một vùng âm thực vừa ngon miệng, vừa đẹp mắt cho người yêu, vì ăn ngon và thấy đẹp mà người yêu đã tận hưởng hương vị của vùng âm thực mà không hề nhận ra nhân diện của tác giả chuyện ngon miệng đẹp mắt này. Đâu có sao đâu! Vì ngay lúc đó anh nhìn ra nhân diện của người yêu thật đẹp, nhân dạng của người yêu thật lành khi ăn, vì hơn cả ngon miệng lẫn đẹp mắt chính là sự vui sống của anh đã làm nên cuộc sống vui ngay trong vũ trụ của tình yêu. Nên *môi sinh quan tình yêu* có lẽ rộng hơn, sâu hơn chuyện ăn ngon mặc đẹp của người yêu. *Môi sinh quan tình yêu* có *chớp bể mưa nguồn* trong thử thách của tình yêu, có *đầu sóng ngọn gió* trong thăng trầm của tình yêu. Em ơi, nó có cả *nắng sớm chiều mưa* của sự chấp nhận phản bội khi người yêu ra đi. Em ơi nó có cả *vật đổi sao dời* của sự cam nhận phản trắc khi người yêu tìm mọi cách để buông, mọi cách để bỏ, mọi đường để anh phải rời.

Từ đây thì em sẽ hiểu ra lẽ biến thiên của tình yêu, em nên hiểu luôn tại sao anh trân quý đến tôn trọng *tri thức tình yêu* hơn là kỷ niệm với người yêu, vì *tri thức yêu* bền, chắc, vững, mạnh hơn *kỷ niệm yêu* em à. *Tri thức tình yêu* bay lướt trên kỷ niệm với người yêu, vì *tri thức tình yêu* này biết bao dung để giữ cho bằng được kho báu cõi yêu mặc dù không còn người yêu.

*Tri thức tình yêu* bay bổng trên kỷ niệm với người yêu, vì *tri thức tình yêu* này biết khoan hồng để biết giữ bảo vật tình yêu mặc dù người yêu đã ra đi từ lâu. Người yêu cứ ra đi vì đây là tự do riêng tư phải được tôn trọng, để ta chấp nhận mọi sự buông bỏ, nhưng kẻ bảo vệ thư viện cùng là kẻ bảo tồn văn khố tình yêu, cứ ngồi đó mà giữ công, giữ cửa, giữ cõi yêu cẩn thận trong chu đáo.

Mím môi cắn răng, anh phải viết đề kể sự thật về *tri thức tình yêu*, vì nói *gần nói xa không qua nói thật*, mặc dù biết là *sự thật mất lòng*, nhưng *sự thật* phải là *chân lý* để nhân lý nhận ra *lẽ phải* mà chế tác ra *nhân phẩm*.

Nếu anh không giữ được tất cả kỷ niệm với người yêu, rồi chẳng kể lể gì tới chuyện tình yêu chúng mình trong bản thảo này, thì xin đừng trách anh, vì anh đã chọn trân quý tới nơi tới chốn *tri thức của tình yêu*.

**Các bản thảo được nhà xuất bản  
Les Indes savantes ấn hành có thể tham khảo  
qua Facebook Vùng khả luận (trang thầy Khóa).**

**NHÂN LUẬN** (*l'argumentation humaine*)  
**CHÍNH LUẬN** (*l'argumentation politique*)  
**DUYÊN LUẬN** (*l'argumentation relationnelle*)  
**KIỆP LUẬN** (*l'argumentation karmique*)  
**MỸ LUẬN** (*l'argumentation esthétique*)  
**NGHỆ LUẬN** (*l'argumentation artistique*)  
**TÂM LUẬN** (*l'argumentation affective*)  
**THI LUẬN** (*l'argumentation poétique*)  
**TÌNH LUẬN** (*l'argumentation sentimentale*)  
**TỰ LUẬN** (*l'argumentation libérée*)  
**TRỰC LUẬN** (*l'argumentation directe*)  
**XÃ LUẬN** (*l'argumentation sociétale*)  
**OAN LUẬN** (*l'argumentation contre l'injustice*)  
**BỤI LUẬN** (*l'argumentation à propos de la « poussière de la vie »*)  
**VIỆT LUẬN** (*L'argumentation vietnamienne*)  
**LINH LUẬN** (*L'argumentation spirituelle*)  
**GIÁO LUẬN** (*l'argumentation éducative*)  
**THƯ LUẬN** (*l'argumentation éducative*)  
**TUỆ LUẬN** (*l'argumentation transmissive*)  
**TỘI LUẬN** (*l'argumentation contre le crime d'Etat*)  
**SINH LUẬN** (*l'argumentation anthropologique de l'écologie*)  
**LƯƠNG LUẬN** (*l'argumentation contre le crime d'Etat*)  
**CHỦ LUẬN** (*l'argumentation créative du sujet*)  
**KHỔ LUẬN** (*l'argumentation face à la souffrance*)  
**HỌA LUẬN** (*l'argumentation face au malheur*)  
**THUẬT LUẬN** (*l'argumentation face à l'œuvre d'art*)  
**ĐỒNG LUẬN** (*l'argumentation fondatrice de la nation*)  
**NGŨ LUẬN** (*l'argumentation sémantique de la langue*)  
**KÝ LUẬN** (*l'argumentation narrative contre l'injustice*)  
**VÔ LUẬN** (*l'argumentation éducative contre l'obscurantisme*)  
**ĐẠO LUẬN** (*l'argumentation asymétrique de l'éducation*)  
**THƯƠNG LUẬN** (*l'argumentation éthique de la compassion*)  
**NGHĨA LUẬN** (*l'argumentation éthique du sentiment*)  
**ĐẠO LUẬN** (*l'argumentation asymétrique de l'éducation*)  
**YẾU LUẬN** (*l'argumentation intime de l'amour*)



Lê Hữu Khóa

Giáo sư Đại học \* Tiến sĩ quốc gia trường gia Cao học khoa học xã hội Paris \* Tiến sĩ xã hội học Đại học Nice-Sophia Antipolis \* Giám đốc Ban Cao học châu Á \* Giám đốc biên tập Anthropol-Asie \* Chủ tịch nhóm Nghiên cứu Nhập cư Đông Nam Á \* Cố vấn Chương trình chống Kỳ thị của UNESCO – Liên Hiệp Quốc \* Cố vấn Trung tâm quốc tế giáo khoa. Paris \* Cố vấn thẩm định giáo dục và nghiên cứu đại học Bourgogne-Franche-Comté \* Biên tập viên tạp chí Hommes&Migrations \* Thành viên Hội đồng khoa học bảo tàng lịch sử nhập cư \* Thành viên Hội đồng khoa học Viện nghiên cứu Đông Nam Á \* Hội viên danh dự nhóm Thuyết khác biệt, Học viện nghiên cứu thế giới.